

உ

சங்கத்தமிழும் பிற்காலத்தமிழும்

இது

சென்னை

ஆனந்தா அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

—
1929

விலை ரூபாய் 1.

Tamil Sangam Age.

RAMA VARMA RESEARCH INSTITUTE,

TRICHUR COCHIN STATE

17 JUL 1933

El 132127

உ
சங்கத்தமிழும்
பிற்காலத்தமிழும்

—அச்சுறுத்தல்—

சென்னை

மஹாமதேஹாபாத்தியாய

உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள்

சென்னை ஸர்வ கலாசங்கத்தார் விரும்பியபடி. செய்த
உபந்யாசம்.

இது

சென்னை

சுனந்தா அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

—
1929

விலை ரூபாய் 1.

உ

உபந்யாசங்களின் விவரம்.

	பக்கம்.
I. தமிழ்ச்சங்கம் (7-11-1927.)	1
II. முத்தமிழ் (10-11-1927.)	22
III. சங்கநூல்களில் கூறப்படுங் தெய்வங்கள். (12-11-1927.)	53
IV. சங்கப்புலவரில் ஆண்பாளர் (16-11-1927.)...	69
V. சங்க காலத்துப்புலமைவாய்க்த பெண்பாளர் (18-11-1927.)	79
VI. சங்கப்புலவர்களை ஆதரித்த பிரபுக்கள் (7-12-1927.)	89
VII. கலைகள் (10-12-1927.)	109
VIII. பண்டை உரையாசிரியர்கள் (12-12-1927.)...	120
IX. சிற்காலத்தில் தமிழை ஆதரித்த பிரபுக்களும் புலவர்களும் (14-12-1927.)	127
X. ஆராய்ச்சி (21-12-1927.)	135

17 JUL 1933

முகவுரை.

சங்கநூல்கள் முகமாகத் தெரியக்கூடிய சில விஷயங்களைப்பற்றிப் பத்து உபந்யாசங்கள் செய்யவேண்டுமென்று சென்னை ஸர்வகலாசாலை கத்தார் 1926-ஆம் வருஷத்தில் எனக்குத் தெரிவித்தார்கள். தேச அனுகூலம் முதலிய காரணங்களால் அந்தனை ஏற்றுக்கொள்ள எனக்கு அப்போது கைரியம் உண்டாகவில்லை; ஆனால் அவர்கள் போர்புடன் வற்புறுத்தினமையால் மறுத்தற்கு அஞ்சித் தெரிந்த சில விஷயங்களைச் சொல்ல ஒப்புக்கொண்டேன். உபந்யாசிக்கப்படுமபோது உபந்யாசங்கள் சிறப்பு புத்தக ரூபமாக வெளிவருமென்பது எனக்குத் தெரியாது. அவை முடிந்த பின்புதான் அஃது எனக்குத் தெரியவந்தது. பத்தாம் 7-11-1927 முதல் 21-12-1927 வரையில் பத்துத்தினங்களிற் செய்யப்பட்டன.

இக்காலத்திலுள்ள நூலாசாய்சியாளர்களுக்கும், நுண்ணறிவாளர்களுக்கும் தெரியாத விஷயங்கள் இவ்வுபந்யாசங்களிற் பெரும்பாலும் இரா. இனமை தொடங்குகான் ஆராய்ந்துவந்த சங்கநூல்களாலும் சிறநூல்களாலும் கேள்சியாலும் அனுபவத்தாலும் தெரிந்து கொண்ட சில விஷயங்கள் இவற்றிற் காணப்படுமேயல்லாமல் நூதனமான விஷயமொன்றும் இராது. உபந்யாசத்துக்காகக் குறிப்பிட்ட காலம் போதியதாக இல்லாமையாற் சொல்லவேண்டிய முக்கியமான விஷயங்கள் சொல்லப்படாமலும் சில விஷயங்கள் முன்பின்னாக மாரியும் இருத்தல் கூடும். உபந்யாசங்கள் ஒன்றோடொன்று சம்பந்த முன்னவைகளாக இருத்தலால் ஒன்றிற் சொல்லப்பட வேண்டியவை மற்றொன்றில் வந்துருக்கலாம். ஐரிடத்திற் கண்ட சிலவாஸாதுகள் சில பயன் கருதி மற்றோரிடத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கும். அவ்வப்போது சுதேசநிதிநாளில் வெளிவந்த பகுதிகளையும் எங்கையிலிருந்த உபந்யாசக் குறிப்புக்களையும் ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு இப்புத்தகம் சித்தம் செய்யப்பட்டது. சில விஷயங்கள் விரிவாகவும் சில கருக்கமாகவும் காணப்படலாம். அவற்றை விவேகிகள் பொறுத்துக்கொள்வார்களென்று கம்புகிறேன்.

என்னை ஒருபொருட்படுத்தி உபந்யாசிக்கும்படிசெய்த ஸர்வகலாசாலை உப அதிபகைகளுக்கும் மற்ற அங்கத்தினர்களுக்கும் காண் உபந்யாசங்கள் செய்தபோது மிக்க பொறுமையோடும் அன்போடும் வந்திருந்து கேட்டு எனக்கு ஊக்கமளித்த கணவாண்களுக்கும் பண்டிதர்களுக்கும் கன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

சென்னை, }
16-12-29 }

இக்கனம்,
வே. சாமிநாதையர்.

பிழையும் திருத்தமும்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
3	22	சூரவர்	சூரவர்
21	4	பெருங்குளம்	பெரிய்குளம்
22	13	முதலிய தூல்கள்	முதலியவைகள்
25	18	சுப்பராயசாரியர்	சுப்பராயசாரியர்
29	14	மிக	மிக
32	12	வகைமையால்	வகைமையால்—
"	31	பட்டுப்	பட்டும்
35	30	அக்கச்சி	அக்கைச்சி
36	4-5	ஏற்றுவித்த வம்	ஏற்றுவித் தம்
45	8	பாடுவோர்க்கு	பாடுமகளிர்க்கு
46	28	வினாதுதலை	வினாதுதற்கு
49	24	னொருநிற	னொருநிற
"	31	மரபினர்	மரபினர்
67	28	படைபிற	படைமுதலியவற்றிற்
82	12	கோணை	கோணை
88	24	வாய்க்கத்	வாய்க்கத்
97	21	பட்டு நிலை	பட்டுப்பின்னே நிற்குநிலை
101	7	என்றும் வந்துள்ள செய் புட்கள்	என்று வந்துள்ள செய்யுள்
"	"	தக்கன	தக்கது
125	10	நீக்கியவர்	நீக்கிய நால்வர்

கணபதி துணை,

சங்கத்தமிழும் பிற்காலத்தமிழும்.

I. தமிழ்ச் சங்கம்.

கடவுள் வணக்கம்.

ஆதியிற் தமிழ்து லகத்தியற் குணர்த்திய
மாதொரு பாகனை வழுத்துதம்
போதமெய்ஞ் ஞான ளம்பெறற் பொருட்டே.

பாண்டி நாட்டு வணக்கம்.

ஆவியக் தென்றல் வெற்பி னகத்தியன் விரும்புக் தென்பா
னுவலக் தீவம் போற்றி ளாவலக் தீவக் தன்னுண்
முவர்கட் கரியா னிற்ப முத்தமிழ்ச் சங்கத் தெய்வப்
பாவவர் வீத்தி ருக்கும் பாண்டிசன் னுமி போற்றி.

முன்னுரை.

கனவான்களே, பண்டிதர்சளே,

மதுரையம்பதிநிற் பண்டைக் காலத்திருந்த தமிழ்ச்சங்கத்தைப்
பற்றிப் பேசும்படி சென்னைச் சர்வகலாசாலைச் சங்கத்தார் அன்பு
வைத்து எனக்குச் சொன்ன விஷயத்தில் மிகவும் நன்றி பாராட்டுகின்
றேன்.

காற்பது அல்லது ஐம்பதுவருடங்களுக்கு முன்பு இதைப்பற்றிப்
பேசுவதென்றால் கஷ்டசாத்தியமாகவே இருந்திருக்கும்; அக்காலத்தவர்
களிற் பெரும்பாலார் அரிய பழைய செய்யுட்களைப் பழைய இலக்கண
வுரைகளிற் கண்டாலும் யாரேனும் சொல்லைக் கேட்டாலும் அவை சங்
கச் செய்யுளென்று மட்டுஞ்சொல்லி அவற்றின் நடையைப்பற்றி இன்
புதுவார்களைப்பற்றி அவை இன்ன தூறிலுள்ளனவென்றவது இன்னார்
பாடியவையென்றவது சொல்ல அவர்களுக்கு இயலாமலே சிருந்தது.
அவர்களிற் பரம்பரையாகப் பாடங்கேட்டு வந்த சிலராலே மட்டும்
அவற்றிற்குப் பொருள் தெரிய வந்ததுண்டு. அவர்களுக்கும் சங்க
இலக்கியங்களில் மிக்க அன்புமாதிரியிருந்ததேயன்றி, அதுற்றை

முயன்று தேடவேண்டும், எங்கேயாவது பெற்றுப் படித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்னும் எண்ணம் பெரும்பாலும் உண்டாகவில்லை; ஆனாலும் மதச்சம்பந்தமுள்ள பலவகையான நல்ல இலக்கியங்களையும் அதற்குரிய சாஸ்திரங்களையும் முறையே தக்காரிடம் பாடல் கேட்டும் தாமே ஆராய்ந்துழைத்துப் பவின் தும் மாணுக்கர்களுக்குப் பாடஞ்சொல்லியும் இன்புற்றுத் தமிழ்ப் பாவையையப் பரிபாஷித்து வந்தார்கள். இக்காலத்திலோ சங்கச் செய்யுட்களையும் அவற்றை இயற்றிய புலவர்களுடைய வரலாறுகளையும் பற்றி மிகவும் தாராளமாகப் பேசுதலும் அவற்றின் அருமைகளைப் பாராட்டுதலும் பழைய தமிழ்தூல்கள் எங்கேயுள்ளனவென்று தேடுதலும் அவற்றைப் பதிப்பிக்க முயலுதலும் தமிழ்ப் பண்டிதர்களிடத்தும் மாணுக்கரிடத்தும் வேறுசெலரிடத்தும் பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன; அவற்றிற்குக் காரணம் இக்காலத்தவர்களுடைய பூர்வஜன்ம புண்ணியமென்றே சொல்லவேண்டும். இந்த நிலைமையைக் குறித்து ஒருவகையாக மெத்த மகிழ்ச்சி யடைகிறேன்.

பழைய தமிழ் தூல்களும் அவற்றிலுள்ள சரித்திரங்களும் எங்கும் பஸ்குதலுற்று விளங்கும் இக்காலத்தில் அவற்றைக் கற்றவர்கள் குழுமிசிருக்கும் இச்சகையில் பேசுவதற்கு மனம் மிகவும் அஞ்சுகின்றது. அதற்குக் காரணம் என்னுடைய முதுமையும் அதனுண்டாகிய அதிகின் மெலிவும் மறதியும்வேறு நோக்கமுமே. அவை இப்பொழுது எதிர்த்து என்னோடு மிகவும் போராடுகின்றன. அவற்றை வெல்லும் ஆற்றல் எனக்கு ஒரு சிறிதும் இல்லை. இராமருக்கு முடிசூட்ட விரும்பிய தசரதர் அவரை நோக்கிச் சொன்னதாகக் கம்பர் பாடி யிருக்கும் அருணாசர் செய்யுடனொன்றை இந்தச் சமயத்தில் இங்கே தெரிவியாமலிருக்க முடிய வில்லை; அதாவது:

“ஒருத்த ஸப்பரத் தொருத்தஃப் பங்குவி னூர்நி
யெருத்தி வீக்குரின் திபல்வரக் குழந்திட ருழக்கும்
வருத்த நீங்கியங் வரம்பறு திருவினை மருவும்
அருத்தி யுண்டெனக் கையவி தருளிட வேண்டும்”

என்பது.

ஆதலால், நான்பேசுங்காலத்தில் மேற்கூறிய காரணங்களால் பல தவறுகள் இடைவிடையே நிகழ்தல் கூடும். அத்தவறுகளை இந்தச்சகைப் போர் பொறுத்து விஷயத்தை மட்டும் அங்கீகரிக்க வேண்டுகின்றேன்.

“செப்ப லுத்த பொருளின் சிறப்பினால்
அப்பொ ருட்குரை யாவரும் சொல்வரால்”

என்னும் பெரியபுராண அவையடக்கச் செய்யுள் இப்பொழுது எனக்கு மிக்க ஊக்கத்தை உண்பெண்ணுகின்றது.

தமிழென்னும் பெயர்.

இந்தப் பாஷையின் பெயராகிய தமிழென்பது திராவிட மென்ற சொல்லின் சிதைவென்று ஒரு சாரார் கூறுவர். அது சிலருக்கு உடன்பாடன்று; ஒரு பாஷைக்கு உரிய பெயர் அதுதோன்றும் போதே உடன்தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்பது முறையன்றோ? வேறு பாஷைக்குரியார் இதனைத்தாம் வழங்குதற்கு இட்ட பெயராகத் திராவிட மென்பதைக் கொள்ளவேண்டுமென்றே சிலர் கண்ணுக்குள்ளாக. இம்மொழி தன்பாலுள்ள நால்வகை எழுத்துக்களால் ஆக்கப்பெற்ற 'தமிழ்' என்னும் பெயரைத் தனக்கு இயற்பெயராகக் கொண்டிருத்தலும் இதன் உண்மையைப் புலப்படுத்துகின்றது. நால்வகை பெழுத்துக்களாவன: உயிர், வல்லினம், மெல்லினம், இடையினமென்பன. தமிழென்பதற்கு இனிமையென்றும் பொருளுண்டு. அதுபற்றித் தமிழென்பதைக் காரணப்பெயராகக் கொள்ளுதலும் பொருத்தும்;

“ஊறு மின் தமிழ்”, “தமிழ் தமிழ் சாயல்”, “தமிழெனு மினிய நீஞ்சொற் றையல்” என்னும் பெரியோர் பாடல்கள் இக்கருத்தை வலியுறுத்துகின்றன. தத்தம் அனுவலங்களைச் சொல்லுதல் ஒவ்வொருவருக்கும் இயற்கையாதலால் இது விஷயத்தில் யாரும் குறைகூறுவென்று எண்ணுகிறேன்.

தமிழாசிரியர்.

“ஆதியிற் தமிழ்து வசத்தியற் குணத்திய
மாதொரு பாகன்”

“தழற்பொலி விழிக்கடவு டத்தமிழ்”

“இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்கூறா”

“விடைபுகைத்தவன் பாணினிக் கிலக்கண மேனான்
வடமொழிக்குரைத் தாங்கியன் மலயமா முனிக்குத்
நிடமுறுத்தியம் மொழிக்கெதி ராக்கிய தென்சொன் மடமகன்”

என்பவற்றாலும் வேறுவன ஆதாரங்கவானும் இம்மொழிக்குப் பரமசாசிரியர் பரமசிவனென்று தெரிகிறது; அதற்கேற்பத் தமிழ்நெடுங்கணக்கின் முதலில் பஞ்சாட்சரமே பண்டைக்காலத்தில் கவடிகளிலெழுதித் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. தமிழின் சம்பந்தமான வேறு பாஷைகளிலுள்ள நெடுங்கணக்குக்களின் முதலிலும் பஞ்சாட்சரமே இக்காலத்திற் கற்பிக்கப்பட்டுவருகின்ற தென்னுங்கேட்டிருக்கிறேன்.

பரமசிவனுடைய கூறுகிய முருகக்கடவுளை அகத்திய முனிவருக்குச் செத்தமிழறிவுறுத்திய ஆசிரியராகவும் சில பெரியோர் கூறியிருக்கின்றனர்.

“செவ்விரிகர் பொதியவரை முனிவனக மெழவிரு
செவிகுளிர விரியதமிழ் பகர்வோனே.”

“குறுமுனிக் குத் தமிழரைக்குத் குமர.”

[முகக்கடவுள்.]

“அகத்திவனார்க்குத் தமிழை யறிவுறுத்த செத்தமிழ்ப்பரமாரியனாகிய அற

தமிழின் தெய்வத்தன்மை.

தமிழ் தென்னாட்டிலும் ஸர்ஸ்ருதம் வடநாட்டிலும் மிகுதி யாக வழங்குதலாற்றி இவ்விரு மொழிசட்கும் முறையே தென்மொழி வடமொழி பெண்பவை நாயணப் பெயர்களாய் வழங்கலாகின. இவ் விரண்டையும் தெய்வவடிவமாகப் பரராட்டுதலுமுண்டு. அஃது,

“ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்”

“செத்தமிழோடாயினே”

“தமிழ்ச்சொலும் வடசொலுக் தாணிழற்சேர”

என்னும் தேவாரங்களாலும்,

“தென்றமிழை வடமொழியை”

என்னும் திவ்ய ப்ரபத்தத்தாலும்,

“கண்ணிகர் மெய்யுந் சென்னிக் கணமுற ழினத்தின் கூறத்
திண்ணிய புயங்க னேபோற் திகழ்தரு முய்கும் வேஞென்

றெண்ணிடத் தகிய தாரு மெய்யுமியலிற் காட்டும்

புண்ணிய முனிக்கோன் செவ்வேன் பொற்பதத் தமிழை தானே”

என்பதனாலும் விளங்கும்.

தமிழ்ப்பாடல்களின் சுவை தெய்வங்களாலும் விரும்பப்பட்ட தென்றும் பெரியோர்கள் பரடியிருக்கிறார்கள்;

“தமரகீர்ப் புவன முழுதொருங் கீண்டு டடாதகா தேவியென் றொருபேர்

தாங்குவத் ததுயர் தனிமுத வொருநீ செனத்தா மாறனு னதுவும்

குமரவேள் வழுதி யுக்கிர னெனப்பேர் கொண்டதன் தண்டமிழ்ப் பெருமை

கட்டுணை வெழுத்த வேட்கைய லெனினிக் கொழிதமிழ்ப் பெருமையா

[ரதிலார்]

“பாதஞ் சிவக்கப் பகர்தமிழ் வேண்டிப் பரவைதன் பரற்றாதன்ற சென்றவர்”

“பைத்தமிழ்ப் பின்சென்ற பச்சைப் பகற்கொண்டலை”

என்பன முதலியவற்றால் இதுவிளங்கும். பின்னும் தமிழின் ஆற்றலைப் புலப்படுத்து வனவாக அங்கங்கே வழங்கும் வேறு சரித்திரங்களும் பலவுண்டு.

சங்கம்.

சங்க மென்பதற்குப் பொருள் புலவர் கூட்டமென்பது; தமிழ் நாட்டிலுள்ள தலைநகரங்கள் சிலவற்றிலும் அங்கங்கேயுள்ள சிற்றூர்கள் பலவற்றிலும் தமிழ்ப்புலவர்களின் கூட்டங்கள் இப்பொயரோடு பண்டைக் காலத்தில் இருந்தன வென்று தெரிந்தாலும் மதுரைநகரிலிருந்த கூட்டத்திற்கே இஃது இயற்பொயராக இருவகை வழக்குகளிலும் காணப்படுகின்றது. சிவபெருமான் திருமால் முருகக்கடவுள் முதலிய தெய்வங்கள் அரையும் பெரியோர்களையும் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த பாண்டிய அரசர்களையும் மிகச் செவ்வையாகப் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்தமையே இதற்குக் காரணமென்று சொல்லலாம்.

சேரசோழ பரம்பரைபார் பலருடைய சம்பந்தமும் ஆதரிப்பும் இதற்கு இருந்தாலும் பாண்டியர்களே இதைத்தாடித்துப் பரம்பரையாகப் பரிபாலித்தும் வந்தார்கள்.

சங்கத்தைப்பற்றிக் கூறும் பண்டைச் சரித்திரங்கள் முதற் சங்கத்தை யும் இடைச் சங்கத்தையுங் கூடப் பாண்டியர்களே தாடித்து ஆதரித்து வந்தார்களென்று தெரிவிக்கின்றன.

தமிழ்ச் சங்க காலத்தைப்பற்றிய வரலாறுகளும் பிறவும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் சில உலகியல்களாற் சூடுக்கமாகவும் பெருக்கமாகவும் எழுதி மிகச் செவ்வனே அச்சிடப்பெற்று இக்காலத்தில் வழங்கி வருதலின் அவற்றைப் பற்றி நான் பேசுதல் மிகையாகும். ஆதலால், முக்கியமான சில பழைய செய்திகளை மட்டும் சொல்லுவேன்.

முதலிடைச் சங்கங்கள்.

முதல் இடை கடை யெனத் தமிழ்ச் சங்கங்கள் மூன்று இருந்தன வென்பது இறையனாகப் பொருளுரையாலும் சிலப்பதிகாரவுரை முதலியவற்றுலும் வேறுபல நூல்களாலும் தனிப்பாடல்களாலும் தெரிகின்றது. முதலிரண்டு சங்கங்களிலிருந்தார் சிலருடைய பெயரும் அவர்களால் அக்காலத்திற் செய்யப்பட்டன வென்று கூறப்படும் சில நூல்களின் பெயர்களுமே இக்காலத்தில் தெரியவருகின்றன. அவற்றிலுள்ள சில செய்யுட்களும் சில இலக்கண நூற் சூத்திரங்களும் வழங்கி வருகின்றன. பெருங்கதை அல்லது உதயணன் கதையை இயற்றிய 'கொங்குவேள்' என்பவருடைய தமிழ்ச் கல்கியின் பெருமையைத்தெரிவிக்கவந்த அடியார்க்குக் கல்லாரென்பவர் சிலப்பதிகாரவுரைப்பாசிரத்தில்,

“இரண்டாம் ஊழியதாகிய கபாடபுரத்தில் இடைச்சங்கத்துத் தொல்காப்பியம் புலப்படுத்திய மாகிர்த்தியாகிய நிலத்தருதிருகிற்பாண்டியனைவர்களைத்து அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும் சிறுபாண்டரங்கனாரும் மதுரை யாசிரியன் மரதனாரும் துவரைக்கோடாரணம் கிரந்தையாரும் மென்றித் தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மர் உள்ளிட்ட மூவாயிரத்து எழுநூற்றுவர் தம்மாத் பரடப்பட்ட களியும் குருகும் வெண்டாளியு முதலிய செய்யுளிலக்கிய பரராய்ந்து செய்த உதயணன் கதை புள்ளும்” என்றெழுதி யிருப்பதை நோக்குகையில் அக் கொங்கு வேள் காலத்தில் இடைச் சங்க நூல்களின் சில இருந்தன வென்பதும் அவை அவராலும் அக்காலத்தினிருந்த ஏனையோராலும் ஆராயப் பெற்று வந்தன வென்பதும் தெரிகின்றன. அவை கொங்கு வேளிரால் ஆராயப் பெற்றதற்கு மேற்கூறிய உதயணன் கதையிற் காணப்படும் சில அரும் பதங்களுக்கும் இனிய வாக்கியங்களுக்கும் அரிய பழைய நூல்களின் கருத்துக்களுக்கும் இக்காலத்து வழங்குவாரும் கடைச்சங்கநூல் முதலியவற்றில் ஆதாரம் கிடையாதுபே தக்கசாட்சியாகும். வினங்காத அப்பழைய நூற்கருத்துக்கள் பெருங்கதையில் இன்ன பக்கங்களிலுள்ளன வென்பது ஷட நூல் அச்சுப்புத்தகத்தின் முகவுரையால் விளங்கும்.

கடல் கொள்ளப்பட்ட முதலுழி இறுதிக்கண் தென்மதுரையில் முதற் சங்க மிருந்ததென்றும் இடைச்சங்கம் இரண்டாமுழியில் கபாட புரத்தில் இருந்ததென்றும் உத்தர மதுரையில் அதாவது இப்போதுள்ள மதுரையில் கடைச் சங்கமிருந்ததென்றும் பழைய ஆசிரியர்கள் தத்தம் நூல்கள் முகமாகவும் உரைகள் முகமாகவும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

இடைச்சங்க மிருந்த கபாடபுரம் வான்மீகத்திலும் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. சிதையைத்தேடிச் செல்ல வேண்டிய வழியைச் சுக்கிரீவன் வானரர்களுக்குச் சொன்னபோது, “தென்றிசையிற் கபாடபுரத்தைக் காண்பீர்கள்” என்று சொன்னதாகக் கிஷ்கிந்தர் காண்டம், 47-ஆவது சருக்கம், 19-ஆவது கலோகத்திற் காணப்படுகிறது.

“கரத்தஞ் சரத்தம் களிக்குங் களிழடைக் கண்டன்வந்தா
னிரத்தம் கபாட மினித்திறப்பாய்ப்பன் டிவனணங்கே
உரத்தஞ் சரத்தம் கபாடர் திறத்திட்ட தண்டிலங்கா
புரத்தம் கபாட புரத்தங்கல் யான புரத்தினுமே”

என்றும் ஒட்டக்கூத்தர் செய்யுளாலும் கபாடபுரமேன ஒன்றிருந்த தென்பதை யறியலாம்.

அவ்வச் சங்கங்களில் இருந்த புலவர்களுடைய பெயர்கள், இயற்றிய நூற்பெயர்கள், ஆராய்ந்த நூற்பெயர்கள், ஆதரித்த அரசர் பெயர்

கள், சங்கப் புலவர் பெயர்கள், ஸ்ரீராயந்த காலம் முதலியனவும் பிறவும் இறையனாகப்பொருளுரை, சிலப்பதிகாரவுரை முதலியவற்றால் தெரியலாகும்.

அகத்தியமுனிவர்.

முதலிண்டு சங்கங்களிலும் அகத்திய முனிவர் இருந்து தமிழாசாய்தனரென்று தெரிகின்றது. அவர் வடக்கேயிருந்து தென்னாட்டிற்கு வரும் போது, “தென்னாடு தமிழ் வழங்கும் தேயமானமையின் அங்கே புள்ளவர்களைவிட பழகுமாறு எனக்குத் தமிழிலக்கணத்தைக் கற்பித்தருளல் வேண்டும்” என்று வேண்டிப் பரமசிவன்பால் அதனைப் பெற்று இரநாட்டிற்கு வந்து இங்கேயுள்ள வழக்க முதலியவற்றை யறிந்து இலக்கணம் இயற்றினார்.

“கூதாஞ்சேர் குறமுனிவு மெனையென் றுக்கி
யருள்செய்தா யருள்செய்த படியே செய்வ
னோதருத்தென் பூமிசமிழ்ப் பூமியென்பா
ரொண்டமிழிற் குரியவெனா மடிமைக் கிங்கே
போதமுற வறிவித்தல் வேண்டு மென்ற
போற்றங்கா வெழுத்துச்சொற் பொருள்முன் னான
நீதியுடைச் சூத்திரக்க னறியும் வண்ணம்
செறிவின் னறியித் தாய் கோசம் உர்த்தே”

(பழைய திருவிளையாடல்)

என்பது முதலியவற்றால் இது விளங்கும்.

“தமிழொடு பிறந்தபழ மதுரையில் வளர்த்தகொடி”

என்றதனாலும் அகத்தியர் தமிழ் நாட்டிற்கு வருவதற்கு முன்னமேயே அந்நாட்டில் இருந்ததமிழின் தொன்மை விளங்கும்.

அகத்திய முனிவர் செய்த இலக்கணம் அகத்தியம்; அஃது இயல், இசை, நாடக மென்று மூன்றிலக்கணங்களை யுடையது; அது மூன்று சங்கத்தார்களுக்கும் இலக்கணமாயமைத்து பல புலவர்களாலும் பெரிதும் பேரற்றப்பட்டு முதலுரையாகவும் எண்ணப்பட்டு வந்தது. இது, “கிணையினிங்கி” (தொல்காப்பியம், மரபியல், சூத்திரம், 94) என்னுஞ் சூத்திர உரையாலும்,

“வீங்குட லுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்தத்
தாக்கா கல்விசைத் தமிழ்க்குவினக் காகென
வானோ ரோத்தம் வாய்மொழிப் பல்புகழ்
ஆளுப் பெருமை அகத்திய னென்னு
மருத்தவ முனிவ னுக்கிய முதலால்”

என்னும் பன்னிரு படலைப் பாயிரத்தாலும் புலனாகின்றது.

அகத்திய முனிவரிடம் முத்தமிழ் பரிசுற்ற மாணுக்கர்களுள் இயற்றமிழிலக்கணமியற்றினவர்கள் தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவரென்பர்;

“மன்னிய சிறப்பின் வாளுஞ் வேண்டத்
தென்மலை யிருத்த சீர்சான் முனிவான்
தன்பாற் தண்டமிழ் தாவின் துணர்ந்த
தண்ணுஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற்
பன்னிரு புலவரும்” (சிறப்புப் பாயிரம்)

என்பது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை.

இவ்வாறு தமிழிலக்கணமியற்றியவர்கள் சிவன்டி முதலியோர். நாடகத்தமிழிலக்கண மியற்றியவர்கள் முறுவல், சயந்தம் முதலிய ஸ்ரீ ஸ்ரீயோர். இயற்றமிழ் நூல்களுள் அகநாபு மென்பது தொல்காப்பியத்திற்கு முந்திய தென்னார், தண்டலக் கிழவன் இராசபகித்திரப் பல்லவதரையன் என்பவரால் அதற்கு மிகச்சிறந்ததொருரை செய்யப் பட்டிருந்ததென்றும் கண்ணால் மயில்காதுருரை தெரிவிக்கின்றது.

முத்தமிழிலக்கணங்களையும் இந்நாட்டிற் பரவச்செய்த மேம் பாடு பற்றியே பல மதத்தினரும் தமிழாசிரியராக அகத்தியரை மிகப் பாராட்டி யிருக்கின்றனர்;

“தமிழென மனியருஞ் சலதி தத்தவன்”

“தழற்பொலி விழிக்கடவுள் தத்தமிழ் தத்தான்”

“தமிழ் மாமுனி”

(கம்பாாமாயணம்)

“தேனார் கயழ்தொங்கல் மீனவன் கேட்பத்தென் னீராலிக்

காளுர் மலயத் தருந்தவன் சொன்னான் னித்தமிழ்தூல்” (காரிகை)

“ஆயும் குணத்தவ லோகிதன் பக்க வகத்தியன்கேட்

டேயும் புலனிக் கிடப்பிய தண்டமிழ்”

(வீரசோழியம்)

“புவாத் தமிழ்பயந்த முன்னான் முனிவாழி”

(நன்னாடிபலங்காரவுரை மேற்கோள்)

“அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொ லாணங்கு”

(வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம்)

மேற் கூறியவற்றுள் காரிகை யாசிரியர் ஸாணர்; வீரசோழிய ஆசிரியர் பெளத்தர். இங்ஙனம் அகத்தியர் பாராட்டப் பெற்றிருத்தலை இன்னும் எத்தனையோ விடங்களிற் காணலாகும்.

இவர் வருவதற்கு முன்னமே இந்நாட்டிலிருந்த தமிழையும் அத னிலக்கணத்தையும் இவர் தந்தாரென்று கூறியிருப்பது உபகாரவழக்கு; இங்ஙனம் கூறியிருத்தற்குக் காரணம் தமிழ்ப் பாஷைக்கு அக்காலத்தி

விருத்த ஒரு மெலிவைப் போக்கி இவர் இலக்கணஞ் செய்ததும், மாணுக் கர்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லிப் பாதுகாத்தமையுமே.

பிரமாஸ்திரத்தால் தங்களுக்கு நேர்த்திருத்த ஆபத்தைச் சஞ் சிவி கொணர்ந்து நீக்கிய அனுமான நோக்கி இராமர், “இன்று நாங்கள் உன்வயிற்றிற் பிறந்தோம்” என்று கூறினாற் போலவது இது.

அகத்தியரால் தரப்பட்டத் தமிழ் வளர்த்ததைப் புலவர்கள் அழகாக வருணித்திருக்கிறார்கள்.

“ஒக்க லிடைவல் தயர்த்தோர் தொழவினங்கி
ஏங்கொலிர் ஞாலத் திருக்கடி—யாக்கவற்றன்
மின்னேர் தனியாழி வெவ்வேறொன் றேனையது
நன்னே ரிவாத தமிழ்.”

‘ஒங்கல்’ என்றது பொதிலில் மலையை; இச்செய்யுள் சூரியனுக்கும் தமிழ் முக்குஞ் சிலேடை.

“பொருப்பிலே பிறத்த தென்னன் புகழிலே கிடத்த சக்தத்
திருப்பிலே யிருத்த வையை யேட்டிலே தவழ்த்த பேதை
கெருப்பிலே கின்ற கத்தோர் சினையிலே கடத்தோ ரோன
மருப்பிலே பயின்ற பாவை மருக்கிலே வானு கின்றான்.”

இந்தச் செய்யுளில் தமிழை ஒரு குழந்தையாக உருவகித்து அழகாக அதன் வளர்ச்சியை முறையே காட்டி இருப்பது அறிந்து இன்புறத்தக்கது. பொருப்பிலே பிறத்தவா அகத்தியமுனிவர் தமிழாசிரியரென்பதைக் குறிப்பிடும். தென்னன் புகழிலே கிடத்தது பாண்டியமன்னர்கள் தமிழைப் போற்றியத்தமையைக் காட்டும். குழந்தையை வெண்மை யாகிய தூய ஆடைகிற் கிடத்தல் போல இங்கு வெண்ணிறமாகிய தென்னன் புகழிலே கிடத்தது என்பதினுள்ள நாய் உவனிக்கத் தக்கது. இருப்பதற்குப் பலகை வேண்டுமாதலால், ‘சக்தத்திருப்பிலே யிருத்து’ என்றார். வையையேட்டிலே தவழ்த்தமை ஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தை வரைந்தருளி வையையினிட்ட ஏடு கையெதிர்த்துச் சென்றதையும், கெருப்பிலே நின்றமை அவர் தேவாரத்தை யெழுதி கெருப்பினிட்ட ஏடு வேவாமலிருந்ததையும் அறிவிக்கும்.

இன்னும், பொதிலில்மலையில் அகத்தியரால் தாடுக்கப்பெற்ற ஒரு தமிழ்ச்சங்கம் இருத்ததாகவும் தெரிகிறது:

சீதைையைத் தேடுதற்குத் தென்றிசைகின் கட் செல்லும் வர்னா
வீரர்களை நோக்கி வழிகுறுஞ் சக்கீவன், “பொதிலில் மலையில் அகத் திய முனிவருடைய தமிழ்ச்சங்கம் இருக்கின்றது. அங்கே செல்லுவிர்க ளாகின் தமிழ்ச் சுவையை நீங்கள் துகர்ந்து அங்கிடத்திலேயே இருப்பீர்

கள்; நான் சொல்லிய காரியத்தை மறந்து விடுவீர்கள்” என்று கூறியதாகக் கம்பர் பாடியிருப்பது இங்கே அறிதற்பாலது:

“தென்றமிழ்நாட் டாம்பொதியிற் திருமுனிவன் தமிழ்ச்சங்கம் சேர்சித் பீரே
வென்றமவ னுறையிடமாட்.”

(கற்பனாமாயணம், நாடவிட்டபடலம், 31.)

தொல்காப்பியத்தின் பழமை.

“நான்கு கூறுமாய் மறைந்த பொருளும் உடைமையான் நான் மறை யென்றார். அவை எதத்திரியமும் பெனடிகமும் தலவகாரமும் சாமவேதமுமாம். இனி இரூர்கும் யகவும் சாமமும் அதர்வணமு மென்பாருமுளர். அது பொருத்தாது; இவர் இந்நூல் செய்தபின்னர் வேத வியாதர் சின்னாட் பட்டினிச் சிற்றறிவினோருணர்தற்கு நான்கு கூறுக இவற்றைச் சொந்தாராதலின்” என்று தொல்காப்பியப் பாசிரவுரையில் நச்சினூர்க்கினியர் எழுதியிருந்தலால் தொல்காப்பியத்தின் பழமை புலப்படும். நச்சினூர்க்கினியருக்குத் தமிழிலுள்ள அன்பையும் பரிற்சியையும் இதனாலறியலாம். அவருடைய உரைப்படி தொல்காப்பியம் வியாசர் வேதத்தைப் பகுத்ததற்கு முன்னரெனின் அதற்கு முதனுலாபிய அகத்தியம் மிகப் பழமையான தென்பதைக் கூற வேண்டுமெனில்.

தமிழ் நாட்டின் எல்லை.

பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டின் வடவெல்லை கிருஷ்ண நதியென்று சிற்பசாஸ்திரம் கூறுகிறதென்று கேட்டிருக்கின்றேன். தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழ்நாடு வேங்கடத்தை வடக்கெல்லையாகவும் குமரியைத் தெற்கெல்லையாகவும் கொண்டிருந்தது.

“வடவேங்கடர் தென் குமரி யாயினுட்

தமிழ் கூற எல்லாகத்து.”

(தொல்காப்பியம், பாசிரம்.)

இங்கே கூறியுள்ள குமரி யென்பது அந்நாளிற் பாண்டி நாட்டின் தென்பாகத்தில் உள்வதோர் ஆறு. தென்பாலிலுள்ள சில நாடுகளைக் கடல் கொண்டபோது அந்நதியும் அழிவுற்றது. பண்டி யாற்றிற்கும் குமரி யாற்றிற்கும் இடையிலிருந்த 700 காத அளவுள்ள 49-நாடுகள் அழிவுற்றனவென்று சிலப்பதிகார உரையாசிரியர் தெரிவிக்கிறார். வடக்கெல்லை வடவேங்கடமென்றும் மற்ற மூன்று எல்லைகள் கடலென்றும் சிவஞானியரும் சிறுநகர்க்குபாடினியாரும் தத்தம் சூத்திரங்கள் முகமாக அறிவித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் காலத்திற்கு முன்பு குமரியகற்றைக் கடல்கொண்டது போலும். அவர்கள் தொல்காப்பியருக்குப் பிற்காலத் தவர்கள்.

குமரீக்கும் பஹுளியாற்றிற்கும் இடையிலிருந்த நாட்டைக் கடல் கொண்டு விட்டமையால், தன் நாட்டுள் இழந்த பாகத்தினனவு பிபுறுதற்குச் சோழநாட்டெல்லையிலிருந்த முத்தூர்க் கூற்றத்தையும் சேரமானாட்டுக் குண்டூர்க் கூற்றத்தையும் வென்று பெற்றுப் பாண்டியன் அரசாண்டானென்று தெரிகிறது. கூற்றம் என்றசொல் சில ஊர்களின் தொகுதியைக் குறிப்பதொரு பெயர்.

“மலிநிறை தூர்த்ததன் மண்கடல் வெளவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்ற மேவார்நா டிடம்படப்
புலியொடு யின்னீக்கிப் புதுப்பொறித்த மிளர்கெண்டை
வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சிற் தென்னவன்”

(கலித்தொகை, 104: 1-4)

“வடிவே வெறிந்த வான்பகை பொருது
பஹுளியாற்றடன் பன்மலை யடுக்கத்தக்
குமரிக் கோடுக் கொடுங்கடல் கொள்ள”

(சிலப்பதிகாரம், காடுகாண் காதை, 18-20)

“என்றது: அங்ஙனமாகிய நிலக்குறைக்குச் சோழ நாட்டெல் லையிலே முத்தூர்க் கூற்றமும் சேரமானாட்டுக் குண்டூர்க்கூற்றமு மென்னு மிவற்றை இழந்த நாட்டிற்காக வாண்ட தென்னவன்”
(ஹை, ஹை, ஹை, விசேடஹை.)

இவற்றால், கடல்கொண்ட தமிழ் நாட்டின் பாகம் தெற்கே மிகுதியாக இல்லையென்று தெரிகிறது.

மூன்றஞ்சங்கம்.

மதுரையின் இடவிசேஷம்.

மூன்றஞ்சங்கம் மதுரைமாகரில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. மதுரையென்பதற்கு இனிமையானதென்று பொருள். பரிபாடலில்வந்துள்ள,

“உலக மொரு துணையாத் தானோர் துணையப்
புலவர் புலக்கோவாற் றுக்க-உலகெல்லார்
தான்வாட வாடாத் தகைமைத்தே தென்னவன்
ஞன்மரடக் கட னகர்”

என்னும் பகுதியாலும், திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடலில்வந்துள்ள,

“மலரு மித்திரு நாட்டியல் வாணர்சொற் கோலா
ஹைக னைத்தையு ளிறப்பமுன் வாடிடா தோக்கு
மலகில் வண்புக முடையது மதுரை”

என்னும் பகுதியாலும் மதுரை கிசேடமுள்ளகிடம், அதாவது கல்வி வளர்ச்சி முதலிய வற்றிற்குரியகிடமென்பதை அறியலாம்.

கரிகாற் பொருவனத்தான் ஒரு சமயம் சதுரங்கசேனையுடன் சோழநாட்டிலுள்ள காகிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து புறப்பட்டுத் திரி கிரபுரம் கடந்து பேரகையில் ஒரு கோழி வந்து அவன் ஏறி கிருத்த யானையின் மத்தகத்தைக்கொத்த அது பின் வாங்கியது. யானையோ பெரிய மிருகம், கோழி சிதியது. ஆயினும் கோழி யானையை எதிர்த்ததையும் யான் பின் வாங்கியதையும் பற்றி அரசன் சிந்தனை செய்து அந்த இடம் வன்மையை அளிக்கவல்லதென்றுணர்ந்து ஒரு நகரம் கண்டு அங்கே உறைவானுமினான். அதையே உறைபூர் என்பார். கோழியினால் அந்தவிடம் அதியப்பட்டமையால் உறைபூர் கோழி பென்றும், கோழியின் மூக்கால் யானை கொத்தப்பெற்றவிடத்திலிருப்பது பற்றி ஆண்டுள்ள சிவஸ்தலம் மூக்கச்சரமென்றும், வழங்கலாகின, சிவப்பதிகாரத்திலும் இச்செய்தி காணப்படுகின்றது.

“முறஞ்செலி வாரண முன்சம முருக்கிய

புறஞ்சிறை வாரணம் புக்கனர் புரித்தென்”

(நாகோன் காதை, 247-8)

(வாரணம்—யானை, கோழி).

இப்படியே அக்காலத்திலிருந்த மன்னர்களும் பிறரும் சிறந்த இடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தே இராசதானி ஏற்படுத்துவதும் கழகம் ஏற்படுத்துவதும் வழக்கமென்று தெரிகிறது. பாண்டியர்களுக்கு வேறு இராசதானிகள் இருந்தும் மதுரையில் சங்கத்தை ஸ்தாபித்தது, இட விசேடத்தை யறித்தே.

சங்கப்புலவர்களின் இயல்பு.

மதுரைச் சங்கத்திலிருந்து தமிழாராய்த்து வந்த நல்லிசைப் புலவர்கள் பலருணங்கனால் நிறைத்திருந்ததுபற்றிச் சான்றோரென வழங்கப்படுவார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய குடும்பச்செலவிற்கு வேண்டியவற்றை வேறுவகையாகப்பெற்று அச்சங்கத்திலிருந்து தமிழ் நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்தும் தமிழ்ச்சுவையை நுகர்ந்து இன்புற்றும் நூல்கள் இயற்றியும் நனிப்பாடல்கள் இயற்றியும் வாழ்ந்து வந்தார்களே யன்றித் தங்கள் பசுவைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்காகவே அக் கூட்டத் திற்போய் இருக்கவில்லை.

“லிஞ்ஞமம் துளையம் போளும் பயிஞ்ஞமம்

பண்புடை யசைர் தொடர்பு”

“ஆயுத் தொழத்தொழ மின்பத் தருத்தமிழ்”

என்றான்றோ?

ஆராய்ச்சியாலும் கற்பவர்களுடைய சல்லாபத்தாலும் உண்டாகும் இன்பத்தையே பெரும்பயனாக எண்ணியிருந்தார்களேயன்றி வேறுள்ள எந்த இன்பத்தையும் அப்புலவர்கள் மதிக்கவில்லை.

“தவலருத் தொல்கேள்வித் தன்மை யுடையா
ரிகலில ரெடுகுடையார் தம்முட் குழீஇ
நகலி னினிதரயிற் காண்பர மகல்வானத்
தம்ப குறைவார் பதி ” (நாலடியார்)

என்பது இதனை விளக்கும்.

தம்முடைய தாய் தந்தையர் மனைவி மக்கள் சுற்றத்தார் முதலியோருடைய பசித்துன்பத்தைப் போக்க அவர்களிற் சில புலவர்கள் ஒவ்வொருசமயத்தில் குறிப்பறியும் உபகாரிகளிடஞ்சென்று அவர்களால் அத்துன்பத்தைப் போக்கியதுண்டு. இதனை அவர்கள் அவ்வப்பொழுது இயற்றிய செய்யுட்கள் நன்கு தெரிவிக்கின்றன.

அவர்களிடத்திலிருந்த எல்லாக் குணங்களிலும் செயற்கன்றி யறிதலென்றுங்குணம் மிகச் சிறப்புற்று விளங்கி வந்தது; இஃது அவர்கள் பாடல்களால் விளங்கும்.

பாண்டியர் முதலிய அரசார்களுள் நன்கு கற்று அவர்களோடு ஒப்பவிற்புற்று தமிழை ஆராய்ந்து வந்தனர். “மன்னவனெப்படி மன்னுமிரப்படி” என்னும் பழமொழிக்கேற்ப நாட்டிலுள்ளவர்களுள் லோரும் தமிழில் ஒழுங்கான பரிந்துயுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். அக்காலத்தில் சேரசோழபாண்டியநாடுகள் மூன்றிலும் இருந்தவர்கள் பேசிய பாஷை தமிழே. இப்போது வேறு பாஷை தங்குந்தேயமாகிய மலையாளம் தமிழ்த் தேயமாகவே இருந்தது. இது, பதிற்றுப்பத்து என்னுந் தொகையால் முதலியவற்றாலும் அந்நாட்டு அரசர்களாகிய சேரமான் பெருமானையான் குலசேகராழ்வார் திருவாக்குக்களாலும் தெரியவருகிறது.

முற்கூறிய புலவர்கள் ஒரு சாதியரல்லர்; ஒரு குலத்தாரல்லர்; ஒரு மதத்தினரல்லர்; உலோச்சனார் முதலியோர் கசனர்; இளம்போதியார் முதலியோர் பௌத்தர்; பின்னும் இவர்கள், ஒரு தேசத்தாரல்லர்; ஒருராரல்லர்; மறுகாரிலும் அதன் அயலூர்களிலும் இருந்தவர்களன்றி வேறுநாடுகளிலிருந்தும் வந்து சிலகாலம் இருந்து செல்வதுண்டு. இவை அவர்கள் பாடல்களாலும் அவற்றின் பின்னுள்ள வாக்கியங்களாலும் விளங்கும். வேண்டியவற்றை வேண்டிய காலங்களிற் குறிப்பறிந்து அரசர்கள் அவர்களுக்கு உபகரித்து வந்தார்கள்.

சங்க மண்டபம்.

அப்புலவர்கள் இருந்து தமிழாராய்ச்சி செய்வதற்கு மிகவுசடிக்
யாக ஒரு மண்டபம் அக்காலத்திருந்த பாண்டிய அரசனாற் கட்டிக்
கொடுக்கப்பட்டது; அம்மண்டபத்திற்கு, 'பட்டிமண்டபம்' என்
பது பெயர். இது,

"தெற்கண் வாயில் திறவாத பட்டிமண்டபத்தார் பொருட்டு
நகரீசர் ஒருவன் வாழவும் ஒருவன் சாவவும் பாடியமந்திரம் அங்கதப்
பாட்டாயின".

(தொல்காப்பியம், செய் யுனியல் சூத்திரம், 179, பேராசிரியர் உரை)
என்பதனுலறியப்படுகின்றது; இன்னும்,

"பட்டிமன் தென்னன்" (தேவாரம்.)

"பட்டிமண்டப மேற்றினை யேற்றினை" (திருவாசகம்)

"பட்டி மண்டபத்தப் பாக்கறித் தேறுமின்" (மணிமேகலை)

"பன்னாருக் கல்தெரி பட்டி மண்டபம்" (கம்பராமாயணம்)

என்பவற்றால் அப்பெயர் முன்பு வழங்கி வந்தமை புலனாகின்றது. இப்
படியே வேறு சில ஆதாரங்களுமுண்டு. பட்டியென்றசொல் வரம்பு
கடந்து நடக்கு மிருபாலரையங் குறிப்பதாகக் காலக்கிரமத்தில்
வழங்கிவந்துவிட்டமையால் அதனையறிந்த பெரியோர் அப்புலவர்
தொகுதியைத் தொகை, சங்கம், கூடல், கழகம் என்னும்பெயரால்
வழங்குவாராயினர்.

"மதுரைத் தொகை யாக்கினுன்"

"என்பாட்டிப் புலவனுய்ச் சங்கமேறி" (தேவாரம்)

"கூடலி னாய்த்வொன் டுந்தமிழ்" (திருக்கோவையார்)

"கந்தனை யினையவர் கல்தெரி கழகம்" (கம்பராமாயணம்)

சிவபெருமானும் சங்கப்புலவர்களில் ஒருவராயிருத்தமை.

சங்கப் புலவர்களுடைய மேம்பாட்டை யறிந்து சோமசுந்தரக்
கடவுளும் இடைசிடையே சென்று நாமும் ஒரு புலவராகவிருந்து
தமிழாராய்ந்து வந்தனவென்றும் அக்காலத்தில் அவருக்கிருந்த திரு
நாமம் மதுரைப் பேராலவாயாரென்பதென்றுத் தெரிகின்றன.

"தண்டமிழ்துற் புலவாணர்க்கோ ரம்மானே" (தேவாரம்)

"சிறைவான் புனற்றிலைச் சிற்றம் பலத்தமென் சிந்தையுள்ளும்

உறைவா னுயர்மறிற் கூடலினாய்த்வொன் டுந்தமிழின்

துறைவாய் துறைந்தனை யோவன்றி யேழிசைச் சூழல் புக்கோ"

(திருக்கோவையார்)

"சென்றனைத் த மதுரைவீளித் திருந்தியதுத் சங்கத்த

ளன்றிருத்து தமிழாராய்த் தருளியவங்கனர் "

"சங்கப் புலவர் தந்திருமுகத்தத் தலைமேற்கொண்டு " (பெரிய புராணம்)

"பெருமைதரும் பெயர்மதுரைப் பேரால் வாயனென

வுரைசெய்தே யவை செஞ்சா ளிருத்தவனவ் வயினொளிப்ப "

(பழைய திருவிளையாடல்)

மதுரைப் பேரால்வாயாரென்ற இந்தத் திருநாமம், பிற்காலத் தில் சங்கப்புலவரில் ஒருவர்க்கு இடப்பட்ட பெயராகவும் தொகை நூல்களிற் காணப்படுகின்றது.

சங்கப்பலகை.

புலவர்கள் ஆராய்ந்தார்களென்றதனால், இடைவிடையே ஏற் பட்ட கலகத்தாலும் பிறவற்றாலும் நூல்கள் சிதைந்தனவென்றும், ஆராயும்வண்ணம் அரசர்கள் செய்கித்தார்களென்றும், செய்யுட்களைத் தொகுப்பித்தார்களென்றும் தெரிகின்றன.

இவர்கள் பெருமையை உணர்ந்த பிறர், தாமும் அவர்களைப் போல் மேம்பட்டு விளங்க வேண்ணித் தாம் தாம் பாடிய பாடல்களைக் கொணர்ந்து, அவற்றைப் பார்க்கவேண்டு மென்றும், அவற்றை அங் கேரிக்கவேண்டுமென்றும், தம்மைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டு மென்றும் முயல்வாராயினர். பிறர்தலைமையைச் சொல்லா நலத்தவர்களாதலின், அவர்களுடைய கல்விக்குறையையும் அவர்கள் செய்யுட்களினுள்ள வழக்கையும் எடுத்துக்கூற இயலாதவர்களாகி வருந்தி அந் தத் துன்பத்திலிருந்து தம்மை விடுவிக்கவேண்டுமென்று சங்கப்புலவர்கள் சேரமுகந்தரக் கடவுளை வேண்டினர். இவர்களுடைய வேண்டு கோளின்படியே தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த ஒரு பலகையை இவர்களுக்குத் தந்தருளி எவருக்கு அஃது இடங்கொடுக்குமோ அவரைச் சிறந்த புலவரென்று கண்டு கொள்ளும்படி அவர் கட்டினையிட்டருளினர். அப்பலகையின் பேருதவியால் குறைந்த கல்வியுடையவர்களாலேற்பட்டு வந்த துன்பம் இவர்கட்கு அடியோடே நீங்கியது.

"மொழியறி சங்கப்பலகை", "பாவறி சங்கப் பலகை "

என்று பெரியோர் பாராட்டியிருப்பதால் சங்கப்பலகை இருந்ததும் அதனுடையவியல்பும் வின்குறியின்றன.

"முழுதுணர்ந்தருள் மவவன்முனி மொழியு முத்தமிழும்

பழுதும்படி புலவரேறிய பலகையொன்றடைபான் "

என்று கில்லிபுத்தூராரும் பாடியிருக்கிறார்.

இறையனாகப் பொருள்.

பின்னொரு காலத்தில், பாண்டிவன நாட்டிற் பஞ்சந் தேரன்றி யாவருக்கும் அன்புறுத்தியது. புலவர்கள் அரசனிடம் விடைபெற்று மதுரையை நீங்கிச் சோழநாட்டிலுள்ள ஆலஞ்சேரி பென்னும் ஊரி லுள்ள அயிர்த்தன் என்னும் பிரபுவை அடைந்தபொழுது அவன் யா தோரு கவலையுமில்லாமல் தன்பால் வைத்திருந்து அவர்களைப் பாது காத்துவந்தான். மதுரையில் பஞ்சமநீங்கியதுதெரிந்து அவர்கள் அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்று பாண்டியனைக் கண்டபொழுது, “நீயிர் இப்பஞ்சத்தில் என்னதுண்ப முற்றீர்களே?” என்று கவலை யுடன் வினாவினன். புலவர்கள் யாதோரு கவலையும் தமக்கு இல்லாத படி ஆலஞ்சேரி அயிர்த்தனென்பவன் பாதுகாத்தானென்பதை ஒரு செய்யுளால் தெரிவித்தனர். அச்செய்யுள் வருமாறு:

“காவை ஞாயிறு கடுங்கதிர் பரப்பி
வேலையுங் குணனும் வெடிபடச் சுவறித்
தந்தையை மக்கள் முகம்பா ராமல்
வெந்த ராகம் வெவ்வே றருந்திக்
குணமுன தணியுங் கொடுத்து வாழ்ந்த
கணவனை மகளிர் கண்பா ராமல்
விழித்தவிழி செயல்பாட் னெற்றுவிழி யாகி
அறவுரை மின்றி மறவுரை பெருகி
உரைமறந் தொழிந்த ஆழிரா ளத்தில்
தாயின் லவர்க்குத் தாயே யாகவுந்
தந்தையில் லவர்க்குத் தந்தையே யாகவுந்
இந்த ஞாலத் திடுக்கண் டா
வந்து தோன்றினன் மாந்திக் கிழவன்
நிலந் தோரு நெடுமால் போல்வான்
ஆலஞ் சேரி * அயிர்த் தனென்பான்
தன்குறை சொல்லான் நிரப்பழி யுரையான்
மறந்தும் பொய்யான் வாய்மையுந் குன்றான்
இறந்து போகா தெம்மைக் காத்தான்
வருந்தல் வேண்டாம் வழிதி
இருந்தன மிருந்தன மிடர்கெடுத்தனனே.”

இந்தப் பஞ்சத்தின் கொடுமையால் அவர்களிடமிருந்த தொக்காப் பியப் பொருள நிகரத்திலுள்ள அகத்தினைப் பகுதி எப்படியோ கை

* அயிர்த் தனென்பது மயிர்த் தனெனவும் வழங்கும்.

தவறிப் போயிற்று. அந்தப்பகுதியின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்த அரசனும் புலவரும் மயங்கி வருந்துவாராயினர். அதன்பிறகு சோமசுந்தரக்கடவுள் ஒரு புலவராகத் தோன்றி அதுபது சூத்திரங்கள் அமைந்த ஒரு தூலையிற்றி அவர்களிடம் சேர்ப்பித்து, 'உங்கள் வருந்தத்தை நீக்கிக் கொள்ளுங்கள்' என்று கட்டளைபிட்டுனர். சிவபெருமான் திருநாமம் இறையனாரென்பதாதலின் அந்நூலுக்கு 'இறைவனாகப்போனான்' என்பது பெயராயிற்று;

"உலகியனிறத்தும் பொருண்மா பொருங்க
மாறனும் புலவரு மயங்குது காலை
முந்தறம் பெருமறை முனைத்தருள் வாக்கா
லன்பினைத் துணையென் றறபது சூத்திரக்
கடலமு தெடுத்தக் கணாயில்வைத் ததுபோற்
பரப்பினின் தமிழ்ச்சுவை திரட்டிமற் றவர்க்குத்
தெளிதரக் கொடுத்த தென்றமிழ்க் கடவுள்" (கல்லாடம்);
"திருவாவ வாயார்த்த செழுஞ்சுடரைச் செழும்பொருணால் தருவானை",
"தூலின்கட் பொருள்பாடி தூலறிவார்க் கீர்தானை" (பெய புராணம்.)

இறைவனார் பொருளெனவும் களவியலெனவும் அந்நூலின் பெயர் வழங்கும். பல புலவர்களும் அதற்கு உரையெழுதினர். தத்தம் உரையே சிறந்ததென்று ஒவ்வொருவரும் கூறுவாராயினர்; அது பற்றிப் பெரிய கலகம் விளைந்தது. சோமசுந்தரக்கடவுளிடத்தில் அவர்கள் அதனை விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனர். அவர் அப்பொழுது அவர்களுக்கு முன்னே முன்போலே எழுந்தருளி, "மதுரையில் வணிகர் மரபில் உபபூர்த்துடி கிழார்மகன் உருத்திரசன்மன் என்ற பெயருடைய மூங்கைப்பிள்ளை இருக்கிறான். அவன்முன் தும் உரைகளைப் படித்துக் காட்டினால் இன்னது சிறந்த தென்பதை முகக்குறியாலுணர்த்துவான்" என்றருளினார். அந்த மூங்கைப்பிள்ளையை முருகனென்பர். பார்வதி தேவியாருக்கு ஒருகாலத்தில் பரமசிவன் உத்தரகோசமங்கை யென்னும் ஸ்தலத்தில் ஆகமப் பொருளை விளக்கிக்கொண்டிருந்தபோது அவர் கவனக்குறைவுடன் இருந்தமையால் இறைவன் அவரைச் சபித்தார். அதனால் முருகக்கடவுள் தாவிடத்திலுள்ள அன்பினால் வெகுண்டு அங்கேசிருந்த சாஸ்திரங்களைத் தூக்கிக் கடலில் எறிந்து விட்டார். அது பற்றி அவர் ஊமையாகப் பிறக்கும்படி சபிக்கப்பட்டு அப்படியே அவதரித்தார். சங்கப்புலவர்கள் தத்தம் உரையைப் படித்துக் காட்டியபொழுது நக்கீரர் உரையே சிறந்த தென்று அவர் ஏற்றுக்கொண்டார்.

"மணிக்கா வறிஞர் பெருங்குடித் தோன்றி
இறையோன் பொருட்குப் பரணர்முதல் கேட்பப்

பெருந்தமிழ் விரித்த வருந்தமிழ்ப் புலவனும்

பாயபா சரிய லீயே யாதலின் " (கல்லாடம், முருகர் துதி),

" திருத்தரு மதுரை தன்னிற் சிவன்பொரு ணிறுக்கு மாற்ற

ஹருத்திர சன்ம னாகி புத்தெழும் சிவலன்." (கந்த புராணம்)

பின்னர், உருத்திரசன்மர் சிவபெருமானை வழிபட்டுத் தமது ஊமைத் தன்மையை நீக்கிக்கொண்டனர்; அந்தவிடம் திருவெருக்கத்தம்புலியூர். இந்த வரலாற்றை அந்தத் தவசரித்திரத்திற் காணலாம். அங்கு உருத்திர சன்மரின் பிம்பமும் உண்டு. திருவெருக்கத்தம்புலியூர் இராசேந்திரபட்டணமென்று இக்காலத்து வழங்கப்படுகின்றது.

சங்கமிருத்ததற்கு ஆதாரங்கள்.

மதுரையில் சங்கமண்டபம் இருத்ததற்கு அடையாளமாக ஸ்ரீ சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய கோயிலின் பெரிய பிராகாரத்தில் தென்மேற்கு மூலையில் சங்கத்தார் கோயிலென்று ஒன்று உண்டு. அதில் கார்பத்தொன்பது புலவர்களின் பிம்பமும் ஸாஸ்வதி தேவியின் பிம்பமும் உள்ளன. சிவலிங்கப்பெருமானும் அங்கே எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். ஒவ்வொரு தினமும் பூசை நைவேத்தியங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. மதுரை மேலைத்தி யொன்றில் நக்கீரர் கோயிலொன்றிருக்கிறது. அதில் நக்கீரருடைய பிம்பமும் வேறு சில புலவர்களுடைய பிம்பங்களும் உள்ளன. திருப்பரங்குன்றக் கோயிலிலும் நக்கீரர் பிம்பம் உண்டு. அது பூசிக்கப் பெற்று வருகின்றது. அவரைப் பூதத்தின் சிறையிலிருந்து முருகக்கடவுள் மீட்டருளிய திருவிளையாடல் ஒவ்வொரு வருடமும் பங்குனி மாதத்தில் நடைபெறும் திருவிழாக்காலத்து நான்காம் திருநாளில் அத்தலத்தில் நடைபெற்று வருகின்றது. சிவஸ்தலங்களால் ஒன்றுகூடிய திருவிக்கோய்க்கலைச் சிவபெருமான் மீது 'சங்கோய் மலையெழுபது' என்றொரு நூல் நக்கீரரால் இயற்றப் பெற்றிருத்தல்பற்றி அக்காலத்திலிருந்த அரசரொருவர் அய்யலக்கோயிலில் நக்கீரருடைய திருவுருவத்தைப் பிரதிஷ்டிப்பித்துப் பூசை நைவேதனம் நடைபெற்று வரும்படி நிபந்தனைப்படுத்தி இருந்தாரென்று அத்தலத்துச் சிவாசாஸனத்தால் தெரியவருகின்றது. "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" என்னுமொரு செய்யுளின் நிமித்தம் சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கும் நக்கீரருக்கும் மிக்க வாத முண்டாசிற்தென்றும் அதில் தோஷியுற்ற நக்கீரர் தமது பிழையைப் பொறுத்தருளும்படி அவர்மீது 'கோபப்பிரசாதம்' என்ற ஒரு நூலியற்றினாரென்றும் ஒரு சரிதமுண்டு. அவர் ஒரு சமயம் திருக்காளத்திக்குப் போய்க்கைலைபாதி கானத்திபாதியத்தாதி யென்னொரு பிரபந்தம் பாடினதாகத் தெரிகிறது. அவரால் பிரதிஷ்டிக்கப்பட்ட ஒரு சிவலிங்கப்பெருமான்

திருவுருவம் அத்தலத்தில் உண்டு; அதற்கு **கக்கோநாதர்** அல்லது **கக்கோலிங்க** மென்பது திருநாமம்.

மேற்கூறிய தமிழ்ச்சங்கமே பிற்காலத்தில் பொற்றாமரைக் கரையில் இருந்ததாகவுந் தெரிகிறது. வடபொழி ஹாலான்ய மாஹாத்மியத்திலும் திருவாலவாயுடையார் திருவினையாடற் புராணத்திலும் இச்சங்கம் கங்கைக்கரையிலிருந்ததாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இங்கே, கங்கையென்றதை வடக்கேயுள்ள கங்காநதியென்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள். அது பொருந்தாது. கங்கையென்பது இத்தலத்திலுள்ள பொற்றாமரை வாகியையே குறிக்கும். சிவநீர்த்தத்தைக் கங்கையென்று வழங்குதல் மாபு. சும்பகோணம் ஸ்ரீ மகாமகத்தீர்த்தக் கரையிலுள்ள கிரபத்திரக்கடவுளைக் கங்கை கிரபத்திரரென்றும், குடத்தைக் கீழ்க்கோட்டத்திலுள்ள கிராயகரைக் கங்கை கிராயகரென்றும் வழங்குதலை இக்காலத்திலும் கேட்கலாகும். மேற்கூறிய பொற்றாமரைக்கரையிற் சங்கமிருந்ததற்கு அறிகுறியாக அவ்வாவின்கரையிலுள்ள பாண்டபக் கற்றாண்களிற் சங்கத்தாருடைய பிம்பங்கள் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன.

“கோடாத நீதிச்செங் கோலான் குலோத்துங்கன் கோழியின்னார்
தோடார் மலர்க்குழல் குழுவன் னாகிய பாடல்செய்தும்
பீடார் பொற்றாமரைக் கங்குழற் றம்பெருங் காவியங்கள்
ஊடாடி யுமிழர் ஹலைய மேது முணர்ந்திலிரே ”

என்பது குலோத்துங்கன் கோலை. பாண்டியனுடைய வெண்கோளின்படி பொய்யாமொழிப்புலவர் பொற்றாமரைக் கரையிலிருந்த சங்கத்தார் பிம்பங்கள் தலைவசைக்கவும் பொற்றாமரை வாகியில் மூழ்கி விருந்த சங்கப்பலகை மிதக்கவும் பாடினாரென்ற ஒரு செய்தி, “உங்களிலே”, “பூவேந்தர்” என்ற முதற்குறிப்புக்களையுடைய இரண்டு செய்யுட்களுடனும் வழங்கி வருகின்றது.

“சங்கமலி செந்தமிழ்கள்”,

“கன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்க மேறி

நற்கணகக் கிழிதருமிக் கருளி னோன்கான் ”

என்று தேவாசங்களிலும்,

“சங்கத் தமிழ் ”

என்று திருப்பாவையிலும்,

“சாற்பாய மும்மைத் தமிழ்தங்கிய வங்கண்முனார்

தாம்பர யிடத்தும் முனனோன்றலே மேதி பாயப்

பாற்பாய முலைதோய் மதப்பங்கயம் பாயவென்கும்

சேல்பாய் சடத்தம்முள செய்யுண்டிக் கேறசங்கம் ”

என்று பெரிய புராணத்திலும்,

“செஞ்சொற் புலவர்கள் சங்கத்தமிழ்தெரி செத்திப்பதி”

என்று திருப்புகழிலும்,

“சங்கம் வளர்ந்திட சிற்ற பொலன் கொடி”

என்று மீனாட்சியம்மை பின்னைத்தமிழிலும்,

“.....தென்மதுரை
தங்கத் தமிழ்ச்சங்கத் தாரசொற் நவநிலஞ் சார்ந் தகர்தஞ்
சங்கத் திருத்து தமிழாய்ந் தவர்கொற் நவநவரோ”

என்று கோமுகாசுக் கோவைவிலும் சங்கமென்ற பெயர் வந்துள்ளது.

சங்கமிருந்ததென்பதற்கு இன்னொருவன் ஆதாரங்கள் பல இருந்தும் அஃதொன்றிருந்ததாகச் சிலாசாஸனத்திற் கிடைக்கவில்லை யாகையால் சங்கமிருந்ததெயில்லை யென்றும், தொல்காப்பியத்திற் சங்கமென்றசொல் காணப்படவில்லை யென்றும் சிலர் பேசுகிறார்கள். அது வருந்துவதற்கிடமாக விருக்கிறது.

பிற சங்கங்கள்.

இதுகாறும் கூறப்பட்டுவந்த சங்கம் இயற்றமிழ்ச்சங்கம்; இதையன்றி இளைசத் தமிழ்ச் சங்கமொன்றும் நாடகத்தமிழ்ச்சங்க மொன்றும் அதேகாலத்தில் மதுரையில் இருந்தனவென்று பெரியோர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

கடைச் சங்ககாலத்திற்குப் பின்பும் இம்மதுரையில் சைன சங்கமும் பெனத்த சங்கமும் இருந்தனவென்றும் பெரியோர் சொல்லுவதுண்டு. அன்றியும், வடமொழிச்சங்கம் சேரன் ஆட்சியி் விருந்ததாக மதுரைக் காஞ்சி தெரிவிக்கின்றது. திருவள்ளுவர் திருக்குறளை யரங்கேற்றினமையால் சங்கம் அழிந்துவிட்டதென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்; அது பொருந்தாதென்பது சிலர்கருத்து.

உக்கிரப் பெருவழுதி.

திருவள்ளுவ மாணீசிற் காணப்படும் உக்கிரப்பெருவழுதியின் வரலாற்றைக்கொண்டு சிலர் காலநிர்ணயம் செய்கிறார்கள். அகநானூற்றைத் தொகுத்தவர் பெயரும் உக்கிரப்பெருவழுதியாரென்று தெரிகிறது. புறநானூற்றில், ‘காணப் பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதியார்’ என்றொருவர் கூறப் படுகிறார். பாண்டியர்களுடைய வருப்பில் உக்கிரருலமென்று ஒன்றுண்டென்றும் அதிற் பிறந்தவர்கள் உக்கிரப் பெருவழுதி யென்று பெயர் பெற்றிருந்ததாகவும் பழைய சரித் திரங்கள் தெரிவித்தலால் மேற்கூறிய வழுதிகள் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை. மேற்கூறிய காணப்பேர் இப்பொழுது காணியார் கோயி

லென்று வழங்கப் படுகிறது. அத்தனத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கும் சிவ லிங்கப் பெருமான்களில் ஒரு மூர்த்திக்கு 'உக்கிரபாண்டியேசுவரர்' என்பது திருநாமம். பாண்டியதேயத்தின் கடற்றுறைப் பட்டினமாகிய **கொற்கையி** னருகினுள்ள பெருங்குளத்தில் **உக்ர பளுதீசுவரர்** கோயிலென்று ஒரு சிவாலய மிருக்கின்றது. கொற்கையிலிருந்த உக்கிரபாண்டிய ரென்பவரால் அந்த ஈசுவரவடிவம் உபாஸிக்கப் பட்டதென்று ஆண்டுள்ளார் சொல்லுகின்றனர்.

சங்க கால வரையறையைப்பற்றி இக்காலத்தில் ஆராய்ச்சியாளர் பலர் உழைத்து ஒருவரோடொருவர் தர்க்கித்து நிரணயிக்க முயன்று வருவதால் அதிற்றலையிட்டுக்கொள்ள எண்க்குச் சிறிதும் கிருப்பமில்லை.

II. முத்தமிழ்.

தமிழ் மூன்றுவகையாகப் பகுக்கப்பெற்று இயல், இசை, நாடகமென்ற பெயருடன் வழங்கும். அவற்றுள் ஒவ்வொன்றிலும் இலக்கணமும் இலக்கியமும் உண்டு. அம்மூன்றனுள் ஒன்றற்கு ஒன்று இன்றியபடியாததே. மூன்றற்கும் பொதுவாகச்சில இலக்கணங்களும் உள்ளன.

இலக்கியத்தின் அமைதியே இலக்கணம். “இலக்கியங் கண்ட தற் கிலக்கண மியப்பலின்”, “இளைவறு குறுமுனி இலக்க ணம்பெறப், புனைதரு மிலக்கியப் புலவர் சிங்கமே” என்பவற்றால் இது கிளங்கும்.

இம்மூன்றும் தமிழில் ஒரு கோந்தாக வழங்கப்படுவதுபோல் வேறு பாஷைகளில் வழங்குவதில்லை. பென்றும், இம்மூன்றன் இலக்கணமும் தனித்தனியே அவற்றில் உள்ளனவேன்றும் சொல்லுவர்.

இம்மூன்றும் சேர்த்தே தமிழில் முத்தமிழ், தமிழ்மூன்று, மும்பைத்தமிழென்று வழங்கப்படுவதைத் **தேவாரம்** முதலிய நூல்கள் தெரிகிக்கின்றன.

பண்டைக்காலத்திலிருந்த தமிழ்ப்புலவர்களிற் பெரும்பாலோர் இம்மூன்றிலுமே பரிந்துள்ளவராக இருந்தனரென்றும் அவருள் **முத்தமிழ்க்கவி** பென்றே சிலர் பட்டம் பெற்று கிளங்கினுர்களென்றும் தெரிகிறது.

இந்த முத்தமிழ்க்கும் இலக்கணநூல் செய்தவர் **அகத்தியமுனி** வரே; தமிழைப் பரிபாலித்த சைனர் முதனியோர்க்கும் உடன்பாடானது இது. அகத்தியத்தின்பால் முத்தமிழிலக்கணங்களும் கூறப்பட்டெள்ள என்பர்.

பழைய உரைகளிற் காணப்படும் மேற்கோள் வழக்கால், **சிற்றகத்தியம் பேரகத்தியமென** இரண்டு நூல்கள் இருந்து வந்தனவென்று தெரிகிறது; அவற்றைப்பற்றி வேறு ஒரு கிவரமும் தெரியவில்லை.

“ஆதிமிற் தமிழனால் அகத்தியர்க் குணர்த்திய மாதொரு பாகன்” என்றது **அகத்தியத்திற்கு** முற்பட்டே ஒரு தமிழனால் இருந்ததைத் தெரிகிக்கிறது.

ஒன்றாகவும் வேறுவேறாகவு மிருந்த சங்கங்களால் இந்த முத் தமிழும் மதுரையில் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்தன; அப்படியே வேறு வேறு ககாமுதலிய இடங்களிலும் ஆதரிக்கப் பெற்று வந்தன.

அவற்றுள் இயற்றமிழ், நல்ல நடையோடு கூடிய இலக்கண மமைந்த தமிழ். இசைத் தமிழ் இராகம், தாளம், பாஷைப்பாட்டு இம் மூன்றும் வேறுபடாமல் இசைந்திருத்தலையுடைய தமிழ்.

காடகத்தமிழைப்பற்றிப் பின்பு சொல்லுவேன்.

இவை, அகத்தியராலும் அவர் மாணாக்கர்களாலும் இலக்கணம் செய்யப்பெற்றுக் கால அடைவிற் பெருக்கமடைந்து வந்தன.

இலக்கியங்களுள் **சிலப்பதிகாரம்** மூன்றுதமிழும் கிரவப் பெற் றிருத்தலின் முத்தமிழ்க்காப்பிய மென்று பாராட்டப்படும்.

“குடக்கோ முனிசோன் தண்டாவுரை **முத்தமிழ்**” (**சிலப்பதி காரம்**, நூற்சிறப்புப் பாகிரம்);

“**முத்தமிழ்க்** கல்லியும் வித்தகக் கல்லியும் காட்டுதற்கு”

“பழுதற்ற **முத்தமிழின்** பாடற் குளரின் நெழுதத் துணிவதேயான்”

“ஒருந் **தமிழொரு மூன்று** முலகின் புறவகுத்துச் சோன் தெரித்த **சிலப்பதிகாரம்**”

“சொத்துச் செருக்கல்லவோ **தமிழ்மூன்றுரை** சொல்வித்த தே” (**சிலப்பதிகாரம்**, அடியார்க் குல்லார் உரைப்பாகிரம்).

இங்ஙனம் முத்தமிழும் கிரவப்பெற்ற காப்பியங்கள் இந்நூலை யன்றி வேறு இக்காலத்துக் காணப்பட வில்லை.

இயற்றமிழிலக்கணங்கள் எழுத்திலக்கணம், சொல்லிலக்கணம், பொருளிலக்கணம், யாப்பிலக்கணம், அணியிலக்கணமென ஐந்து வகைப்படும். பொருத்த இலக்கணத்தையும் பிரபந்த இலக்கணத்தை யும் இயற்றமிழிலக்கணத்திற் சேர்த்து வழங்குவதும் உண்டு. மேற் கூறிய ஐந்திலக்கணங்களையு முடைய நூல்கள் தொல்காப்பியம், அகி நயம், கிரசோழியம், இலக்கணவிளக்கம், தொன்னூல், முத்து கிரிய மென்பன.

அவற்றுள் **தொல்காப்பியம்** என்பது தொல்காப்பியமுனிவராத் செய்யப்பட்டது. அம்முனிவர் தொல்காப்பியக்குடியிற் பிறந்தவர். அந் நூலிலுள்ள அணியியலில் உவமையணியின் பகுப்பொன்றே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அந்நூலுக்கு உரை செய்தவர்கள் **இளம்பூரணர், சேனா**

வரையர், போரையர், எச்சினூர்க்கினியர், கல்லாடர், தெய்வச்சிலையர் ரென்னும் அறுவரென்று இப்போது தெரிகிறது. அவ்வுரைகளால் **மாபுராண** முதலாகப் பலஇலக்கண நூல்கள் முன்பு இருந்தன வென்பதை அறியலாம்.

நன்னூலின் பழைய உரையாசிரியராகிய **மயிலைசாதருடைய** உரையால், **அகியை** மென்பது தொல்காப்பியத்திற்குக் காலத்தால் முந்தியதாகத் தெரிகின்றது; அஃது இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை.

மீசோழிய மென்பது பெளத்தசமயத்தாராகிய **புத்தமித்திர** ரால் இயற்றப்பட்டது; அதனுரையாசிரியர் **பெருத்தேவனா** ரென்பவர். அதனுரையில் இக்காலத்தில் வேறு எவ்விடத்தும் காணப்படாத பல பழைய சூத்திரங்களும் பல செய்யுட்களும் காணப்படுகின்றன; அவை இன்ன நூலைச் சார்ந்தவை யென்று தெரியவில்லை. அது அள்ள மேற்கோட் செய்யுட்களிற் பெரும்பாலான பெளத்த சமயக்கொள்கைகளையும் புத்ததேவனுடைய சரித்திரவகையையும் புலப்படுத்துகின்றன. அவற்றையன்றிப் பெளத்தமத சம்பந்தமான விஷயங்களை அறிவதற்கு வேறு கருவி யொன்றும் தமிழிற் கிடைத்திலது; மாணிகேலைக் குறிப்புரை பெழுதுவதற்கு அந்நூற் செய்யுட்கள் சிறந்த கருவியாக இருந்தன. அதில் வடமொழி இலக்கணங்கள் பல அமைக்கப் பெற்றுள்ளன.

இலக்கணவினக்க மென்பது, திருவாரூர் **வைத்தியநாத தேசிக** ரென்னும் சைவப் பெரியா ரொருவரால் இயற்றப் பெற்றது. அதற்கு விரிவான உரையொன்றுண்டு. அந்நூல் **சூட்டித்தொல்காப்பிய** மென்றும் வழங்கப்படும். அதில் ஐந்திலக்கணங்களையன்றிப் பொருத்த இலக்கணமும் பிரபந்த இலக்கணமும் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன. அந்நூல் உரையில், சில பேரகத்தியச் சூத்திரங்களும் சில சிற்றகத்தியச்சூத்திரங்களும் வேறு சில அரிய பழைய செய்யுட்களும் சூத்திரங்களும் மேற்கோள்களாக வந்துள்ளன. பின்னும் அந்நூலிற்காணப்படும் கிசேடங்கள் பல. ஊன்றிப்பார்த்தால் நன்னூல் முதலியவற்றுள்ள மூலங்களும் அவற்றின் பழைய வுரைகளும் மேற்கோள்களும்பிறவும் ஆகிய இவற்றாலேயே அமைந்தன அந்நூலும் உரையுமென்று சொல்லலாம்; “திருவாரூரிற் திருக்கூட்டத்திற் தமிழ்க் கிலக்காகியவைத்தியநாதன்” என்று இந்நூலாசிரியர் **இலக்கணக்கோத்துடையாராத்** பாராட்டப் பெற்றுள்ளார்.

தொன்னூலில் மேற் கூறிய ஐந்திலக்கணங்களையன்றி வேறு சில கிசேடப் பகுதிகளும் கருக்கமாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. அந்

தூதராகிய **வீரமாமுனிவரென்பவர்**, தமிழே வழங்காத அயல் **தமிழ்** மிதந்து வளர்ந்தும் தமிழ்காட்டுக்கு வந்து தக்க பண்டிதர்க ளிடம் சென்று சென்று முறையே கற்றுத் தமிழ்ப்பாஷையின்கண் மிக்க அன்பு பூண்டு இத்தொன்னூலாகிய இலக்கணமும் **தேம்பாவணி** முதலிய இலக்கிய நூல்களும் இயற்றியது இக்காலத்தில் மிகப்பாராட் டற்பாலது. இவர்க்குத்தமிழ் நூல்களைப் பாடஞ்சொல்லிய ஆசிரியர் களுள் முக்கியமானவர் பழநியிருந்த **கப்பிரதீபக் கவிராயரென்பவர்** சென்று கேட்டிருக்கிறேன்.

முத்துவீரியம் என்ற இலக்கண நூல் சென்ற நூற்றாண்டில் உரை யூரிலிருந்த கிகவருள் திண்டாகிய **முத்துவீர வாத்தியார்** என்பவரால் இயற்றப்பெற்றது. அதற்கு உரை செய்தார் திருநெல்வேலியைச் சார்ந்த வண்ணார்பேட்டையில் இருந்தவரான **திருப்பாற்கடனாதன் கவிராயரென்பார்**. அந் நூல் சூத்திரங்கவாலாகியது. முத்து வீரவாத்தி யார் பூரண ஆயுள் உடையவராய் இருந்தனர்; குறிப்பத்தாராற் பாதுகாக்க முடியாத நிலைமையில் அவர் இருந்ததைக்கண்டு மனமிரங்கி உணவு முதலியவற்றைப்பற்றி அங்குக்கு பாடுதொரு கவணியுமில்லாதபடி அவ ருடைய பாணங்க்களிகொருவரும் அக்காலத்தில் இஞ்சனீரமிருந்த வருமாய்க் **ஸ்ரீ சுப்பராயசாரியா**ரென்பவர் முதலென்றுக்கு ரூபா 30 மிகுதம் உதவி செய்து அவரைப்பாதுகாத்து வந்தனர்.

ஐந்திலக்கணங்களுள் முதலாவண்டிலக்கணங்க்காட்டுமுள்ள நூல் கள் **கன்னூலும், கேமிகாதமும்**. அவற்றுள் **கன்னூலைப்பற்றி**, “முன்னு லொழிப்ப பின்னூல் பாலவிறுள், கன்னு லார்தாக் கெத்தாலாரும், இவையோ வெவ்நூத்துணிவே பன்னூல்” என்று இலக்கணக் கொத் துடையார் சொல்லிய அருமை அறிதற்றானது; அதற்கு **கமிலகாதர்** முதலியோர் உரைசெய்திருக்கின்றனர்.

கேமிகாதம் என்பது **குணவீரபண்டித** ரென்பவரால் இயற்றப் பெற்ற வெண்பாக்களாலாகிய நூல். இதில் அரிய இலக்கண விதிகள் அமைந்துள்ளன.

“தொல்லாப் பியக்கடலிற் சொற்றீபக் சுற்றாக்கப்
பங்காதொண் டோயும் படகென்ப—பங்கோட்டுக்
கேமிகா மற்புவினை வெவ்லுங் குணவீரன்
கேமிகா தத்தின் நெறி”

என்பதனால் இந் நூலின் சுறுப்பு விளங்கும்; இதற்குச் சுறுத்ததொருரை யுண்டு.

மூன்றாவதாகிய **பொருளிலக்கணம்** அகப்பொருளிலக்கணம்புறட பொருளிலக்கணம் என இருவகைப்படும். அகப்பொருளைப்பற்றித்

தனியே கூறும் இலக்கணங்கள் இறையனாகப் பொருளும், காற்கனிராய கம்பியகப்பொருளும், மாறாகப் பொருளும். அவற்றுள் இறையனாகப் பொருள் என்னும் தூணியற்றியவர் சிலபெருமான் கூறுகிய இறையனார் என்னும் புலவர்பெருமான். இதற்கு உரைகண்டார் கக்கிரை முதலியோர். கக்கிரை இயற்றிய உரைவழியே வந்த ஒருரை இப்பொழுது வழங்கி வருகின்றது.

காற்கனிராய கம்பியகப் பொருளென்பது, காற்கனிராயகம்பி என்னும் புலவரொருவரால் இயற்றப்பெற்றது. இதற்கு ஒருரையும் உண்டு. அது மேற்கூறிய காற்கனிராய கம்பியாலேயே இயற்றப்பட்டதென்று இத்தூதர் சிறப்புப்பாடிரும் தெரிகின்றது. அகப்பொருளிலக்கணத்தை யாவரும் எனினும் அதிர்வுகொள்ளும்படி முறைப்படுத்தி உபகரித்தவர் இப்பொருளோ.

மாறாகப்பொருளென்றதால், கம்பாழ்வார்பால் அன்புடைய திருக்குறளைப்பெருமான் கனிராயவென்பவரால் இயற்றப்பெற்றது. இதற்கு இலக்கியமாக மாறச் கோவை யென்று ஒருது லுண்டு.

அகப்பொருளிலக்கண அமைதியுள்ள இலக்கியங்கள் எட்டுத் தொகையும் கற்றினை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு என்பவைகளும், பரிபாடலிற் சிலபாடல்களும், பத்துப் பாட்டில் முழங்கிப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை என்னும் மூன்றும், பதினென்றெழுந் தணக்கிற் றுந்தினை நான்களும், கைச்சிலையும், திருக்குறளிலும் காலடியாரிலும் உள்ள காலத்துப்பாடல்களும், திருவாதவூரர் இயற்றிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவைவாரும், பிற்காலத்து அகதைப் பின்பற்றி மிக விரிவாகச் செய்யப்பெற்ற பல ஐந்தினைக் கோவைகளுமாம்.

பொருளின் இரண்டாவது பகுதியாகிய புறப்பொருளுக்குரிய இலக்கணநூல்கள் பன்னிருபடலம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை முதலியனவாம்.

அவற்றுள் **பன்னிருபடலமென்பது** அகத்தியருடைய பாணாகர் பன்னிருவரால் இயற்றப்பட்டது. அதிலிருந்து சில ருத்திரங்கம் பழைய உரைகளிற் காணப்படுகின்றனவென்றி தால் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை என்றதால் சேரர் பரம்பரைகிணையிய ஐயனாரிதனார் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. இது ருத்திரங்கையும் அவற்றிற்கு மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்ற வெண்பாக்களையும் அவ்வெண்பாக்களின் கருத்தைப் புலப்படுத்தும் கொள்கைகளையும்

பெற்று விளங்குவது. இதற்குச் சாமுண்டி தேவகாயகர் என்பவரால் செய்யப்பட்ட சரையொன்றுண்டு. இப்புறப்பொருளுக்கு இலக்கியங்கள் எட்டுத்தொகையில் பதிற்றுப்பத்து புறநானூறு என்பவைகளும், பத்துப்பாட்டில் ஏழாபாட்டுக்களும், இவையொன்றிதழுவாம். சிந்தாமணி முதலிய காப்பியங்களில் புறப்பொருளிலக்கண அமைதிகள் மிகுதியாக அங்கங்கே விளங்குவன.

யாப்பிலக்கணத்தைமட்டும் தெரிகிப்பன யாப்பருங்கலமும், யாப்பருங்கலக்காரிகையும். இவற்றுள், முதலாவது சூத்திரங்களாலும் இரண்டாவது கட்டளைக்களித்துறைகளாலும் அமைந்தவை. மேற்கூறிய யாப்பருங்கலத்தின் கிருத்தியுரையால் தமிழில் பல யாப்பிலக்கண நூல்களிருந்தன வென்றுப் வேறுபாடைய நூல்கள் அநேகமிருந்தன வென்றுப் தெரிகின்றன. மேற்கூறிய நூல்களும் அவற்றினுரையும் சான்பண்டிதர்களால் இயற்றப்பட்டிருத்தலன்றி அவற்றின் மேற்கோள்களுட் வசனமாகச் சம்பந்தமாகவே பெரும்பாலும் இருத்தலின் அச்செய்யுட்களைப்படித்துப் பாராட்டுதற்கு மனமில்லாத சைவ வைணவ சாய அபிமானிகளின் வேண்டுகோளின்படி சிறந்த சைவ வைணவ பண்டிதர்களால் செவ்வனே இயற்றப்பட்டு அவ்விளக்கணத்தின் மேற்கோள்களாக முறையே சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை, பாப்பாணிகளொள இரண்டு நூல்கள் இக்காலத்து வழங்குகின்றன.

அணியிலக்கணத்தைமட்டும் தெரிகிக்கும் நூல்கள் அணியியல், தண்டியலங்காரம், சுவலயாகர்த்தம், மாறணலங்கார மென்பவை. அவற்றுள், அணியியலிலுள்ள சூத்திரங்கள் சில தூற்பெயரோடு கிடைக்கின்றனவே யன்றி அந்தநூல் முழுதும் கிடைக்கவில்லை. தண்டியலங்காரமே அணியியலென்று சிலர் சொல்லுவர்; அது பொருந்தாது.

தண்டியலங்காரம் தண்டியாளியிரால் வடமொழியிலுள்ள காவ்யாதர்சத்தைத் தழுவி இயற்றப்பட்ட நூலென்பர். இது சூத்திரங்களாலமைந்தது. இந்நூலுட் கூறப்பெற்ற அணிகள், ௩௫.

சுவலயாகர்த்தம் என்ற அணியிலக்கணம் மாணிக்கவாசகர் என்னும் பெயருள்ள ஒரு புலவரால் செய்யப்பட்டது; சூத்திரங்களாலமைந்தது. இந்நூலுட் கூறப்பெற்ற அணிகள், ௧00. இதற்கு முதலில் வடமொழிநூலை.

மாறணலங்காரம் என்பது திருக்குறளைப் பெருமான் கவிராயர் என்பவரால் இயற்றப் பெற்றது; சூத்திரரூபமாயமைந்தது. இந்நூலிலுள்ள பொருளணிகளின் தொகை, ௧௪. தொல்காப்பிய முதலியவற்

தின் கருத்துக்களையும் தண்டியலங்காரத்தின் கருத்துக்களையும் தழுவி மிக விரிவாக இஃது இயற்றப்பட்டது. இதன் உரையாசிரியர் தென் றி ருப்பேகாக்காரி இரத்தினக்கவிராயர் என்பவர். இந்நூலும் உரையும் தமிழில் கருவூலமென்றே கருதற்குரியன.

இம்முன்று நூல்களுக்கும் முதல்நூல்கள் தொல்காப்பியமும் வடமொழிநூல்கள் அணிகலன்களாகவுகளுமே.

பொருத்த இலக்கணத்தையும் விரிந்த இலக்கணத்தையும் தெரி யிக்கும் நூல்கள் பன்னிரு பாட்டியல், இத்திரகாளியம், வாகுணப் பாட்டி யல், வச்சணந்திமாலை அல்லது வெண்பாப்பாட்டியல், கவகீதப்பாட்டி யல், தத்தாத்திரேயப்பாட்டியல், சிதம்பரப்பாட்டியல், வகையறுத்த பாட்டியல் முதலியவை.

அவற்றுள், பன்னிரு பாட்டியல் என்பது பழைய சங்கப்புலவர் பன்னிருவரற் செய்யப்பட்ட நூலென்பர். அது சூத்திரரூபமாய் அமைந்துள்ளது.

இத்திரகாளியமென்ற நூலின் சூத்திரங்கள் சிலவே நூற்பெய ரோடு உரைகளிற் காணப்படுகின்றன; இந்நூலை இயற்றியவர் இத்திர காளிய ரென்பவரென்று தெரிகின்றது.

வாகுணப் பாட்டியல் என்ற நூலிலிருந்து மேற்கொளராகச்-சில சூத்திரங்கள் மட்டும் உரைகளிற் காணப்படுகின்றன; நூல் கிடைத் தின்று.

வச்சணந்தி மாலை மேற்கூற நூலாசிரியாகிய குணவீரபண்டித ரென்பவரால் இயற்றப்பெற்றது. அவருக்கு ஆசிரியர் வச்சணந்தி பென்பவராதலால் அவரிடத்திலுள்ள அன்பின் மிகுதியால் அவர் பெய ரால் இந்நூலை அவர் வெளியிட்டவர் என்பர். இது வெண்பாக்களால் அமைந்தது.

கவகீதப் பாட்டியல் என்பது கவகீத கடனா ரென்பவரால் இயற் றப்பெற்றது; கவித்துறையாலமைந்தது.

வகையறுத்த பாட்டியல் என்பது கவித்துறையாலாகிய நூல். மங்கலச் சொற்களையும் பொருத்தத்தையும் கூறுவது. எந்த உபகாரி மேலேயாவது நூல் அல்லது தனிப்பாடல் செய்து பயனடைய எண் ணிய புலவர்களுக்குப் பொருத்தச் சொல்லை யாதொருவருத்தமுமின்றி வடுப்பதற்குச் சிறந்த கருவி இது; இதனால், நூலாசிரியரின் கருவை ன்ளங்கும்.

தத்தாத்திரேயப் பாட்டியலென்பதை என்னுடைய தமிழாசிரி யர்களுக்கொருவராகிய செங்கணம், ஸ்ரீவிருத்தாசல ரெட்டியாசுவரக

விடம் பார்த்துப் பாடமுங் கேட்டிருந்தேன். அது கிருத்தங்கனரல் மைத்துன்னது; புத்தகர் எங்குக் கிடைக்கவில்லை.

சிதம்பரப் பாட்டியலை இயற்றியவர் **பாஞ்சோதியாரென்பவர்**. இவர் சிறத்தமிழ்ப் பண்டிதராகிய **திருமலை** என்பவருடைய குமாரர். இந்நூல் கிருத்தங்கனரலாகியது.

இவற்றையென்றி இன்னுஞ்சில இலக்கணநூல்கள் பல உள்ளன; அவற்றுள் **பிரயோக கிவேகம்** என்பதொன்று. இஃது ஆழ்வார் திருநகரிலிருந்த **கப்பிரமணிய தீஷிதரென்பவா**ர் கனித்துறையாற் செய்யப்பெற்றது. இதற்கு உரைசெய்தவரும் இவரே. வடமொழியிலிருந்து தமிழில் வழங்கும் இலக்கணப்பாடுபாடுகள் இன்னவை யென்பதும், தமிழுக்கே உரியன இன்னவென்பதும், இரண்டற்கும் பொதுவாக உள்ளன இவை யென்பதும் தக்க ஆதாரங்களுடன் நன்றாக இந்நூலுட் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூலார் உரையும் இவர் இருமொழியிலும் மிக்க வல்லுநரென்பதைக் காட்டும். இந்நூலாசிரியர், “ஆழ்வார் திருநகர்ப்புத்திவாழ்வு கப்பிரமணிய, வேதியன் தமிழ்ப் பிரயோக கிவேகம், உரைத்துரை யெழுதினன்” என **இலக்கணக்கொத்து** உடையாராற் பாராட்டப்பெற்றுள்ளார். **இலக்கணக்கொத்து** என்றோரிலக்கணநூல் உண்டு. அது தமிழிலுள்ள இலக்கண இலக்கியங்களிலுள் அவற்றின் உரைகளிலும் இஃதொன்றாகாய்போற் காணப்படும் அரிய விஷயங்களைத் தொகுத்து ஒன்று பாடுபாடுசெய்து மிகத்தெளிவாகத் **திருவாவடுதுறையாநீனத்துச்சுவாமிகாத** தேசிகாரற் சூத்திர ரூபமாக இயற்றப்பெற்றது. இதற்கு உரைசெய்தவரும் அவரே. மேற்றுமையிலக்கணர், கிளையிலக்கணர், முதலியவற்றைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு உபயோகமானது.

தொல்காப்பியத்தின் பாரிதத்திற்கும் அந்நூல் முதற் சூத்திரத்திற்கும் கிரியுரை (பாஷ்யம்), திருவாவடுதுறையாநீனத்து வித்துவானை விளங்கியவராகிய **ஸ்ரீ சிவஞானயோகிகள்** என்பவரால் இயற்றப்பெற்றது. இது தமிழ் கற்போர் வாவரும் படித்துணரற்பாலது.

இன்னும் **இரத்தினச் சுருக்கம்**, **உவமானசங்கிரகம்** என்னும் இரண்டு நூல்கள் நூல்செய்யவர்களுக்குச் சிறந்த கருவிகளாக வழங்கி வருகின்றன. இவை இன்னபொருளுக்கு இன்ன பொருளை உவமை கூறவேண்டுமென்பதையும் பிறவற்றையும் புலப்படுத்துவன.

தருக்கஸங்கிரகமும் அதன் உரையாகிய **அன்னம்பட்டியமும்** வடமொழியிலிருந்து முற்கூறிய **சிவஞானயோகிகளால்** மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வழங்கிவருகின்றன. தருக்க சம்பந்தமான வேறு சில நூல்

கள் தமிழில் அதற்கு முன்னர் சில பெரிசோர்களாற் செய்யப்பெற்றிருந்தன என்று தெரிகின்றது.

ஐந்திலக்கணங்களின் இரண்டு ஒன்றைமட்டும் கூறும் நூல்கள் **சிற்றதிகாரம்** எனவும், ஐந்திலக்கணங்களையும் கூறும் நூல்கள் **பேரதிகார** மெனவும் வழங்கப்படும்.

இதையனாகப் பொருள் முதலியன சூத்திரமென்னும் ஒருறுப் படக்கிய பிண்டமெனவும், பன்னிருபாடம் முதலியன சூத்திரம் இயல் என்னும் இரண்டுறுப்படக்கிய பிண்டமெனவும், தொல்காப்பிய முதலியன சூத்திரமும் இயலும் அதிகாரமும் என்னும் மூன்றுறுப்படக்கிய பிண்டமெனவும், இயற்றல் தொல்காப்பியம் பொருளாலெனவும், அகத்தியம் இயற்றமிழ் இகைத்தமிழ் கடைக்கத்தமிழ் என்னும் மூன்றுறுப் பையுமடக்கி நின்றனின் அது பிண்டத்தையடக்கிய வேறொரு பிண்டமெனவும் வழங்கப்படும்.

இயற்றமிழ் இலக்கியம்.

எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினென்கீழ்கணக்கு, சிற்றட்டகம், குணகாற்பது, முத்தொள்ளாயிரம், அரும்பைத்தொள்ளாயிரம், வச்சைத்தொள்ளாயிரம், ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், ஐஞ்சிறுகாப்பியங்கள், தகடுர் யாத்திரை, இரும்பல் காஞ்சி முதலிய பல சங்கநூல்களும் இயற்றமிழிலக்கியங்களுட் பழையனாய்.

இடைக்காணர் முடிய ஊசிமுறி என்று ஒருநூல் இருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. அதிலிருந்து சிலபாடங்கள் மட்டும் நூற்பெயருடன் பழைய உரைகளிற் காணப்படுகின்றன. ஊசிமுறி யென்னும்பெயர், எழுதுங்காலத்தில் எழுந்தாணியாலெழுத முடியாத ஒசையை யுடைய செய்யுட்களை யுடைமையாற் பெற்ற காரணம்பெயர். இதைப்போன்ற நூல்கள் வேறுவகையாகப்பல உள்ளன.

இவற்றையென்றிற் சைவவைணவ ஆராதனைப் பெணத்த முதலிய சமயநூல்களும், அத்துவைதநூல்களும், இதிகாசங்கள் மகாபுராணங்கள் இவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும், பதைபுராணங்களும், சிற்பம் கணிதம் சோதிடம் வைத்தியர் நிமித்தம் முதலிய பலகலைகளுக்கரிய நூல்களும், பிற்காலத்துள்ளனவாகிய கூக-வகைப் பிரபந்தங்களைச் சார்ந்தனவாகிய ஆசிரிக்கணக்கான நூல்களும் இயற்றமிழிலக்கிய மெனப்படும்.

தமிழிலக்கிய இலக்கணத்திறத்தில் சைனர்கள் செய்த உதவி மறக்கற்பாலதன்று. அவர்களுடைய சங்கங்கள் பாண்டிநாட்டின்

மதுரையிலும், சோழநாட்டில் திபங்குடியிலும், கங்கநாட்டுள்ள பல ஊர்களிலும், தொண்டைநாட்டிலும், கொங்குநாட்டிலும் இருந்தன வென்று தெரிகிறது.

பெளத்த சமயத்தார் தமிழ்மொழி வளர்க்கிக்குப் பெருத்த உதவி செய்துள்ளார்கள் எனப்பதற்கு மணிமேகலை, குண்டலகேசி, சிம்ப சாரங்கை முதலிய நூல்களும், வீரசோழியமென்னும் இலக்கண நூலும், அதன் உரையிலும் கீலகேசிக்குச் சமயதிவாகர வாமன முனிவர் இயற்றிய உரையிலும் காணப்படும் மேற்கோட் செய்யுட்கள் பலவும் நல்லதையோடு கூடச் சான்று பகருமாயினும் மணிமேகலையன்றி வேறு இலக்கிய நூல்களுள் ஒன்றும் முழுநூலாக இக்காலத்துக் காணப்பட்டிலது. இது பெரிதும் வருத்தத்தை விளைவிக்கின்றது.

தமிழ்வகை மூன்றனுள் இசைநாடகங்களுக்கு இன்றியமையாததாகி அடிப்படையாக இருத்தலின் இயற்றமிழ் முன்வைக்கப்பட்டது.

இசைத்தமிழ்.

இசைத்தமிழ்ப் பாசுபாடுகளையும் நாடகத்தமிழ்ப் பாசுபாடுகளையும் ஒருவரது அறிந்து கொள்வதற்கு முற்கூறிய சிலப்பதிகாரமும் அதன் உரைகளுமேயன்றி இக்காலத்தில் வேறு தக்க கருவிகள் இல்லை. சிலகிருப்பினும் அவற்றால் விஷயம் விளங்கப்பெலாடவில்லை. ஆனாலும் அவற்றைக்கொண்டு அறிவவேண்டியவற்றைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுவேன்.

சங்கீதவகையைப் புலப்படுத்தும் இலக்கண நூல்களுள் இலக்கிய நூல்களுள் இசைத்தமிழ் நூல்கள். பெருகாரை, பெருங்குருகு, பஞ்சபாசியம், இசைநுணுக்கம், பஞ்சமரபு, தாளசமுத்திரம், சச்சுடவெண்பா, இத்திரகாளியம், பதினாறுபடலம், தாளவகையோத்து, இசைத்தமிழ்ச் செய்யுட்டுறைக்கோவை முதலாகப்பல பண்டைக் காலத்தில் இருந்தன வென்பர். இவற்றிற் சிலவற்றின் சூத்திரங்கள் நூற்பொருட்கள் கிடைக்கின்றனவேயன்றி நூல்கள்கிடைக்கவில்லை.

இக்காலத்திற் சங்கீத சம்பந்தமாக வடமொழியில் வழங்கும் ஸ்வரப்பெயர்களாகிய ஸாட்ஜம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்தியமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிஷாதம் என்னும் ஏழும் தமிழில் குரல், நுத்தம், கைக்கிளை, உழை, இனி, வினி, தார மென்பவற்றிற்குச் சரிபாணவை. இவ்வேழிவிருத்து உண்டாவனவே பண்களும் திறங்களும். பண்கள் ஏழு ஸ்வரத்தோடுகூடிய இராகங்கள். இந்த இராகங்கள் ஸம்பூரண ராகங்களெனவும், ஜனகராகங்களெனவும், மேளகர்த்தாகங்களெனவும் வடமொழியில் வழங்கப்படும்.

திறங்கள், பண்களுள் ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் உண்டாகிப் பல வாகப்பட்டு வேறு வேறு பெயர்பெற்று வழங்கும்; இவை, ஏழிற் குறைந்த ஸ்வரங்களைமுடையன வென்றும், ஜன்னியராகங்களென்றும் கூறப்படும்.

“கறைரம் பித்தே பண்ணை வாகும்,
குறைரம் பித்தே திறமைப் படுமே”

என்றும் திவாகரத்தாத் பண்ணினிபல்டும் திறத்தினிபல்டும் கிளங்கும். இது பத்தியே செய்முனிலக்கணத்தில் வெண்பாமுதலிய பாக்களுக்குப் பண்ணையும், வெண்டாழிவச முதலிய இனங்களுக்குத் திறக்களையும் உவமை கூறியிருத்தல் கூர்ந்துணரற்பாலது; இது,

“பண்ணுந் திறமும்போற் பாவு மினமுபாய்
வண்ண கிதற்ப வகையையால் பண்ணின்
திறம்விளரிக் கிவ்வதுபோற் செய்ப வகை
விசைபருட்கு மில்லை சினம்”

என்பதனுறும் அறியலாகும். (மருள் - மருட்டா)

பண்களின் வகைபல, அவற்றுள் புறநீர்மை முதலிய பண்கள் பன்னிரண்டும் பதற்பண்களெனவும், தக்கராக முதலிய ஒன்பதும் இரப்பண்களெனவும், செய்வழி முதலிய மூன்றும் பொதுப்பண்க ளெனவும் கூறப்படுவர். இரப்பத்பண் விளரியென்பர். இராவணன் அகங்காரத்தாத் வகைவகையை முதலிற் பெயர்த்துப் பின்பு பரமசிவ னுள் துன்புறுத்தற்பெற்று அவருக்கு இரக்கமுண்டாக இப்பண்ணைப் பாடியுல்க்தானென்று, “கிராமவர்ப்பூங் குழலிபங்கன் பகெழ்கி னோங் கும் வெள்ளிரகைக் கீழ்க்கிடர் து விளரி பாடுவர், இராவணன்” என்பதனால் ஒரு பெரியார் தெரிவித்திருக்கின்றனர். அன்றியும் பகல் இவிரண்ட னால் இன்ன இன்ன வரமத்திற்குரிய பண்கள் இவை என்பதும், ஒன் பாது கவகைநான் இன்ன கவகக்குரியபண் இது வென்பதும், காண வருணங்களுள் இன்ன வருணத்திற்குரியது இன்னதென்பதும் இசை நூல்களிற் கூறப்பெற்றுள்ளன.

பின்னும் பண்கள் பெரும்பண்கள், குறிஞ்சி முதலிய ஐந்திணைக்கு முரிய பண்கள், திறபொழுது பெரும்பொழுதாவே அவ்வாறற்குமுரிய பண்கள் முதற் பவவகைப்பட்டு வழங்கும். இத்தமுறை தவறாமல் பறைய நூலாசிரியர்கள் தம்முடைய நூல்களில் அமைத்துக் கொண்டே சொல்வார்கள்; கூர்ந்து பார்ப்பின் கிவங்கும்.

இப்பண்கவகையே பாட்டுக்கள் (கீர்த்தனங்கள்) உருக்கள், வரிகள் முதலிய பெயர்களால் வழங்கும்; அவை தாள அளவிற்கு ஏற்ற

குறிலும் நெடிலும் இசையின் வலியு முதலிய ஒசைக்கேற்ற ஒசையுள்ள எழுத்துக்களுபமைந்த தமிழ்ச்சொற்களால் இயற்றப் பெற்றிருத்தலோடு வேறுபாஷைக்குரிய சொற்களும் இடத்திற்கு ஏற்றவாறு அமைக்கப் பெற்றிருத்தல்வேண்டும்; இங்ஙனமே விதிகளும் இலக்கியங்களுமுள்ளன.

அவை பத் துவகைப்படுமென்று ஒரு சாரார்களுவர். அவை செந்துறை, வெண்டுகை, பெருந்தேவபாணி, சிறுதேவபாணி, முத்தகம், பெருவண்ணம், ஆற்றுவரி, கரனல்வரி, விரிமுரன், தலைபோருமண்டிலம் என்பன.

தாளக்கிரியையுடன் பொருந்தும் பாக்கள் ஒன்பது. அவை சிந்து, திரிபதை, சவலை, சம்பாதவிருத்தம், செந்துறை, வெண்டுகை, பெருந்தேவபாணி, சிறுதேவபாணி, வண்ணமொன்பன.

எந்தக்காலத்திற்கு எந்தப்பண்ணைப் பாடவேண்டுமோ, அதையே தவறின்றிப் பாடவேண்டும். அங்ஙனம் பாடினாலன்றிக் கேட்கும் மனிதர்க்கும் விவங்குகளுக்கும் பிறையகளுக்கும் இன்பம் பிறவாது; தவறிப்பாடுவாராயின் அது குற்றமென்று அறிஞரால் நினைக்கப்படும்.

விவங்குகளுள் யானையும் அகணமாயும், ஊர்வனவற்றில் பாம்பும் இசையறிவிற் சிறந்தவை யென்றும் யானே இசைக்கு வணங்குமென்றுங்கூறுவர். யானைக்கு இத்தன்மையுண்டாதலை,

“காழ்வரை ல்வரக் கருக்களிற் றெருத்தல்
யாழ்வரைத் தங்கி யாங்கு”

என்னும் கலியாலும்,

“அணியிறை மகளிரும் யானையும் வணக்கும்
மணிமொலி வீணையும்”

என்னும் பெருங்கதையாலும்,

“ஐம்புல வேழத்தின் வெந்தொழில் வீயக்
கருணை வீணை காமுறத் தழீஇ”

என்னும் ஞானமீர்த்தத்தாலும்,

“மகரயாழ் வல்ல மைந்த றெருவனைக் கண்ட மத்தப்
புகர்முகக் களிற்றின்”

என்னும் மேருமந்தர புராணத்தாலும் அறிபனாகும். பின்னும்,

“ஒலியல் வார்மலி ஞானினன் கொடிச்சி
பெருவரை மருங்குற் குறிஞ்சி பாடக்
ஞாலக் கொன்னாது லீலையினும் பெயராத
படாஅப் பைக்கண் பாடுபெற் றெய்யென
மறம்பகன் பழகனி ததற்கு நாடல்”

என்னும் அகப்பாட்டாலும் இது விளங்கும். ஒரு குறமகள் குறிஞ்சிப் பண்ணைப்பாட ஒரு யாளை திணைக்கதிரை உண்ணாமலும் புடைபெயரா மலும் அப்பண்ணைக்கேட்டு மனமுருகி நின்று உறங்கிய தென்பது இதிற்கண்ட பொருள். அகணமாவிற்கு இசையுணர்ச்சி யுண்மை,

“இருஞ்சிறைத்தொழுதி யார்ப்ப யாழ்செத்
திருக்கல் விடரனை அகணமோர்க்கும்”

என்னும் அகப்பாட்டாலும்,

“இன்ன ளிக்குரல் கேட்ட வசணமா
அன்ன ளாய் மெழுவெய்து வித்தான்”

என்ற சிந்தாமணிச் செய்யுளாலும்,

“யாழ் நறை யகித்த அகணகன்மா”

என்னும் கம்பாசாமாயணச் செய்யுளாலும் விளங்கும்.

பார்ப்பிற்கு இசையுணர்ச்சியால் இன்பமுண்டாதல் யாவர்க்குந் தெரிந்ததே.

மழையின்மையால் பயிர்கள் தீந்து கணங்கள் உணவில்லாமல் வருந்து வதைக்கண்ட திருச்சிற்றம்பல தேசிகர் என்னும் பெரியாரொருவர் தம்முடைய பூசையில் மேகராசக்குறிஞ்சி யென்னும் பண்ணைமர்த தேவராங்களை ஓதுவிக்கச் செய்ய உடனே மழைபெய்யத் தொடங்கி நாட்டின் துன்பத்தை நீக்கியதென்றும் அதனை அறிந்த சேதுபதி வேந்த ரொருவர் அவரிடம் நன்றி பாராட்டித் தமது ஸைந்தானத்தி லுள்ள வெள்ளக்குளம் முதலிய சிலகிராமங்களை பணித்தனரென்றும் அங்ஙனமளித்தகாலத்தில் எழுதிய பட்டயத்தில் இவ்வரசரது எழு தப்பட்டிருக்கிற தென்றும் நான் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். அந்தத் திருச்சிற்றம்பல தேசிகர் திருவாவடுதறை யாதீன கர்த்தர்களுக முன்பு விளங்கியவர்களில் ஒரு பெரியார். அவர் அவதரித்தஇடம் சென்னைக்கு அருகிலுள்ள அரும்பாக்கம் என்னும் கிராமம்; அதில் இப்போது ஒரு மடம் இருக்கிறது.

மாலைக் காலத்திற்குரியது செவ்வழிப்பண்; நாட்காலைக்குரியது மருதப்பண். மாலையையும் காலையையும் வருணிக்கும் பொழுது, மதுரைக்காஞ்சியில் முறையே, “திவவுமெய்ச் சிறுத்துச் செவ்வழி பண்ணி” எனவும், “யாழோர் மருதம் பண்ண” எனவும் செவ்வனே கூறியிருத்தல் அறியற்பாலது. இவற்றை ஒரிசையாசார் காலம் பிறழ்ந்து பாடிய பொழுது அப்பிறழ்ச்சிக்குக் காரணம், என்னி யென்பவன் அவருக்குக்கொடுத்த பெருங் கொடையாலுண்டாகிய செல்வச் செருக்

கென்று வேறொரு புலவர் அந்தவள்ளலை நோக்கி நயம்படக் கூறிய
புறப்பாட்டு இங்கே ரூபகத்துக்கு வருகின்றது;

“நள்ளி வாழியோ நள்ளி நன்னென்
மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக்
கைவழி மருங்கிற் செவ்வழி பண்ணி
வரவெவர் மறந்தன ததூ
புரவுக்கடன் பூண்ட வண்மை யானே.”

இப்பண்களை யமைத்துப் பெரியேரர் முற்காலத்துப் பாடிய பலவகை
யான உருக்களிற் பெரும்பாலான இறந்துபோயின. உரைகளில் மேற்
கோள்களாகக் காணப்படுஞ் சில உருக்கள் படிக்கப்படுமுறை தெரிய
வில்லை. ஆதலால் வேறுவகையாகப் பண்டைக்கால முறைபடிபடை
யனவரய் துல்களினுன்னவாய்ப் பாடப் பட்டுவரும் பகுதிகளுட் சில
வற்றின் பெயர்களை இங்கே தெரிவிப்பேன்:

அவை அக்கைச்சி, அச்சோ, அப்பூச்சி, அம்மாலை, ஆற்றுவரி,
இம்பில், உந்தியார், ஊசல், ஏம்பரவை, கப்பற்பாட்டு, கழல், கந்து
கவரி, காக்கை, காளம், காலவரி, களிப்பாட்டு, குணலை, குதம்பை,
குமில், குரவை, குறத்தி, கூடல், கொச்சகச்சார்த்து, கோத்தும்பி,
கோழிப்பாட்டு, சுங்கு, சாயல்வரி, சார்த்துவரி, சாமல், செம்
பேர்த்து, தச்சராண்டு, தச்சாண்டி, தாலாட்டு, திணைநிலைவரி, திருவங்க
மாலை, திருவந்திக்காப்பு, தென்னெணம், தோறோக்கம், நிலைவரி, நை
யாண்டி, பகவதி, படைப்புலரி, பந்து, பல்லாண்டு, பல்லி, பள்ளி
யெழுச்சி, பரம்பாட்டி, பிடாரன், பொற்கண்ணம், மயங்குதிணைநிலை
வரி, முகச்சார்த்து, முகமில்வரி, முகவரி, மூரிச்சார்த்து, வள்ளிப்பாட்டு
முதலியன. இவையன்றிச் சிந்தர் பாடல்களில் வழங்கும் பலவகை
இசைப்பாட்டுக்களும், நொண்டிச்சிந்து, சிந்து முதலியவைகளும்,
கும்மி, கோலாட்ட முதலியவைகளும், பலவகையான கண்ணிகளும்,
ஆரத்தக்களிப்பு, கிர்த்தனங்கள் முதலிய பலவும் இசைப்பாட்டுக்
களைச் சேர்த்தனவே. இவற்றுட் சிலவற்றிற்கு மாத்திரம் உதாரணங்
கள் கூறுவேன்.

அக்கச்சி.

ஒதுமாயை யென் னக்கைக்கி யொப்பிலானென்

ஐற வுற்றபோதே கெட்டென்

போதந்தானுஞ் சமையென்னு வீறில்

போதத்தில் விட்டனு போகத்திருந்தானே. (தத்துவராயர் பாடுதலை)

அச்சோ.

செம்மைநல மறியாத சிதடொடுத் திரிவேனை
மும்மைநல மறியித்து முதலைய முதல்வன்ரு
னம்மையுமேரர் பொருளாக்வி நாய்சிவிகை யேற்றுவித்
வம்மைமெனக் கருளியவா ருர்பெறுவா ரச் சேரவே. (திருவாசகம்)

அம்மாணவாரி.

அம்மாண தங்கையிற் கொண்டக் கணியிழைபார்
தம்மாணயிற் பாடுத் தகையெலோ ரம்மாண
தம்மாணயிற் பாடுத் தகையெலார் தார்வேந்தன்
கொம்மை வரிநெண்மேற் கடவே யம்மாண
கொம்மை வரிநெண்மேற் கடடிற் குலவேந்த
னம்மென் புகார் நகரம் பாடேலோரம்மாண.
(சிலப்பதிகாரம், வாழ்த்துக்காதை)

ஆற்றுவாரி.

உழவ ரோதை மதகோதை யுடைநீ ரேரதை தன்பதங்கொள்
விழவ ரோதை சிறத்தார்ப்ப நடந்தாய் வாழி காவே
விழவ ரோதை சிறத்தார்ப்ப நடந்த வெல்லாம் வாய்காவா
மழவ ரோதை வளவன்நன் வளனே வாழி காவே.
(சிலப்பதிகாரம், கானல்வர்)

உத்தியார்.

வளைத்த விலு வளைத்தது பூச
வளைத்தன முப்புர முந்தீபற
வொருக்குடன் வெந்தவா றுந்தீபற. (திருவாசகம்)

ஊசல்.

தெற்குலவு சோலைத் திருவுத்தர கோசமங்கை
தற்குலவு சோதித் தனியுருவம் வந்தருளி
யெங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தாமு மாட்கொள்வான்
பற்குலவு கோதையுந் தானும் பணிகொண்ட
கொற்குலவு கொன்றைச் சடையான் குணம்பாவிப்
பொற்குலவு பூண்முலையிற் பொன்னுந் லாடாமோ. (திருவாசகம்)

எம்பாவை.

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலஞடக்
கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்

செதப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
வேதப் பொருள்பாடி வப்பொருளா மாபாடி
சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொண்டைத் தர்பாடி
யாதி திறம்பாடி வந்தமா மாபாடிப்
பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வுரைதன்
பாதத் திறம்பாடி யாடேலோ ரொம்பாவாய். (திருவாசகம்)

கந்துகவரி.

துன்னிவந்து கைத்தவத் திருத்ததில்லை நீணிலம்
தன்னினின்று மந்தத் தெழுத்ததில்லை தானெனத்
தென்னன்வாழ்க வாழ்கவென்று சென்று பந்தடித்துமே
தேவாரா மார்பன் வாழ்க வென்று பந்தடித்துமே.
(சிலப்பதிகாரம், வாழ்த்துக்காதை)

காக்கை.

கரையாய் காக்கைப்பிள்ளாய்
கருமாழையில் போல்தந்தன்
உரையார் தொல்புக முத்தமனைவரக்
கரையாய் காக்கைப்பிள்ளாய். (பெய்திருமொழி)
சுளி.

சொல்லாய் பைங்கிளியே
சுடராழி வலனுயர்த்த
மல்லார்தோன்வட வேங்கடவனைவரச்
சொல்லாய் பைங்கிளியே. (பொய்திருமொழி)

குரவைப் பாட்டு.

பெரியவனை மாயவனைப் பேருடை மெல்லாம்
விரிகமல வுந்தியுடை விண்ணவனைக் கண்ணுர்
திருவடியுள் கையுர் திருவாயுள் செய்வ
கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே
கண்ணிமைத்துக் காண்பார் தங் கண்ணென்ன கண்ணே.
(சிலப்பதிகாரம், ஐயிச்சியர் தூதவை)

சீர்கெழு செத்திற்றுச் செங்கோடும் வெண்குன்று
மோகழு நீங்கா விதைவன்கை வேவன்றே
பாரிசும் பெனவத்தி னுன்புக்குப் பண்டொருநாட்
ஞர்மாத் தடித்த சுடரினைய வென்கேவே. (சிலப்பதிகாரம், துன்றத்தூதவை)

கோத்தும்பி.

தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற்றே னுண்ணுதே
சினைத்தொறும் காண்டொறும் பேசுந்தொறு மெப்பொழுது

மனைத்தெலும் புண்ணை வானந்தத் தேன்சொரியும்
குளிப்புடை யாண்கே சென்றதாய் கொத்தும்பீ. (திருவாசகம்)

சாயல்வரி.

அன்னத் துணையோ டாடக் கண்டு
நென்ன னோக்கி ன்ரு ரொருவர்
கென்ன னோக்கி நின்ரு ரவர்தம்
பொன்னோர் சுணங்கிற் போவா ரல்லர். (சிலப்பதிகாரம், காளவரி)

தாலாட்டு.

மன்னுபுகழ்ம் கௌசலைதன் மணியிற வாய்த்தவனே
தென்னிலங்கைக் கோன்முடிகள் சிந்துவித்தாய் செய்பொன்சேர்
கன்னிநன்மா மதிப்புடைரும் கணபுரத்தென் கருமணியே
என்னுடைய வின்னமுதே இராகவனே நாலேலோ. (பெருமாள் திருமொழி)

தெள்ளேணம்.

விண்ணோர் முழுமுதல் பாதாநத் தார்வித்த
மண்ணோர் மருந்தயன் மாலுடைய வைப்படியோன்
கண்ணா வந்தநின்றான் கருணைக் கழல்பாடித்
தென்னுசென் னுவென்று தெள்ளோணங் கொட்டாமோ. (திருவாசகம்)

பல்லாண்டு.

அடியோ மோகம் நின்றோகம் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு
வடிவாய் நின்வல மார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு
வடிவார் சோதி வலத்துறையும் சடராழியும் பல்லாண்டு
படைபோர் புக்கு முழங்குமப் பாஞ்ச சன்னியமும் பல்லாண்டே.
(பெரியாழ்வாள் திருமொழி)

முரிச்சார்த்து

மோது முதநிரையான் மொத்தண்டு போத்தகைத்த
முரல்வாய்ச சங்க
மாதர் வரிமணன்மேல் வண்ட லுமுதழிப்ப
மாழ்கி வைய
கோதை பரித்தசைய மெல்விரவாற் கொண்டோச்சம்
குவினை காலைப்
போது சிறக்கணிப்பப் போவார்கண் போகாப்
புகாரே யெம்முர். (சிலப்பதிகாரம், காளவரி)

வள்ளைப்பாட்டு.

பாடல்சான் முத்தம் பவழ வுலக்கையான்
மரட மதுரை மகவிர் குறுவரே
வானவர்கோ னாரம் வயங்கியதோட் பஞ்சவன்நன்
மீனக் கொடிபாந்ம் பாடலே பாடல்
வேப்பந்தார் கொஞ்சணக்கும் பாடலே பாடல்.

(சிலப்பதிகாரம், வாழ்ந்துக்காதை)

குடும்பை.

வெட்ட வெளிதண்ணை மெய்வென் நிருப்போர்க்குப்
பட்டய மேதக்கடி-குதம்பாய்
பட்டய மேதக்கடி. (குதம்பைச்சித்தர் பாடல்)

கண்ணிகள்.

எண்ணுத வெண்ணமெல்லா மெண்ணியெண்ணி யேழைநெஞ்சம்
புண்ணாகச் செய்ததும் போதம் பரபரமே,
ஆணவத்தோ டத்தவித மாண்படி மெய்ஞ்ஞானத்
தாணு விறோ டத்தவிதஞ் சாரூக நெக்கரோ. (தாயுமானவர் பாடல்)

தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு என் பனவும், திவ்வியப்பிரபந்தமும், திருப்புகழும் இசைப்பாட்டே. அவற் றில் அமைந்துள்ள இசைவகைகளைப் புலப்படுத்தும் “தேவகாணம்” என்ற இசையிலக்கண நூலொன்று முன்பு இருந்ததாகக் கேட்டிருக் கிறேன். இசையில், கந்தர்வமரக்க மென்பதொன்றுண்டு. அஃது இடைமடக்காய் வருவது. அவ்வகையான செய்யுட்கள் தேவாரம், திருவாசகம், திவ்வியப்பிரபந்தம் முதலியவற்றிற் காணப்படுவதன்நிச் சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி, குளிராணி முதலியவற்றில் துதிவடிவமாக உள்ள இடங்களிலும் சிறுபாண்டை வேறிடங்களிலும் அமைக்கப்பெற் றிருக்கின்றன. இவ்வழியைப் பின்பற்றிப் பாஞ்சோதி முனிவரும் திரு விளையாடற் புராணத்தில் துதிவடிவமாக உள்ள செய்யுட்களைச் சில இடங்களில் அமைத்திருக்கின்றனர். அவற்றிற் சில வருமாறு:

தேவாரம்.

விண்ணவர் தொழுதெழு வெங்குரு யேவிய
கண்ணவெண் பொடியணியிறே
கண்ணவெண் பொடியணி வீரும தொழுகழ
வெண்ணவல் வாரிட ரிலரே.

திருவாசகம்.

கண்ணஞ் சனத்தர் கருணைக்கடலின்
ருண்ணின் தருக்குவ ரன்னே யென்ன
முண்ணின் தருக்கியுலப்பிலா வானந்தக்
கண்ணீர் தருவரா வன்னே யென்னும்.

சிவகசிந்தாமணி.

அடியுலக மேத்தி யலர்மாரி துவ
முடியுலக மூர்த்தி யுறியிர்த்தோன் யாரோ
முடியுலக மூர்த்தி யுறியிர்த்தோன் மூன்று
கடிமதிலுங் கட்டழித்த காவலனீ யன்றே.

திருவிளையாடற் புராணம்.

(க) விசைசார் மலரோ னறியா லிவிர்த
னரைசாய் மதரை யமர்த்தா னென்னே
அரைசாய் மதரை யமர்த்தா னவனென்
புரைசார் மண்ணும் புருந்தா னென்னே.

(உ) குடக்கை நீரும் பச்சிலையு
மிடுவார்க் கெமையாக் குஞ்சரமும்
படக்கொள் பாயும் பூவிணையு
தருவாய் மதரைப் பரமேடிக்
படக்கொள் பாயும் பூவிணையு
தருவாய் கைவிற் படுவிலைகொண்
டிடக்க டோற மிரப்பாயென்
தேச பவர்க்கென் பேசுவனே.

பிற்காலத்தில் தொண்ணூற்றுறுவகைப் பிரபந்தங்களில் குறவஞ்சி, பன்னா, சிந்து என்பவைகளிலும் இசைப்பகுதிகள் பல அமைக்கப்பட்டுள்ளன. பழைய சரித்திரங்களை இவைவழியால் தெரிகித்தல் நலமென்று தமிழ்ப் புலவர்களிற்பவர் கார்தம், இராமாயணம், பாரதம், பாகவதம், திருவிளையாடல், பெரியபுராணம் முதலியவற்றைக் கீர்த்தனம் முதலியவற்றின் வடிவமாகச் செய்து வெளிப்படுத்தி இசைவளத்தைப் பெருக்கியதன்றி அதன்முகமாகப் பக்தியையும் சமாதானத்தையும் ஒற்றுமையையும் உண்டாக்கி மகிழ்வித்துப் புகழ்பெற்றார்கள்; அங்ஙனம் செய்யப்பெற்ற நூல்கள் பல. தங்கத்தங்களுடைய உபாஸனா தெய்வங்களைத் துதித்தல் முகமாகத் தனிக் கீர்த்தனங்கள் முதலியவற்றைச் செய்தோர் மிகப்பலர். சாஸ்திரக்கருத்துக்களை யமைத்துக் கீர்த்தனங்கள் செய்தோர் பலர். அவர்களிற் பெண்பாலாருமுண்டு. அவை கேட்பவருடைய உள்ளத்தை நவ்வழியிற் புகுத்திக் கொடுப்ப

திற் சித்திதம் ஐயமின் று. அங்ஙனம் செய்தவர்களில் மேலகரம் திரிகூட
ராசப்பக்கவிராயர், சும்பகோணம் பாபராச முதலியார், பச்சையிரி
யன் ஆதிப்பையர், சிகாழி அருணாசலக்கவிராயர், பெரியதிருக்குன்
றம் சுப்பராமலாயர், கனம் கிருஷ்ணையர், உத்தமநாணபுரம் லிங்கப்பை
யர், ஓதனவனேசுவரலாயர், சிகாழி முத்துத்தாண்டவராயர், கொட்டை
பூர்ச் சிவக்கொழூர் து தேசிகர், தில்லைவிடங்கள் மாரிமுத்துப்பிள்ளை,
பெருங்கரைக் கவிஞஞ்சாபாதி, வேளூர்ச் சுப்பராமையர், திருநயம்
அப்பாவையர், வேட்டகுடி பாரதிகள், திருக்கடவூர் அபிராமிப்பட்டர்,
வையை இராமசாமி ஐயர், வையை மகாவைத்தியகாதையர், முடி
கொண்டான் கோபாலகிருஷ்ண பாரதிகள், மாயூரம் வேதநாயகம்
பிள்ளை, பழனி மாம்பழக்கவிச் சிங்கநாவலர், அரியலூர்ச் சண்பகமன்
னார், தொட்டிக்கலைச் சுப்பிரமணிய முனிவர், சென்னிருளம் அண்ணா
மலை ரெட்டியார் முதலியோர் முக்கியமானவர்கள்.

இனி வரத்தியங்களைப்பற்றிச் சில சொல்லுவேன்.

வாத்தியங்கள்.

வேயங்குழல் முதலிய வாத்தியங்கள் பல இருந்தன. அவற்றுள்
வேயங்குழலையே முதன்மையுள்ளதாகப் பித்து வந்தார்கள். காரணமது
காட்டில் வளர்த்திருக்கும் மூங்கிலொன்றின் துளைகளால் ஒன்றிற்புகுந்து
மற்றொன்றிற் புறப்படும் பொழுது இயல்பாக உண்டாகிய இசையின்
இயற்கையைக்கண்டு வேயங்குழல் முதலிலும் அதன்வழியே பின்னர்
மற்ற வாத்தியங்களையும் அமைத்தனவென்று தெரிகிறது. அன்றியும்
விக்குங்குவி முதலியவற்றால் நரம்புகள் அடிக்கடி வேறுபட்டு வாழ்
முதலியவை சொப்பஞ்செய்யப்படுதல் போலது இயற்கைநலம் வாய்ந்து
காலேறுபாடு யாதுமின்றி இசையைத் தெரிவிக்கும் மேம்பாட்டை
புனையது என்பதும் வேயங்குழல் முதலிற் கூறப்பட்டிருத்தற்குக்
காரணமாகிருத்தல் கூடும். இதுபற்றியே,

“ குழல்வழி கின்றது யாமே யாழ்வழித்
தண்ணுமை கின்றது தகவே தண்ணுமைப்
பின்வழி கின்றது முழவே முழவொடு
கடிகின் நிசைத்த தாயக் திரிகை ”

எனச் சிலப்பதிகாரத்தும்,

“ குழல்வழி யாமெழீ இத் தண்ணுமைப் பின்னர்
முழவியம்ப வாமக் திரிகை ”

எனக் கூத்தனாலிலும் வேயங்குழலை முதலில் வைத்துக் கூறினர் போ
லும்.

மூங்கிலாற் செய்யப்பட்டதுதான் வேயங்குழலெனப்படும். புறக் காழுடையது மூங்கிலாதல் பற்றி அதுவே புல்லாங்குழலெனவுங் கூறப்படும்; “புறக்கா முல்லாம் புல்லெனப் படுமே” என்பது **தொல்காப்பியம்**. சிலர் இதைப் புள்ளாங்குழலென்பர்; அது பொருத்தாது.

ஆம்பற் பூவைப்போலப் பொன்னால் அணிகபண்ணி விளிம்பிற் சேர்க்கப் பெற்றிருத்தலின் ஆம்பற் குழலெனவும், கொன்றைப்பழத்தைத்துருவி ஊதுதற்கமைந்ததாகச் சமைத்து ஊதப்படுதலின் கொன்றைக்குழலெனவும் இது வேறு பெயராலும் வழங்கும். இதற்குரியமரங்கள் முதலியவைகளும் இலக்கணங்களும் குணமும் குற்றமும் இன்னவையென்று **சிலப்பதிகாரம்** முதலியவற்றின் உரைகளாலும் அவற்றில் வடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ள மேற்கோள்களாலும் விளங்கும்.

இது மூங்கிலால் முதலிற் செய்யப்பெற்றிருத்தமைபின் வங்கியமென்றும் வழங்கப்படும். (வங்கியம்-வம்சம், மூங்கில்; வடமொழிப் பெயர்.) இவ்விதிகளைப் பின்பற்றியே ஆனுவலாயனார் புராணத்திற் சேக்கிழார் வேயங்குழலின் இயல்பை நன்கு புலப்படுத்தியிருக்கின்றனர்.

யாமும்விணையும் ஒன்றென்பர். இவை பழைய நூல்களில் வேறு படக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. பிரமவிணை என்பதொன்று **பரிபாடலிற்** காணப்படுகிறது.

யாழ் நான்கு வகைப்படும். அனந்துள் பேரியாழ் 21-நாம்பையும், மகரயாழ் 19-நாம்பையும், சகோடயாழ் 14-நாம்பையும், செங்கோட்டியாழ் 7-நாம்பையும் உடையன. ஆதி யாழ் என்ற பெயருடைய யாமொன்று பழைய நூல்களிற் காணப்படுகின்றது. அஃது ஆசிரம் நரம்பிணையுடைய தென்பர்; அதற்கு அருங்கலமென்றும் மற்றொரு பெயருண்டு. யாழின்வகை இன்னும்பல; இதற்குரிய மரத்தினிலக்கணம், நரம்பினிலக்கணம், குணங்கள், குற்றங்கள் முதலியவற்றை மிகவிவரமாக முன்னோர் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றனர். அவை **சிலப்பதிகாரத்திலும்**, **பெருங்கதைலும்**, **சிந்தாமனிலும்** காணப்படும்.

நரம்பு என்றது தந்தியை. ஒற்றை நரம்பையுடைய யாமும் அக்காலத்திலிருந்து வந்தது. கின்ற நரம்பிற்கு எட்டாவது நரம்பு இணையென்றும், ஆளுவது பகையென்றும், ஐந்தாவது கிணையென்றும், நான்காவது நட்பென்றும் கூறப்படும். யாழில் வல்லோர் இவற்றால் தங்கள் கருத்தை இசையதிர்தவர்களுக்குப் புலப்படுத்தியும் வந்தார்கள். இன்ன இன்னகாலத்தில் இன்ன இன்னயாழை வாசிக்கவேண்டுமென்ற முறையுமிருந்து வந்தது.

“யாமய்யாழ் காப்பண்”

(மதுரைக்காஞ்சி.)

“விரல் கவர்த்துழன்ற கவர்வின் எய்யாழ், யாமமுய்யாமை”

(சுந்தரிணை),

“யாமய்யாழ் மழலை யான்”

(கம்பராமாயணம்)

என்பவற்றுல் யாமய்யாமென்று ஒன்றிருந்தமை அதியலாகும். யாழினிருந்து பாலைப்பண்கள் பிறக்கும் என்பர். அவை செம்பாலை, படுமலைப்பாலை, செவ்வழிப்பாலை, அரும்பாலை, கொடிப்பாலை, கிளசிப் பாலை, மேற்செம்பாலை யென்பன.

பின்னும் இந்தயாழ் குறிஞ்சியாழ், பாலையாழ், முல்லையாழ், மருத யாழ், நெய்தல்யாழ் என ஐந்து வகையாகவும் வழங்கப்பட்டு வந்தது. இவற்றிற் பாலையாழின் இசையைக் கேட்கும்பொழுது, வழிப்பறி பறித்தற்குப் பாலை நிலத்தில் உலாவித்திரிகின்ற ஆறலை கன்வர் கையி னுள்ள ஆயுதத்தை எறித்துவிட்டுத் தாம்செய்யும் தீயசெயலையு மறந்து இன்புறுவார்கள். இஃது,

“ஆறலை கன்வர் படைவிட அருளின், மாறுதலை பெயர்க்கும் மருவின் பாலை”

என்பதனால் விளங்கும்.

மதங்கொண்டு உச்சயினி என்னும் மகா நகரத்தைக் கலங்கும் படி செய்து யார்க்கும் அடங்காமல் ஊரையழித்துத் திரிந்த நளகிரி யென்னும் பட்டத்துயாணையை உதயணன் யாழ்வாசித்து அடக்கித் தன் னேயல் செய்யும்படி செய்து யாவருக்கும் விம்மித்ததை உண்டாக்கினு னென்று மிகவும் அழகாகப் பெருங்கதையில் ஒரு வரலாறு காணப்படு கின்றது.

முழவு ஒருவாத்தியம். அஃது அகமுழவு முதல் நான்கு வகைப் படும். அவற்றுள் அகமுழவு மத்தளம் முதலாக ஏழென்றும், அவை உத்தமமான கருவிகளென்றும், அகப்புறமுழவு தண்ணுமை முதலிய மூன்றென்றும், அவை மத்தியமமான கருவிகளென்றும், புறமுழவு கணப்பறையென்றும், அஃது அதமமான கருவியென்றும், புறப்புற முழவு நெய்தற்பறை யென்றும் கூறப்படும். நெய்தற்பறை இரங்கற் பறை. பின்னும் முரக, நிசானம், துடுமை, திமிலை என்பவை நான்கும் வீரமுது வெண்பர். நாழிகை முழுவென்றும், காலை முழுவென்றும் இரண்டு முழவுகள் காணப்படுகின்றன. இவை காலத்தைத் தெரிகிப்ப வைகள். யாமங்கள் தோறும் கொட்டப்படும் பறைகளுமுண்டு.

வாத்தியங்களுள் மத்தளமென்பது மத்தென்னும் ஓசையையுடைய தென்னும், சல்லிகை யென்பது சல்லென்னும் ஓசையையுடைய தென்னும், ஆவஞ்சியென்பது ஆவினது வஞ்சித்தோலாற் போர்க்கப்பெற்ற தென்னும், இடக்கை என்பது இடக்கையினாலுக்கப்படுவதென்னும், கரடிகையென்பது கரடிகத்தினுற்றோலும் ஓசையையுடைய தென்னும் பெயர்க்காரணங்களை அடியார்க்கு கல்லார் தெரிவிக்கின்றார்.

ரின்னும் மத்தளம் முதற் கருவியாகவும், சல்லிகை இடைக் கருவியாகவும், உடுக்கை கடைக்கருவியாகவும் கூறப்படும்.

முரசு என்னும் ஒருவாத்தியம் மிக்கபெருமை வாய்ந்தது. இஃது அரண்மனையில் அரசரார் பூசிக்கப்பெற்றும் வந்தது. அரசர் படைவோடு போர்செய்யப் போவதற்குமுன் நல்லவேளைபார்த்து இதனை யனுப்புவது வழக்கம். அச்செயலுக்கு முரசு நாட்கொளென்பது பெயர். இது புறநானூறு முதலியவற்றால் சினைக்கும். அன்றியும் மணமுரசு, கொடைமுரசு, கீரமுரசு என மூன்றுவகையு முண்டு. இவற்றைக் கொட்டுதற்குரிய சாதியார் வேறு வேறுக இருந்து வந்தனர்.

இன்னும் சிறுபறை, கஞ்சுதாளம், கொம்பு, கெடுவங்கியம், குறுத்தாம்பு, தட்டை, சல்லி, ஒருஅண்மாக்கினை முதலாகப் பற்பல வாத்தியங்கள் இருந்தனவென்று பத்துப்பாட்டில் முதலியவற்றால் தெரிகின்றது. பலவாத்தியங்களையும் சினைக்கத் தமதுபாட்டில் தெரிவித்தது பற்றியே சங்கப்புவருள் ஒருவர் கெடும்பல்லியத்தனார் என்று பெயர் பெற்றனர்.

இன்னும் இவைபோன்ற வாத்தியவகைகளும் அவைகளைப்பற்றிய பிறவிஷயங்களும் உண்டு.

புலவர்களில் இயல் இசைநாடகம் மூன்றிலும் வல்லுநர் எனப் பரிசுருத்தல் கூடும். இரண்டொன்றில் வல்லுநராகிருத்ததுபற்றிச் சிறப்பெய்தியவர்கள் சிலருள்.

இசைத்தமிழிற் புகழ்பெற்றோர் கண்ணகனார், கண்ணனாகனார், கேசவனார், நக்கரனார், நல்லச்சுதனார், கன்னகனார், நாகனார், பித்தாமத்தர், பெட்டனாகனார், மருத்துவவல்லச்சுதனார் முதலியோர். இயலிலும் இசையிலும் புகழ்பெற்றோர் கேசவனார், நல்லச்சுதனார் முதலியோர். நாடகத்திற் பெயர்பெற்றோர் மதுரைத்தமிழ்க் கூத்தனார் முதலியோர்.

வாய்ப்பாட்டிலும், பாழ்முதலிய வாத்தியங்களிலும், கூத்து முதலியவற்றிலும் பவின்று பரம்பரையாகவே உரிமையுற்று அரசர் முதலியவர்களிடம் சென்று பரிகபெற்றுவரும் சாதியார் முன்பு இந்நாட்டில்

இருந்துவந்தனர். அவர்களுள் இசை முதலியவற்றில் வல்லுநராக இருந்தசாதியார் பாணர். அவர்கள் பெரும்பாணர், சிறுபாணர் என்னும் பிரிவினராயிருந்ததன்றி இசைப்பாணர், யாழ்ப்பாணர், மண்டைப்பாணர் என்ற பிரிவினராகவும் இருந்து வாழ்ந்துவந்தனர். அவர்களுடைய பெண்பாலர் ஆடல் பாடல்களில் வல்லுநராயிருந்ததன்றி அவ்வக்காலத்திற்கேற்ப ஒன்பதுகவையையும் புலப்படுத்தி ஆடும்பெருமைவாய்ந்தும் விளங்கிவந்தார்கள். அவர்களுக்கு கிறியர் என்று பெயர். கிறல்-சத்துவம். பாடுவேரர்க்குப் பாடினியென்றும் பாணிச்சியென்றும் பெயருண்டு.

பொருநர் என்று ஒருசாதியார் உளர். அவர் கூத்தர்வகையினர். பொருதுதல் - ஒருவர்போல வேடங்கொள்ளுதல். அவர்கள் கூத்திலுந்திப் பாடுதலிலும் திறமையை யுடையவர்களாக இருந்துவந்தார்கள்; ஏர்க்கனம்பாடும் பொருநர், பேர்க்கனம்பாடும் பொருநர், பாணிபாடும் பொருநர், கிண்பொருநர் என அவருட்பலவகையினர் உண்டு.

நாடகம்.

இலக்கிய இலக்கண வகைகளில் இயற்றமிழின் சார்பாகப் பல நூல்கள் தமிழ்நாட்டில் மிகுதியாகக் காணப்படுதல் போல நாடகத் தமிழின் சார்பாக முற்கூறிய இரண்டுவகைகளிலும் ஒரு நூலாவது முழுவடிவமாக இக்காலத்தில் இந்நாட்டிற் காணப்பட்டிலது. இசைத் தமிழுக்குக் கிடைத்த கருவிநூல்கள் கூட இதற்குக் கிடைக்கவில்லை. **சிலப்பதிகார**யுரையில், “நாடகத்தமிழ்நூலாகிய **பாதம் அகத்திய** முதலிய தென்னுலங்களும் இறந்தன. பின்னும் **முதுவல் சயந்தம் குணநூல் செவீற்றிய** மென்பனவற்றுள்ளும் ஒரு சாரார் சூத்திரங்க ணடக்கின்ற அத்துணையல்லது முதல் நடு இறுதி காணாமையின் அவையுமும் இறந்தனபோலும்” என இறந்த நாடகத்தமிழ் நூல்களின் பெயர்களை எழுதிக்கொண்டு சென்ற **அடியார்க்கு**நல்லார் தம்முடைய காலத்து வழங்கியனவாகத் தெரிவித்துள்ள **இசை நுணுக்கம்**, **இத்திர காளியம்**, **பஞ்சமாபு**, **பாதசேனாபதியம்**, **மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்** நூலென்பவைகளுங்கூட இக்காலத்துக்கிடைத்தில. ஆதலால் பழைய நூல்களிலும் உரைகளிலும் அங்கங்கே காணப்படும் குறிப்புக்களைக் கருவியாகக்கொண்டு சிலவற்றைச் சொல்லுவேன்.

சங்ககாலத்தில் நாடக இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் மிகுதியாக இருந்தனவென்றும், அவற்றுள் இலக்கியங்களிலே நாடகக் காப்பியங்களென்ற பெயர்கொண்டு வழங்கிவந்தன வென்றும், நாடகக் காட்சி எல்லராலும் கண்டு இன்புறப்பெற்றுவந்ததென்றும், காண்

பேர் குழுக்கள் மிகுதியாக வந்தனவென்றும், அந்நாடகம் இசைப்பாட்டுடோடும் வாழ்க்கருவியோடும் கூடி விளங்கிவந்ததென்றும், அரசர்களின் மானிகைக்கு நடிக்கும் கூத்தக்குழாங்கள் சென்று நடித்து அவர்களால் ஆதரிக்கப்பெற்று வந்தார்களென்றும், நாடக நூல்களின் ஆழ்ந்த கருத்துக்களைக் கூர்ந்துணர்ந்து அக்காலத்தவர் இன்புற்று வந்தன சென்றும் பின்வரும் வாக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன:

“பாட லோர்த்தம் நாடகம் ஈய்த்தம்” (பட்டினப்பாலை.)

“கூத்தாட் டவைக்குழாத் தத்தே பெருஞ்செல்வம்

போக்கு மதுவிலிற் தந்து” (திருக்குறள்.)

“பண்கனியப்பரு கிப்பயனுடகம்

கண்கனியக் கவர்ந்தண்டி”,

“நாடக காங்களுற்றது”,

“நாடக மியற்றுகின்றார்”,

“இனாரம் பிசையுங் கூத்துங் கேழ்த்தெழுந்த” (கீவகசிந்தாமணி.)

“ஆடற் கூத்தினோ டயினயத் தெரிவேர்

நாடகக் காப்பிய கண்ண னணிப்போர்

பாடல்சால் நெப்பிற் பாதத் தோகிய

நாடகம் விரும்ப” (மணிமேகலை.)

“இசையொடு சிவணிய யாழினுது

நாடகப் பொருளும்”,

“கோயினுடகக் குழுக்களும் வருகென”,

“ஈயத்திறம் பொருத்த நாடகங் கண்டிம்”,

“கண்புணத் தெளித்த நாடகம் போவ.” (பெருங்கதை.)

முதலிற் கூறிய பட்டினப்பாலை கரிகாற் பெருவணவன் மீது இயற்றப்பட்டது; அதிற் கூறப்படுவதால் நாடகத்தின் பழமை விளங்கும்.

ஒருவனிடம் திடீரென்று பெருஞ் செல்வம் உண்டாவதற்கு நாடக அரசங்கின்கண் காண்போர் கடுதலையும், அவனைவிட்டு அக்செல்வம் விலகுதலை அக்கூத்தாட்டு முடிந்தவுடன் அக்குழாம் போதலையும் மேலே காட்டிய “கூத்தாட்டவை” என்னுங் குறளில் திருவள்ளுவர் உவமை யாகக் கூறியிருத்தலின் அவர் காலத்தில் நாடகமிகழ்ச்சி யுண்டென்பதும் அதைக்காணப் பலர் வருவசென்பதும் புலனாகின்றன.

திருப்பெருந்துறைமீற் குழுமூர்த்தியாக எழுந்தருளிக் காட்சி கொடுத்து உபதேசித்து அடியார் கூட்டங்களோடும் மறைந்தருளிய சிவபெருமானைக் காணப்பெறுத திருவாதவூரர்,

“நகவே தருமெம் பிரானென்னை நீசெய்த நாடகமே”

என்றும்,

“நாடகத்தா லுன்னடியார் போனடித்த”

என்றும் வருத்திப் பாடியவற்றில் அக்காட்சியை நாடகமெனக் கூறி யிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலது.

“கல்பனைத் தண்ணை வுண்ணி போன்றொயிர் நாடகமே”

என்ற கோவையரசின் விசேட வுரையில், ‘கண்டார்க்கு இன்பஞ் செய்த லில் நாடகமென்றார்’ என்பர் போசியியர்.

‘இசை நாடகங்கள் இன்பத்தை விளைவிக்கும்’

என்பர் கச்சினூர்க்கினியர். வேறுசிலர் கற்றார்க்குந் கல்லார்க்கும் நாட கக்காட்சி இன்பத்தை விளைவிக்கு மென்பர்.

நாடகம் மதசம்பந்தமாகவும் பெரியோர்களுடைய சரித்திர சம்பந்தமாகவும் இயற்றப்பெற்றிருப்பின், காண்போர்களுக்குப் பல வகையான நற்குண நற்செய்கைகளும் தெய்வபக்தியும் உண்டாகும் என்பது பண்டையோர் கருத்து. நாடகம் இன்பச்சுவையோடு கூடிப் பழையகதைகளைத் தழுவி யமையவேண்டிவதாலால், காண்போர்க்கு உலகவியல்பைச் செவ்வனேதெரிவித்து உவப்பச் செய்வதாகும். கேள் வியால் இன்பத்தைத்தரும் இசையிலும் காட்சியால் இன்பத்தைத்தரும் இதுவே சிறந்ததென்பர் சிலர். இசையில் அறிவில்லாதவர்க்கு அவ்விசை மிக்க இன்பத்தைச் செய்யாது. நாடகமே யாவருக்கும் மிக்க இன் பத்தை அளித்துத் துன்பத்தைப் போக்கும். இதன்பெருமையை இக் காலத்தில் யானெழுதுவதுமிகை.

நாடகத்திற்குப் பரமசாரியர் சிவபெருமானென்று பழைய நூல்களால் தெரியவருகின்றது.

நாடகங்கள் பெரும்பாலும் கிழாக்காலங்களில் நடைபெறுமென் றும் அவை செய்யுளும் வசனமும் கிரவப் பெற்றிருக்குமென்றும் சொல்வார்.

நாடகம் கூத்தென்னும் பெயராலும் வழங்கப் பெற்று வந்தது. அந்நாடகங்களில் முன்புகூதிய யாமேயன்றி முழவு, ஆகுளி, பாண்டில், கோடு, நெடுவங்கியம், குறுந்தாம்படி, தட்டைப்பறை, சல்லி, பதலை முத லிய பல வாச்சியங்களும் நடிக்குங்காலத்துத் துணைக்கருவிகளாக இருந் தனவென்றும், ஏதேனும் ஓரிடத்திற்குச் செல்லுங்கால் கூத்தராவது அவருடைய ஏவலாளராவது அவ்வாச்சியங்களைப் பலாக்காய்க்கொத் துக்களைப்போலத் தொகுத்துக் காவடியில் வைத்துத்தோளிற் கவிச் சென்றோன்றும்,

" திண்வார் விடுத்த முழுவொ டாகுளி
 துள்ளுருக் குற்ற விளக்கடர்ப் பாண்டின்
 மின்னிரும் பீலி யணிதழைக் கோட்டொடு
 கண்ணிடை விடுத்த களிற்றுவித் தும்பி
 னிளிப்பயி சிமிரும் குறம்பரத் தும்பொடு
 விளிப்பது கவருந் தீங்குழ றுதைஇ
 கடுவுன் றிசைக்கு மரிக்குரத் தட்டை
 கடிகவர் பொலிக்கும் வல்வா யெல்லரி
 கொடிதரு பாணிய பதிலையும் பிறவும்
 கார்கோட் பலவின் காய்த்துணர் கடுப்ப
 கோச்சிர் சுருக்கித் காய கலப் பையிர் " (மலைபடுகடாம், 3-13)

என்பதனால் தெரியவருகின்றது.

நாடகம் நடிப்போர் கூத்தரென்றும், பொருநரென்றும், கோடிய
 ரென்றும் வழங்கப்பெறுவர். அக்கூத்தர்களுக்குப் பாணர்கள் பாடினி
 கன் கிறைகளென்பார் உடனிருந்து உதவிசெய்து வந்தார்கென்பதும்,
 அவர்கள் உபகாரிகளிடம் சென்று சென்று தங்கள் புலமையைப் புலப்
 படுத்திப் பரிசுபெற்று மனமகிழ்ந்து வந்தார்கென்பதும், அவ்வுப
 காரிகளின் வண்மையைத் தமக்கு எதிர்ப்பட்ட கூத்தர்களுக்குத் தெரி
 வித்து அவர்களையும் அவ்வுபகாரிகளிடம் அனுப்பிப் பயனடையும்படி
 செய்துவந்தார்களென்பதும் பத்துப்பாட்டிலுள்ள பொருநராற்றுப்
 படை, மலைபடுகடாம் (கூத்தராற்றுப்படை) என்பவற்றாலும், புறநா
 லுற்றிலுள்ள சில செய்யுட்களாலும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையா
 லும் கிணங்கும்.

முதலில் நாடகமுண்டானதற்குக் காரணங்கள் சில உண்டென்று
 ஆராய்ச்சியால் தெரியவருகின்றது. அவற்றுள் ஒன்று—

மிருந்த உழைப்பால் துன்பமுற்றவர்களின் அயர்ச்சியைப்
 போக்குவதற்குச் சிறந்த கருவியாக நாடகம் இயற்றி நடிக்கப்பட்ட
 தென்றும், திரிபுரத்தைப் பரமசிவன் விரித்ததென்பு அங்கே சூழ்ந்
 திருந்த தேவர்களுடைய வெப்பத்தையும் அயர்ச்சியையும் போக்கு
 தற்கு, 'திரிபுரவிசயம்' என்ற நாடகம் இயற்றி அவர்களுக்கு முன்
 ஆடப்பட்டதென்றும், அமிர்தம் எடுத்தற்காகக் கடலைக்கடைந்த
 தேவாகாரர்களின் அயர்ச்சித் துன்பத்தைப் போக்குவதற்கு 'அமிர்த
 மதனம்' என்ற நாடகம் இயற்றி அவர்களுக்கு முன் ஆடப்பட்ட
 தென்றும், அக்காரட்சிகனால் அவ்விருதிதத்தாரும் இளைப்பு நீங்கி இன்
 புற்றார்களென்றும் வடமொழிவாணர் கூறுவர்.

செங்குட்டுவனென்னும் சேரவரசன் பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகியின் திருவுருவத்தை அமைத்தற்கு இடையிலுள்ள நாமிகளின் அரசர்களை வென்று இமயஞ்சென்று கற்கொண்டு நகரத்தையடைந்த பின்பு நாடக அரசர்கைச்சார்ந்து ஓராசனத்தில் தன் தேவியோடு ஒலக்க மாக வீற்றிருந்தபொழுது, அந்நாட்டின்கண்ணதாகிய பறைபூரிலிருந்த வனும் நாடகத்தில் வல்லவனுமான கூத்தச்சாக்கையனென்பவன் சிவ பெருமானுடைய ஆடல்களுள் ஒன்றாகிய கொடுகொட்டியென்பதை மிகவும் நன்றாக ஆடினானென்றும் அக்காட்சியால் செங்குட்டுவனும் அவன் தேவியும் அயர்ச்சி நீங்கி மகிழ்வுற்றார்களென்றும் சிலப்பதிகாரம் தெரிவிக்கின்றது. கொடுகொட்டியென்பது திரிபுரத்தை வெரித்தபின்பு சயானந்தத்தால் உமாதேவியாரை ஒரு பாகத்திற் கொண்டு பரமசிவன் ஆடிய ஆடல். சிவபெருமான் நடித்ததுபோற் சாக்கையன் நடித்ததை இளங்கோவடிகள் கூறியிருக்கும் பருதி யாவரும் அறிந்து இன்புறுத்தற்குரியது; அதனை இங்கே தெரிவிக்கின்றேன்:

“கூங்கல டன்னுட னனிமனி யாக்கம்
கீங்குரீர் குல மானோ னேறித்
நிருநிற் சேவடிச் சிலம்புளாய் புலம்பவும்
பரிதரு செங்கையிற் படுபறையார்ப்பவுந்
செங்க ளுயிர் நிருஞ்நிப் பருளவுந்
செஞ்சடை சென்று நொழுது மலம்பவும்
பாடகம் பதைவாத ரூடகம் துளக்காத
...மேகை வெளியாத..அசையாத
வார்க்குழை யாடாத மணிக்குழ லகிழா
துமையக னொருநெ ளாக வேங்கிய
விமையக ளுடிய கொட்டிச் சேதம்
பாத்தரு வாக்ங்கை மறையோர் பறையூர்
கூத்தச் சாக்கைய ளுடின் மெழுக்த”

(சிலப்பதிகாரம், நெகற்காரை, 65-77.)

மேலே கூறியவற்றால் உழைப்பினாலுண்டாகும் அயர்ச்சியை நீக்க நாடகம் நடிக்கப்பட்டதென்பது அறியப்படும்.

இங்கே கூறிய கூத்தச்சாக்கையன்மாரினை நாடகத்தொழில் புரிவோராய் அல்லுரில் இன்னும் இருக்கின்றனரென்று கேள்வியுற் றிருக்கிறேன்.

தனக்குப் பேருதவி செய்தவனுடைய கதஞ்சணன் என்பவ னுடைய சரித்திரத்தை நாடகமாகச் செய்து நடிப்பித்துச் சிவகன் இன்புற்று வாழ்ந்தானென்று சிவகசித்தாமணியால் தெரிதலால் ஒருவர் செய்த நன்றியைப் பாராட்டுதற் பொருட்டும் நாடகம் நடிக்கப்பெற்ற தென்று கொள்ளவேண்டும்.

நாடகத்திற்குரிய அரங்கம் தூய்மைபரண இடத்தில் அமைக்கப்படவேண்டும். அவ்வரங்கத்தின் உயரம், அதற்குரிய வாயில்கள், அதில் எழுதப்படும் தெய்வ உருவங்கள், கிளக்கு வைத்தால் நிழல் புறத்தே செல்லும்படி நிறுவிய தூண்கள், அங்கே கட்டப்படும் ஒருமுக வெழிணி பொருமுகவெழிணி கரந்துவரலெழிணியென்னுந்திரைகள், அவற்றின் இயல்பு, மேலே கட்டப்படும் ஓவியவிதானம், அவைகள் அமைக்கப்படவேண்டியமுறை முதலிய விஷயங்கள், **சிலப்பதிகாரம்** அரங்கேற்று காதையில் உரையாசிரியரால் மிக நன்றாகக் கூறப்பட்டிருத்தலால் பண்டைக்காலத்தில் நாடக அரங்கு மிகச் செவ்வனே அமைக்கப் பெற்றிருந்தமை கிளங்கும்.

பின்னும், நாடகத்திற்கு இன்றியமையாதவர்களாகிய இசையாசிரியன், கவிஞன், தண்ணுமையோன், வேயங்குழலோன், யாழாசிரியனென்பவர்களின் இலக்கணங்களும் அந்நூலில் நன்கு கூறப்பெற்றிருக்கின்றன. இவ்வைவரும் வடமொழியில் பாஞ்சாசாரியரெனப்படுவர். இவர்களுட் கவிஞன் கூறப்பட்டிருத்தலால், இயற்றமிழில் வல்லவனாகிய கவியொருவன் அர்த்தபுஷ்டியும் பாவபுஷ்டியும் ஒன்பது சுவையுமமைந்துள்ளனவாகிய இசைப்பாட்டுக்களை இடத்திற்கு ஏற்றவாறு இயற்றியனித்துப் பாடச்செய்து உடனிருந்து வந்தானென்பது புலனாகின்றது. இன்னும், செய்யுள், இசை, யாழ், தண்ணுமை, வேயங்குழல் முதலிய வற்றினிலக்கணங்களும் தக்க ஆதாரங்களுடன் **சிலப்பதிகாரம்**த்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதுடன் நாடகம் பலவகையாக வழங்கப்பட்டுவந்ததென்றும் அந்நூலால் தெரியவருகின்றது.

அஃது, அகக்கூத்து, புறக்கூத்து; வேத்தியல், பொதுவியல்; வசைக்கூத்து, புகழ்க்கூத்து; வரிக்கூத்து, வரிச்சார்திக்கூத்து; சார்திக்கூத்து, கிரோதக்கூத்து; ஆரியக்கூத்து, தமிழ்க்கூத்து; இயல்புக்கூத்து, தேசிக்கூத்தெனப் பல பகுதிப்பட உரிய இலக்கணங்களுடன் அந்நூலின் உரையாசிரியர்களால் கிளக்கி எழுதப்பட்டுள்ளது.

சுவைகளுக்குரிய அகிரயம் வீரச்சுவை அகிரயமுதலாக உருத்திரச்சுவை அகிரயமிறுதியாக ஒன்பதுவகைப்படுமென்றும், மற்றொருவகையில் வெகுண்டோனகிரய முதல் நஞ்சுண்டோனகிரய மிறுதியாக இருபத்துநான்கு வகைப்படுமென்றும் கூறி அவற்றின் இயல்புகளைப் பழைய சூத்திரங்களின் முகமாக **அடியார்க்குநல்லார்** நன்கு கிளக்கியிருக்கிறார். இவ்விரண்டுவகையான அகிரயங்களையும் புலவர்கள் தம்முடைய காகியங்களில் ஆங்காங்கே அமைத்துப் பாடிய இடங்கள் பல. அவற்றுள் உதாரணமாக அகிரயச் சூத்திரமொன்றையும் அதற்கிலக்கியமாகவுள்ள இரண்டு செய்யுட்களையும் தெரிவிக்கின்றேன்:

வேதன்டோனநியம்.

“வெருண்டோனநியம் கிளம்புக்காலை
மடித்த வாய் மலர்த்த மார்பு
துடித்த புருவமும் சுட்டிய நிறம்
கந்தி வுன்னமொடு கைபுடைத் திடுதது
மன்ன வேரக்கமேர டாய்த்தனர் கொள்ளை”

(சிலப்பதிகாரம், மேற்கோள்.)

“இறைக்கடை துடித்தவுரு வத்தனெயி தென்னும்
பிறைக்கடை பிறங்கிட மடித்தயில வாயன்
மறைக்கடை யரக்கிவட வைக்கன விரண்டாய்
கிறைக்கடன் முறைத்தென கொருப்பெழ விழித்தான்.”

(கம்பராமாயணம், தாடகை வதைப்படலம்.)

“கூற்றறழ் நயனங்கள் சிவப்பக் கூறுதல்
ஏற்றியா னெயிறு சுதக்கி யின்றளிர்
மாற்றருக் காதல மறிக்கு மாதொரு
சேற்றமா மயிரயத் தெரிக்கின்றினே.”

(தெ. உண்டாட்டுப் படலம்.)

நாடகத்திற்குரிய வாத்தியங்கள் பலவும் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றைக் கொங்கம், நிருத்தாங்கம், உபயாங்கமென மூன்றுவகை யாகப்பிரித்து ஒவ்வொன்றன் இலக்கணங்களையும் செவ்வையாக விரித் தெழுதிச் செல்கின்றனர். கொங்கம் இசைப்பாட்டிற் குரியவை; நிருத் தாங்கம் நிருத்தத்திற் குரியவை; உபயாங்கம் இரண்டிற்கும் உரியவை.

இசைப்பாட்டின் பொருளைக் காண்போர்க்குப் புலப்படுத்துவன வாகிய அநியக் கைவகைகளில் ஒற்றைக்கை யென்பது பதாகைமுதல் வலம்புரிக்கை இறுதியாக முப்பத்துமூன்று வகைப் படுமென்றும், இரட்டைக்கை யென்பது அஞ்சலிமுதல் வருத்தமானக்கையிருகப் பதினைந்து வகைப்படுமென்றும் பழைய ஆதாரங்களுடன் அவர் கிளக்கி யிருக்கிறார். ஒற்றைக்கை பிண்டிக்கை இணையாங்கிணக்கை யென்றும், இரட்டைக்கை இணக்கை பிணையற்கையென்றும் வழங்கப்படுகின்றன.

இன்றும் ஆண்கை, பெண்கை, அலிக்கை, பொதுக்கையென நால்வகைப்படுமென்றும், எழிற்கை, தொழிற்கை, பொருட்கையென மூன்றுவகைப்படுமென்றும் அநியக்கைகளை வருத்துக் கூறுவாரு முளர்.

ஆடல்களுள் தெய்வநிருத்தியென ஒருவகையுண்டு; அஃது, அல்லியம், கொடுகொட்டி, குடை, குடம், பாண்டாங்கம், மல், துடி,

கடையம், பேடு, மாக்கால், பரவையெனப் பதினொருவகைப்படும். இவை சிவபெருமான், திருமால், முருகவேள், மன்மதன், காளி, திருமகள் முதலிய தெய்வங்களின் ஆடல்களென்பர். இவற்றுள் அல்லிய முதலிய ஆடும் நின்றாடலெனவும், துடி முதலிய ஐந்தும் வீழ்ந்தாடலெனவும் சொல்லப்படும்.

நாடகத்திற் பாடப்படும் இசைப்பாட்டுக்கள் உருவென்று வழங்கப்படும்; இக்காலத்தார் அதனை உருப்படியென்பர். அகநாடகத்திற் பாடப்படும் உருக்கள் கந்தவுருமுதற் பிரபந்தவுரு ஈறாக இருபத் தெட்டுவகைப் படுமென்றும், புறநாடகத்திற்குரிய உருக்கள் தேவ பாணி முதல் அரசங்கொழி செய்யுளிறுதியாகவுள்ளவை யென்றும் அவர் அறிவிப்பர். கந்தவுரு, அடிவரையறை யுடைத்தாய் ஒருதாளத்தாற் பாடப்படும் பாஷைப்பாட்டு; பிரபந்தவுருவாவது அடிவரையறையின்றிப் பலதாளங்கள் புணர்த்துப் பாடப்படும் பாஷைப்பாட்டு.

இப்படியே சிலப்பதிகார மூலத்தாலும் அதன் உரைகளாலும் தெரிந்துகொள்ளப்படும் நாடகப் பகுதிகள் பல.

மேலே கூறிப்போந்த இலக்கணத்தின்படி அமைந்த பழைய தமிழ் நாடகநூல் இக்காலத்தில் யாண்டுக் கிடைத்திலது. இராஜராஜ நாடக மென்பதொன்று இராஜராஜ சோழன்மேற் செய்யப்பட்ட தென்று தஞ்சைச் சிலாசாசனத்தால் தெரியவந்தாலும் அந்நூல் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை. அமிர்தமதனநாடகமென்பதொன்று தமிழிற் செய்யப்பட்டுத் திருநெல்வேலியைச்சார்ந்த நாங்குனேரிப் பக்கத்தில் வழங்குகின்றது. அது பழைய காலத்ததன்று; மிக்க பிற்காலத்தது. முற்கூறிய வடமொழி அமிர்தமதன நாடகத்தைப் பிற்காலத்தில் ஒருவர் பெயர்த்தியற்றி சிருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

III. சங்க நூல்களிற் கூறப்படும் தெய்வங்கள்.

சங்கச் செய்யுட்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தெய்வங்களைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன். முதலுலகச் சொல்லப்படும் அகத்தியம் இப்பொழுது அகப்படாமையால் அதன்வழி நூலாகிய தொல்காப்பியத் திலும் இப்போது டைட்க்கும் சங்கச் செய்யுட்களிலும் உன்ன ஆதாரங்களைக்கொண்டு அவற்றைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்குகின்றேன்.

பூமியை ஐந்து பாகமாகப் பிரித்து அதனதன் இயல்பையும் அதனதன் தெய்வத்தையும் தொல்காப்பியம் தெரிவிக்கின்றது. இந்த முறை பிற்காலத்து நூல்களாலும் தெரிகின்றது. முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன நிலத்தின் பாகுபாடுகள். அவற்றுள் காரும் காட்டைச் சார்ந்த இடமும் முல்லை; அதற்குத் தெய்வம் திருமால்; மலையும் மலையைச்சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி; அதற்குத்தெய்வம் முருகக்கடவுள்; வயலும் வயலைச்சார்ந்த இடமும் மருதம்; அதற்குத் தெய்வம் இர்திரன்; கடலும் கடலைச்சார்ந்த இடமும் நெய்தல்; அதற்குத்தெய்வம் வருணன்; நீரும் நிறுமற்ற இடம் பாலை; அது வேனிற் காலத்தில் குறிஞ்சி முல்லை என்பவற்றின் ஒவ்வொரு பாகத்திலிருந்து உண்டாவது;

“முல்லைபுல் குறிஞ்சியு முறையையிற் பிரித்த
கல்லியல் பழித்த கெஞ்சுதய ருதத்தப்
பாலை யென்பதோர் படிவக் கொள்ளும்”

என்பது சிலப்பதிகாரம். அதற்குத் தெய்வங்கள் கானி, ரூபியன், அக்கினி.

“மாயோன் மேயகாடுறையுலகமும், சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்” என்பது தொல்காப்பியம். இதிலுள்ள “மேய” என்றசொல் கவனிக்கத்தக்கது. ‘மேய’ என்பதற்கு ஹிரும்பிய தங்கிய என்பன பொருள். ‘மாயோன் மேயகாடுறை உலகமும்’ என்றதனால், முல்லைத் திணையில் திருமாலுக்குப் பிரீதி உண்டென்றும் அதனால் அங்கே அவர் ஹிரும்பித் தங்கியுள்ளார் என்றும் அறியவேண்டும். பிறவற்றிற்கும் இப்படியே கொள்க.

மாயோன் என்ற சொல்லுக்கு ஆச்சரியசக்தி உடையவர் என்று இக்காலத்தார் பொருள்கூறுவர். பரிமேலழகர் பரிபாடலில் அதற்கு, ‘கரிய, நிறமுடையவர்’ என்று பொருள் செய்திருக்கிறார். மர வெண்ப

தற்குப் பொருள் கூறுங்கால், “செல்வம், கருநிறம், கமலை” என்று நிகண்டில் செல்வத்திற்கும் கமலைக்கு மிடையில் திருமா லுக்குரிய கரு நிறம் சொல்லப்பட்டிருப்பது அழகுடையது.

முல்லை நிலத்தில் மழைபெய்யாதிருந்தாலும் வியாதிகளால் துன்பம் உண்டானாலும் திருமாலைக்குறித்து மகளிர் குரவைக்கூத்தாடுவர்; எழுவர் அல்லது எண்மர் அல்லது ஒன்பதின்மர் கைகோத்துக்கொண்டு ஆடுவது வழக்கம். கண்ணன், பலராமன், நப்பின்னை என்பவர்கள் குரவைக்கூத்தாடியதாக மணிமேகலை முதலியவற்றால் தெரிகிறது. குரவைக்கூத்தாடினால் மழைபெய்யும்; ஓஷதிகள் வளரும்; பசு கறக்கும்; கோபுரீங்கும். சிலப்பதிகாரத்தில் “ஆய்ச்சியர் குரவை” என்னும் பகுதியில் இடைப்பெண்கள் குரவைக் கூத்தாடினதாக இளங்கோவடிகள் சொல்லியிருக்கிறார். மாதரி என்ற இடைமாதிடத்தில் கௌந்தியடிகள் என்ற சைனத்தவமுதியார் கண்ணகியை அடைக்கலமாக ஒப்பித்து விட்டுப்போனபின், கோவலன் நகர்மாண மதுரைக்குப் போனால் அங்கே அவன் கள்வன் என்று கொல்லப்படவே, இடைச்சேரியில் துர் நியித்தங்கள் நிகழ்ந்தன. அப்பொழுது அவற்றிற்குச் சாந்தியாக ஆய்ச்சியர் குரவை ஆடினர். ஏழுபேர்களை ஏழுஸ்வரங்களாக வரிசைப்படுத்தி நிறுத்திக் குரவை நடத்தியதாகச் சிலப்பதிகாரத்துள்ள ஆய்ச்சியர்குரவையால் தெரியவருகிறது. அக்கூத்தின்முடிவில்,

1. “கன்று குணிலாக் கனியுதிர்ந்த மாயவ
னின்றும் மானான் வருமே லவன்வாயிற்
கொன்றையக் திக்குழல் கேளாமோ தோழி”
2. “பாம்பு கயிளுக் கடல்கடைத்த மாயவ
னிற்கூடம் மானான் வருமே லவன்வாயிற்
லாம்பலக் திக்குழல் கேளாமோ தோழி”
3. “கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவ
னெல்லாம் மானான் வருமே லவன் வாயின்
முல்லையக் திக்குழல் கேளாமோ தோழி”

என்று பாடியும்,

4. “பெரியவனை மாயவனைப் பேருலக மெல்வரம்
விரிகமல வுற்றுடை விண்ணவனைக் கண்ணுக்
திருவடியுங் கையுங் கனிவாயுஞ் செய்ய
கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே
கண்ணிமைத்தக் காண்பார்தங் கண்ணென்ன கண்ணே”
5. “மடந்தாழு நெஞ்சத்துக் கஞ்சனார் வஞ்சம்
கடந்தானை துற்றுவர்பா னுற்றிரையும் போற்றத்

தொடர்ந்தா ரணமுழக்கப் பஞ்சவர்க்குத் துறு
கடந்தாளை யேந்தாத நாவென்ன நாவே
நாராயணுவென்ன நாவென்ன நாவே”

என்று பாடியும் கண்ணனை ஏத்தினார்.

இவை பழைய செய்யுட்களாக இருந்தும் யாரும் எளிதில் பொருள் தெரிந்து கொள்ளும்படி அமைந்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத் தக்கது.

பரிபாடல் என்ற சங்கநூலில் திருமாலுக்கு ஏழுபாடல்கள் உன்ன; உபநிடதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அவருடைய குணவிசேடங்கள் மிகவும் அழகாக முறையே அந்தப்பாடல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள ஆய்ச்சியர் குரவையில், மதுரையின் கண் உள்ள இருந்தவளமுடையார் கோயில் கூறப்பட்டுள்ளது. பரிபாடலிற் கூறப்படும் இருந்தைபூரென்பது இதுதானென்று தெரிகின்றது. பெரும்பாணாற்றுப்படையிலும் திருமால் பாராட்டப்பட்டிருக்கிறார். காஞ்சிபுரத்தைச் சார்ந்த திருவெஃகா என்ற திருப்பதியில் உள்ள திருமாவின் சயனத்திருக்கோலம் அந்நூலிற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

“வீங்குரீ ரகுவிவேங்கட மென்னு
மோங்குயர் மலையத் துச்சி மீமிசைப்
பொலம்பு வாடையிற் பொலித்த தோன்றிய
செங்கண் செடியோ ளின்ற வண்ணமும்”

என்று சிலப்பதிகாரத்தில் திருவேங்கடத்தில் திருமால் நின்று கொண்டு காட்சி யளிப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அழகர் மலையிலும் அவர் இருப்பதாகப் பரிபாடலும் சிலப்பதிகாரமும் கூறும்.

அழகர்மலையைச் சோலைமலை என்று திருமுருகாற்றுப்படையில் சொல்லியிருப்பதுடன், அது முருகக்கடவுளுடைய திருப்பதியென்றும் நக்கிரர் பாடி யிருக்கிறார். அப்படியே திருவேங்கடமும் முருகக்கடவுளின் ஸ்தலமென்று சில பழைய நூல்களால் தெரிகிறது. சோலைமலையில் இன்றும் சரவணப் பொய்கைவென்று பெயருள்ள ஒரு தீர்த்தம் காணப்படுகின்றது. திருவேங்கடத்திலுள்ள கோனேரி என்பது குகனேரியே. அதனை ஸ்கந்த புஷ்கரிணி யென்பர். இவற்றால் அந்நாளில் அம்மலைகளில் எங்கேயாவது முருகக்கடவுளின் ஆலயமிருந்திருக்கலாமென்றும் அந்த ஆலயங்கள் பரிபாடலிக்கப்படாமையால் அழிந்து போயிருத்தல் கூடுமென்றும் தெரிகிறது. வேங்கடம் பேராலு இம்மைமதுமைப்பயன்களைத் திருமால் அளிப்பாரென்ற கருத்துள்ள ஒருவெண்பா புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் உள்ளது. திருமுருகாற்றுப்படையில்,

“பாம்புபடப் புடைக்கும் பல்வரிக் கொடுஞ்சிறைப்
புள்ளணி நீங்கொடிச் செவ்வன்”

என்று திருமாலிக் கருடக்கொடி உடையாரென்று சொல்லியிருக்கிறார்.

அகநானூற்றிலும், புறநானூற்றிலும், பதிற்றுப்பத்திலும் திருமால் கூறப்பட்டிருக்கிறார். அவரை, ‘ஆலமர் கடவுள்’ என்பர். ஆல் அமர் கடவுள் என்பது பரமசிவனை உணர்த்துவதாகவும் உரையாசிரியர்கள் கூறுவார்கள். ஆலிலையின்மேல் சயனம் செய்யும் கடவுள் என்று கொண்டு திருமாலிற்கும், ஆலின் தீழிருந்து உபதேசித்த கடவுள் என்று கொண்டு பரமசிவனுக்கும் கொள்ளவேண்டுமென்பது அவர்கள் கருத்து.

மூலக் கிலத்தார்கள் கலியாண காலத்தில் பெண் எருமையின் கொம்பை நட்டு வழிபடுவது வழக்கமென்று கலித்தொகையால் தெரிகிறது;

“தருமணற் குழப்பெய் திழ்வ லாட்டி
எருமைப் பெடையோ டெமீய் கயரும்
பெருமணம்”

(கலித்தொகை, 144)

என்பதும் அதனुरையும் இங்கே அறிதற்பரஸன்.

குறிஞ்சிக்கடவுள்.

குறிஞ்சிக்குக் கடவுள் முருகன் என்பது, “சேயோன் மேய மைவரை யுலகம்” என்பதனால் விளங்கும். தமக்கு அப்பொழுதப்பொழுது நேரும் துன்பங்களை நீக்கிக்கொள்ள அக்கடவுளுடைய அருள் பெறவேண்டித் தம்முடைய பரிவரங்களுடன் மலைநாட்டுமக்கள் குன்றக்குரவை ஆடுவர். அவரைப் பூசிப்பவன் வேலன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். அவனைப் போன்றவனை இக்காலத்தார் பூசாரி யென்பார். அவன் ஆவேசங்கொண்டு குறிசொல்லுவான். வேடர்கள் முருகக்கடவுளுக்குப் பணிகொடுப்பது வழக்கம். திருமுருகாற்றுப்படை யில் முருகக்கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்தலங்கள் ஆறு சொல்லப்பட்டிருப்பதுடன் அவருடைய பெருமைகள் பல கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஸ்தலங்களாவன திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்துர், பழநி, திருவேரகம், குன்றுதோட்டல், பழமுதிர்சேலை யென்பனவாம். அவற்றுள் திருச்செந்துரென்பது திருச்சீரலைவாயென்றுக் கூறப்படும். ஒரு பாண்டியனைப் பலகாலம் வாழ்த்துக்கவேண்டுமென்று வாழ்த்த எண்ணிய மருதனினகரகனாரென்னும் புலவர் திருச்செந்துரில் கடலின் அலைகளால் மோதப்படுவதும் முருகக்கடவுள் எழுந்தருளியிருப்பது மாகிய திருக்கோயிலின் முன்னுள்ள துறையில் கடுங்காற்றால் திரட்டித் தொகுக்கப்பெற்ற மணலைடப் பலகாலம் நீ வாழ்வாயாக என வாழ்த்தியிருக்கின்றனர்;

“தீரீடு வரூய நெடுந்தகை தாழ்ரீர்
வெண்டலைப் புணரி யலைக்குந் செந்நீ
நெடுவே னிலேஇய காமர் விபன் துறைத்
கடுவலி தொகுப்ப விண்டிய
கடுவா செழக்கர் மணவிலும் பனவே.” (புறநானூறு, 55.)

இதனால் திருச்செருதுரின் பழமை முதலியன புலப்படுகின்றன. திருவேரகம் என்பது சும்பகோணத்திற்கு மேற்கிலுள்ள ஸ்வாமிமலை என்று சொல்லுகிறார்கள். நச்சினூர்க்கினியர் திருமுருகாற்றுப்படைபின் உரையில் ‘மலைநாட்டிலுள்ள ஒரு திருப்பதி’ என்று தெரிவித்திருக்கிறார். பழமுதிர்ச்சோலையில் இப்பொழுது முருகக்கடவுளுக்குக் கோயிலில்லை. ஆனால் சரவணப்பொய்கையென்ற ஒரு தீர்த்த மிருத்தலால் அங்கே முன்னமே முருகக்கடவுளின் தலம் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று தெரிகிறது. இந்த ஆறு தலங்களும் படையீடு என்று வழங்கப்படும். படையீடு என்பது இன்னதென்று பத்துப்பாட்டில் ஒன்றாகிய மலைபடுகடாத்தில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. சேயாற்றங்கரையில் நகிரமென்று மலையில் காரியுண்டிக் கடவுளின் கோயில்சேனைகளாற் சூழப்பட்டிருந்ததென்று சொல்லியிருத்தல் இக்கருத்தைப் புலப்படுத்தும். காரியுண்டிக்கடவுள் என்றால் கிஷத்தை உணவாக உடையகடவுள் (நீலகண்டர்) என்பது பொருள். அது நஞ்சுண்ட தேவஸ்தலங்களுள் ஒன்று. நன்னன் என்பான் அந்த ஸ்தலத்தைப் பாதுகாத்தற்குப் படையனை அங்கே வைத்திருந்தான். சத்துருக்களாலும் அந்நிய மதத்தினராலும் நெரக்கடிய இடையூறுகளைத் தவிர்த்தற்குச் சேனைகளை அங்கு வைத்திருந்தான் போலும். பிற்காலத்தில் ஒவ்வொரு தலமும் படையீடாகிவிட வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்ததுண்டு. குறுந்தொகை முதற்பாட்டும் பரிபாடலில் எட்டுப்பாடல்களும் முருகக்கடவுள் துதிகளாக உள்ளன. அவற்றில் முருகக்கடவுளின் மகிமை பலவகையாக விரித்துக் கூறப்பெற்றுள்ளது. மதுரைக்காஞ்சியிலும் பரிபாடலிலும் திருப்பரங்குன்றத் திருவிழா பலபடப் பாராட்டப்பட்டுள்ளது.

அகத்திணையில், களவு கற்பு என்னும் இரண்டு பகுதிகள் உண்டு. அவற்றில் கார்த்தவ விவாகமே கனவெனப்படும். அஃது எல்லாநிலத்திலும் நடந்ததன்று; எப்பொழுதும் நடந்ததுமன்று. ஊழ்வினைப்பயனாக, நல்ல குலத்துதித்த தலைவனும் குறிஞ்சி நிலத்துக் கன்னியும் ஒரு தனி இடத்தில் தற்செயலாக ஒருவரை ஒருவர் சந்திப்பர். பின்பு தம் முட் காழுற்றுக் கார்த்தவ விவாகம் செய்துகொண்டு பிரிவர். அதனைத் தலைவியின் உயிர்த்தோழி மட்டும் அறிந்து கொள்வாள். அப்படியே தலைவனியல்பை அவனுடைய உயிர்ப்பாங்கன்மட்டும் தெரிந்துகொள்வான். மதுபடியும் ஒவ்வொரு காலத்தில் தலைவியும் தலைவனும் கண்டு தம்முள்

மகிழ்வார். தலைவன் பிரிவாற்றாமைபால் தலைவி கவலைப்படுவன்; அவன் மறுபடி தன்னை அடைவானோ வென்றும், தன்னைத் தன்பெற்றோர் வேறு யாருக்கேனும் மணம் செய்கிறாரார்களோ வென்றும், தனது கற்புத்தவறி கிடமோ வென்றும் கவலைப்படுவான். அதனால் அவன் யாருடனும் பேசாமலும் உண்ணாமலும் உறங்காமலும் மயங்கி இருப்பான். காரணத்தை அறியாத பெற்றோர் மேற்கூறிய வேலினை அழைத்துக் கேட்பர். அவன் அவனைப் பேய் பிடித்திருக்கிற தென்று ஆவேசத்துடன் சொல்வான். தோழி அதைத்தடுப்பாள்; 'ஏன்தடுத்தாய்' என்று தாய் கேட்கும்போது தோழி, "நானும் தலைவியும் பூக்கொய்வதற்குக் காட்டுக்குச் சென்ற போது ஒருநாள் மழை பெய்தது; வெள்ளம் வந்து எங்களை இழுத்துச் சென்றது; அப்பொழுது மிக்க கிரமும் அழகுமுள்ள ஒருவன்வந்து அவ்வெள்ளத்திலிருந்து கரையிலெடுத்துகிட்டு எங்களைக்காத்தான். அதுமுதல் அவன் நினைப்பாக இருக்கிறான்" என்பாள்; அல்லது, "யானை எங்களைத் தூரத்திற்று; அப்பொழுது சிறந்ததலைவன் ஒருவன் வந்து எங்களைப்பாதுகாத்தான்; அதுதொடங்கி அவன் நினைப்பாக இருக்கிறான்" என்பாள்; அல்லது, "ஒருநாள் பூக்கள் பறிக்கப் போனபோது பூ எட்டவில்லை; ஒருவன் வந்து தன் தோளின்மேல் தலைவியை ஏற்றிக்கொண்டு பூவை எட்டிப்பறிக்கும்படி செய்துகூட்டுச் சென்றான். அது தொடங்கி அவன் நினைப்பாக இருக்கிறான்" என்பாள். இங்ஙனம் தலைவியின் நிலைமையை எடுத்துச் சொல்வதற்கு 'அறந்தொடு நிற்பல்' என்று பெயர். மேற்கூறியபடி முருகக்கடவுள் ஆவேசம் வந்ததாக அடிகித்துக் குறி சொல்லும் வேலினைநோக்கித் தோழி கூறியதாக கற்றிணைவில்,

“எடவு ளாயினு யாக
மடவை மன்ற வாழிய முருகே”

என்று ஒருபாடலுண்டு. அதாவது, “தலைவி காதலால்தான் வருந்துகிறான். நீ தெய்வமாக இருந்தாலும் இரு. இந்த விஷயத்தை நீ தெரிந்துகொள்ளவில்லை; அதனால் அறியாமையை யுடையை” என்பது இதன் பொருள். “தெய்வமல்ல” என்று சொன்னதால் தெய்வ அபசாரமேற்படுமோ என்று அஞ்சி, ‘வாழிய முருகே’ என்று சொல்லி வருக்கிறான். முருகக்கடவுளைப் பற்றியுள்ள துதிகள் பழைய நூல்களில் மிக அழகாக உள்ளன; அவற்றுட் சில வருமாறு:—

“ஆங்கெழு கடவுட் புதல்வ யாவ்வரை
மலைமகன் மகனே யாற்றோர் கடற்றே
வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறவ
இழைபணி சிறப்பிற் பழையோன் குழவி
வானோர் வணங்குவிற் குணத்தலைவ
மாலை மாட்ப தலறி புலவ

செருவி லொருவ பொருவிநன் மன்ன
வந்தணர் வெறுக்கை யறிந்தோர் சொன்மலை
மங்கையர் கணவ மைந்த ரேறே
வேங்கெழு தடக்கைச் சாம்பெருஞ் செவ்வ
குன்றங் கொன்ற குன்றாக் கொற்றத்து
வீண்பொரு ளெவ்வரைக் குறிநீசிக் கிழவ
பலர்புகழ் நன்மொழிப் புலவ ரேறே
யரும்பெறன் மரபிற் பெரும்பெயர் முருக
நகையுடர்க் கார்த்து மிசைபே ரான
வவந்தோர்க் கனிக்கும் பொலம்பூட் சேளங்
மண்டமர் கடந்தநின் வென்றா டகலத்துப்
பரிசெவர்த் தாங்கு முருகெழு ளெவ்வேளன்
பெரியோ ரேத்தும் பெரும்பெய ரியவுன்
ஞர்மருத் கறுத்த மொய்ம்பின் மதவளி
போர்யிகு பொருந குசில் " (திருமுருகாற்றுப்படை.)

" தாமரை புரையுங் காமர் சேவடிப்
பவழத் தன்ன மேனித் திகழொளித்
குன்றி யேய்க்கு முடுக்கைக் குன்றி
னெஞ்சுக வெறித்த வஞ்சுடர் ளெவ்வேற்
சேவலங் கொடியோன் காப்ப
வேம லைக்கலெய் தின்று லுளகே, " (குறுந்தொகை.)

மருதக்கடவுள்.

மருத நிலத்தின் தெய்வம் இத்திரன். தமக்குத் துன்பம் நோர்ந்த
போது அதுற்குப் பரிகாரமாக இத்திரனை வழிபட்டுத் திருவிழா நடத்து
வர் மருதநில மக்கள். அது கொடியேற்றத்துடன் இருபத்தெட்டுநாள்
நடைபெறும். தாடகை விழுந்ததை வான்மீகி முனிவர் வருணிக்கையில்
இத்திரத்துவசம் சாய்ந்தாற்போல் அவன் விழுந்தான் என்று சொல்லி
விரைக்கொடுக்கார். காகிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இத்திரனுக்கு வருஷந்தோறும்
28-நாள் விழாச் செய்யப்பட்டதாகச் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும்
கூடும். இத்திரவிழா அக்காலத்து நடைபெற்றமை வேறு நூலாலும்
தெரிகின்றது. இத்திரனுக்குப் பாகித்து அவனுடைய வச்சிராயுதத்தையே
வைத்து வழிபடுவர். இப்படியே முருகனுக்கு வேலையும், திருமாலுக்குச்
சக்கரத்தையும் வைத்து அந்த அந்த ஆயுதத்தையே அவற்றையுடைய
தெய்வமாகப் பாகித்து வழிபடுவது வழக்கமாக இருந்தது. இன்னும்
சிவாலயங்களில் விழாவின் முடிவில் நிர்த்தங் கொடுக்கையில் குலத்தைப்
பரமசிவனுக்குப் பாகித்து எழுந்தருளுவித்தலைப் பார்க்கலாம். குலத்தை
அஸ்திரதேவர் என்று சொல்வது வழக்கம். இத்திர விழாச் செய்ய ஆரம்
பம் செய்கையில் பழமணல் மாந்துதல் புதுமணல் பாப்பல் முதலிய

அலங்காரங்களைச் செய்யும்படி நகரத்தார்க்கு முரசுறைவித்துத் தெரிவித்ததாகச் சிலப்பதிகாரத்தாலும் மணிமேகலையாலும் தெரிகிறது. இந்திர விழாவின் பொருட்டு நகரத்தை அலங்கரிக்கும்படி கூறுகையில்,

“பட்டினம் பத்துப் பாங்கின் தேறமின்”

என்று மணிமேகலையில் சொல்லி விருப்பதால் பிரசங்கம் செய்யக்கூடிய வித்தியா மண்டபம் ஒன்றிருந்ததாகத் தெரிகிறது. வித்தியா மண்டபங்களில் புத்தகங்கள் இருந்தன.

புறநானூற்றில் ஆய் என்பவன் இறந்து போனதைப் பற்றிப் புலவர் ஒருவர் பிரிவாற்றாமல் வருந்திப் பாடிய பாட்டொன்றில், ஆயை எதிர்கொன்ன வானத்தில் இந்திரன் சயபேரி அடித்தான் என்று சொல்லி விருக்கிறார்.

இந்திரனைப் பற்றிய செய்தியைச் சங்கநூல்களில் இன்னும் விரிவாகக்காணலாம்.

தெய்தற்கடவுள்.

தெய்தற்கடவுள் வருணன். சுருயின்கொம்பை நட்டு அந்நிலத்தவர் வருணனை வழிபடுவர். இது பட்டினப்பாலை முதலியவற்றால் விளங்கும்;

“செனச்சேறவின் கோடுட்டு

மனைச்சேர்த்திய வல்லணங்கொல்” (பட்டினப்பாலை),

“சுறவ முண்மருப் பண்காயி வனசுழிச் சூழல்” (பெரிய புராணம்),

“சுறவுக்கோட்டுக் கடலரசன் ரோன்றி வரக்களினிதருளும்”

(திருவாளைக் காப்புராணம்.)

பாலைநிலக்கடவுள்.

பாலைக்குத் தெய்வங்கள் சூரியன், காளி, அக்கினி (தொல்காப்பியம், அகத்திலையியல், 5-ஆம் சூத்திரவுரை); ‘பரிதியஞ் செல்வனும் திகிரியஞ் செல்வியும் பாலைக்குத் தெய்வம்’ என்பர் அடியார்க்கு நல்லார். கலிங்கத்துப்பராணி போன்ற பராணிகளிற் பாலைநிலத்துக்குத் தெய்வம் காளி என்பதும் அத்தெய்வத்தின் விசேடங்களும் மிக விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

விநாயகர்.

பழைய தமிழ்ச்சுவடிகளில் நானின் தொடக்கத்தில் ‘உ’ என்னும் வடிவமுள்ள பின்னையாச்சுழியென்ற ஒரெழுத்து பண்டைக்காலந் தொடர்டே எழுதப்பெற்று வருதல் வழக்கமாக இருந்ததின், விநாயகக் கடவுளை வழிபடுமுறை முற்காலந்தொட்டே தமிழ்நாட்டி

எருந்து வந்ததாக நன்கு தெரிந்தாலும் இப்பொழுது கிடைக்கும் சங்க நூல்களில் இவரைப் பற்றிய செய்தியொன்றும் எனக்குக் கிடைக்க வில்லை.

“தன்றோ னுன்ஓ னென்றகைம் மிகஉம்
கனிவனார் பெருக்கா டாயினும்
ஒளிபெரிது சிறந்தன் தனியவென் னெஞ்சே”

என்னும் ஆசிரியப்பாவொன்று மிகப்பழைய கவடிகளின் முதலிற் காரணப்படுகின்றது.

ப ர ம சி வ ன்.

ஐங்குறுநூறு, கவித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய நூல்களின் முதலில் பரமசிவனுடைய துதிகள் காணப்படுகின்றன. அதிகமான் என்னும் வள்ளல் தனக்கு நெல்லிக்கனி ஈந்ததைப்பாராட்டி, ஒளவையார் சொன்னபாடலில்,

“நீல மணியிடற் றெருவன் போவ
மன்னு க பெரும நீயே” (புறநானூறு, 91.)

என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

மலைபடுகடத்தில் காரியுண்டிக்கடவுள் என்னும் சிவபெருமான் கோயில் நகரமென்னுமலையில் இருந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் பாஞர் என்ற சிவகோத்திரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மணிமேகலையில் இந்திரவிழாவெடுத்தபோது,

“ததல்விழி ஈட்டத் திறையோன் முதலாப்
பதிவாழ் சதக்கத்துத் தெய்வ மீனா”

என்று ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் சிறப்புச் செய்யும்படி சொல்லி யிருப்பதில், பரமசிவன் கோயிலையே முதலில்வைத்துச் சொல்லி யிருக்கிறார். பெளத்த நூலாகிய மணிமேகலையில் இங்ஙனமே கூறியிருப்பது கவனிக் கத்தக்கது. சிவகசித்தாமணியில் நாமகளிலம்பகத்தில்,

“போகம் மீன்ற புண்ணிய நெய்த கணையே போல்
மாகம்மீன்ற மாமதியன்னுன் வளர்வின்னா”

என்ற செய்யுளில், மறைந்து வளர்ந்தசிவகனுக்கு மறைந்து வளர்ந்த கண்ணனை உவமானம் கூறவந்த திருத்தக்கதேவர் பரமசிவனுக்குத் திரு மால் திரிபுர சங்கரகாலத்தில் அம்பாக இருந்ததைக் குறிப்பித்திருக்கிறார். சிலப்பதிகாரத்தில்,

“பீதவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயில்”

என்று பாமசிவன் கோயில் மற்றக் கோயில்களுக்கு முன்னே கூறப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும், இவர் முதுமுதல்வன், ஆலமர்கடவுள், இறைவனென்றும் கூறப்படுவர். இவர் திரிபுரத்தையும் காலனையும் வென்றமை, கொடுகொட்டி பாண்டங்கம் காபால மென்று மிவருடைய ஆடல்கள், பிறையையும் கங்கையையும் மணிந்தசடை, திருநீறு, நீர்க்கரகம், மழுப்படை, சூலப்படை, சீலகண்டம், உமையொருபாகம், நெற்றிக்கண், புலித்தோல், கொன்றைமாலை, ஏற்றுர்தி, ஏற்றுக்கொடி, திருக்கோயில், அதனை அரசர் முதலியோர் வணக்கத்துடன் வலம் வருதல், பூசை, விழாமுதலிய இவர்க்குரியனவெல்லாம் சங்கச்செய்யுட்களில் அங்கங்கே கூறப்பெற்றுள்ளன. ஆனாலும் பின்னுள்ள பழைய வெண்பாவை மட்டும் தெரிவிப்பாமிருக்க முடியவில்லை;

“கண்ணவனை யல்லது காணு செயியவன்
தெண்ணருஞ்சி ரல்ல திசைகேனா-அண்ணல்
கழலடி யல்லது கைதொழா வல்தால்
அழலங்கைக் கொண்டான்மட்டன்பு.”

இச்செய்யுள், சேரமான்பெருமரையனாரானிச் செய்த ஆதியுலாவில் எடுத்தோதிப்பாராட்டப்பட்ட பெருமையும் தொன்மையும் வாய்ந்தது.

உமை, திருமகள், கலைமகள் என்பவர்களைப்பற்றிய செய்திகள் சங்ககாலங்களில் சில இடத்துக் காணப்படுகின்றன. மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டுள்ள ‘சித்தாதேவி கோயில்’ என்பது கலைமகள் கோயிலே. திருமகளியல்பு, புறநானூற்றில், “விட்டோரை விடாஅ டிருவே, விடாதோரிவன் விடப்பட்’டோரே” என்று கூறப்பெற்றுள்ளது. பற்றுவிட்டோரைத் திருமகள் நீங்காள்; பற்றுவிடாதவரை அவள் பிரிந்துவிடுவாள் என்பது இதன் பொருள்.

பி ர ம ன் .

ஒருவிட்டில் துக்கமும் ஒருவிட்டில் சந்தேஷமும் நிகழ்த்ததைப் பற்றித் தெரிவிக்கும் புறநானூற்றுச் செய்யுளொன்றில், ‘பிரம்மா ஏன் இப்படிச் செய்கிறார்?’ என்று கூறியிருப்பதால், பிரம்மாவும் சங்கச்செய்யுட்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பது விளங்கும். அச்செய்யுள்,

“ஒரி னெய்தல் கற்கை யோரில்
சுரந்தன் முழுவின் பாணி தலும்பு
புணர்க்தோர் பூவணி யணியப் பிரிந்தோர்
பைத லுண்கண் பணிவார் புறைப்பப்
படைத்தோன் மன்றவப் பண்பி லானன்
இன்னு தம்மவிய் வுலகம்
இனிய ாண்கித னியல்புணர்க் தோரே” (194.)

சோழநாட்டில், கும்பகோணத்திலும், நாலூரென்ற ஊரின் பக்கத்திலும் பிரமதேவனுக்குக் கோயிலுண்டு.

சதுக்கப்பூதம்.

சதுக்கப்பூதமென்பதொன்று காகிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இருந்ததாகச் சிலப்பதிகாரத்தாலும் மணிமேகலையாலும் தெரிகிறது. முசுருந்தன் தேவர்களுக்கு உதவி செய்தபோது இந்திரன் இந்தப்பூதத்தை முசுருந்தனுடன் அனுப்பினான். முசுருந்தன் அதைக் காகிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பிரதிஷ்டை செய்வித்தான்.

“ தவமதைத் தொழுநுத் தன்மையி ளரன்
அவமதைத் தொழுநுத் அவனைப் பெண்டிர்
அறைபொ கணைச்சர் பிறர்மனை நயப்போர்
பொய்க்கி யான் புறங்கூறு னானென்
கைக்கொள் பாசத்தக் கைப்படு வேரெனக்
காத நான்கும் கடுங்கூர லெடுப்பிப்
பூதம் புடைத்துணம் பூத சதுக்கமும் ”

என்று சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள இந்திரவிழுவூரெடுத்தகாதையில் சதுக்கப் பூதத்தின் இயல்பைத் தெரிவித்திருக்கிறார். சதுக்கப்பூதமாவது நான்கு தெருக்கள் கூடுமிடத்திலுள்ள ஒருதெய்வம்.

இது போன்ற ஒரு தெய்வம் வஞ்சிமாநகரிலும் இருந்ததென்று,

“ சதுக்கப் பூதரை வஞ்சியுட் டத்து
மதக்கொள் வேன்வி வேட்டோ ளுமினும் ”

என்னும் சிலப்பதிகாரப்பருதியாலும் கருஜூர்ச்சதுக்கப்பூதனொன்ற ஒரு புலவர் பெயராலும் தெரிகிறது.

தவவேடர் தாங்கித் தியவழியில் நடப்போர், நெறிதவறி நடக்கும் பெண்டிர், அரசனுக்குத் துரோகம் செய்யும் அமைச்சர், பிறர் மனைகளை விரும்புவோர், பொய்ச்சாட்சி சொல்லுவோர், புறங்கூறுவோர் ஆகிய இவர்களைச் சதுக்கப்பூதம் அறைந்துண்ணும். பிறர்மனை நயப்போர் என்பதனால் தீய எண்ணம் கொண்டாலே பூதம் புடைத்துண்ணுமென்பது விளங்கும். இது சம்பந்தமாக மணிமேகலையிற் சொல்லியுள்ள ஒரு கதை இங்கே கவனிக்கத் தக்கது. மிருத்த கற்புடையவளாகிய ஒரு பதியிரதை, காகிரியில் நீராடிக்கிடத்தன் மனைக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் அரசன் மகன் அவனைக்கண்டு, “ நீ இங்கே வா ” என்றான். பத்தினியாகிய தான் பிறன் நினைப்பில் புருந்ததைப் பொறுமல் அவள் இந்தச் சதுக்கத் தெய்வத்தின் முன்னேபோய், “ இதுவரையில் யான் ஒரு குற்றமும் செய்தறியேன்; ஆனாலும் பிறனுடைய நெஞ்சில் நான்

புருந்தமையால் அபுத்தி பூர்வமாக யான் ஏதேனும் ஒரு குற்றம் செய்திருக்கலாமென்று தோற்றுகிறது. ஆதலால், என்னைக் கொன்னுவிடு” என்று முறையிட்டான். “தெய்வந் தொழாஅன் கொழுந் நெழுதெழு வான், பெய்யெனப் பெய்யு மழை” என்று பெரியோர் சொல்லியிருப்பதை அத்தெய்வம் அவளுக்கு நினைப்பூட்டிக் கொழுநனையே தெய்வமாகக் கொண்டொழுகும் பெண்டிர் பிதர் நினைப்பில் புகாரென்றும், அந்தப்பெண் கணவன் அனுமதியின்றிக் கோயில்கள் முதலிய இடங்களுக்குப் போய்வந்தவனாகையால் பிறனுடைய நினைப்பிற் புகாறு தடுக்கும் வல்லமை அவளுக்கில்லையென்றும், ஆகிலும் அரசன்மகன் தவறிழைத்தவனுதலால் விரையில் அவன் தண்டிக்கப்படுவானென்றும் சொல்லியனுப்பியது. அப்படியே பிறகு நடந்தது.

பரசுராமர்.

பரசுராமர், ‘மழுவான் நெடியோன்’ என்று சங்கச் செய்யுளில் வழங்கப்படுகிறார். காதியபருக்கு அவர் பூமியைக்கொடுத்த இடம் மலை நாட்டில் ‘இருஞாலக்கொடை’ என்று பெயர்பெற்றிருக்கின்றது. அங்கும் வேறு பல இடங்களிலும் பரசுராமருக்குக் கோயில்கள் உள்ளன.

பலராமனும் கண்ணனும்.

சேரனும் சேரமுனும் ஒருசமயஞ் சேர்த்திருந்ததானது பலராமனும் கண்ணனும் சேர்த்திருந்தாற்போல் இருந்ததென்று புறநானூற்றில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பரிபாடலில், சேரலைமலையில் கண்ணனும் பலராமனும் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இப்பொழுது அந்தச்சந்நிதி காணப்படவில்லை.

பரமசிவன், பலராமன், கண்ணன், முருகக்கடவுளென்னும் இந்நால்வரும் ஒருங்கு கூறப்பெற்றுள்ளார்.

“ஏற்றகூல ஹரிய வொரிநரு னவிச்சடை
மாற்றகூல் கணிச்சி மணியிடற் றேனாக்
கடல்குளர் புரிவீன புறையு மேனி
யடல்வெல் காஞ்சிற் பனைக்கொடி யோனும்
மன்னுறு நிருமணி புறையு மேனி
வின்னுயர் புட்கொடி விதல்வெய் யோனும்
மணியடி ஹரிய மாரு வென்றிப்
பீனிமுக சூர்நி யொன்செய் யோனுமென
ஞாலக் காக்குல் கால முன்பிற்
நோலா கல்விசை கால்கு ளுள்ளும்”

என்பது புறநானூறு.

“மூக்கட் பசுவ னடிதொழா தார்க்கின்னா
பொற்பனை வெண்ணைய டுள்ள தொழுகின்னா
சக்கரத் தானை மறப்பின்னா தாக்கின்னா
சத்தியன் ருதொழா தார்க்கு”

என்பது இன்னு கார்ப்பது.

இரா மர்.

இராமருடைய பெருமை சங்கச் செய்யுட்களில் பல இடத்தும் காணப்படுகின்றது. சங்கத்தில் இராமாயணம் இயற்றப்பெற்று வழங்கி வந்ததாகத் தெரிதலின், அவரைப்பற்றி நான் அதிகஞ்சொல்ல வேண் றென்கிறேன். புறநானூற்றில் ஓர் அரசனை ஒரு புலவர், “இராவணன் வச மிருந்த நாட்டை விபிஷணனுக்கு இராமர் கொடுத்து விட்டதுபோல் நீ சத்துருக்கள் வசமாகிருக்கிற நாடுகளைத் துணிந்து இராவலர்க்குக் கொ டித்துவிடுவாய்” என்று பாராட்டியிருக்கிறார்.

கா லன்.

இவன் ‘காலன்’ என்னும் கண்ணிலி’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறான்; கூற்றம் என்னும் வழங்கப்படுவான்; சிறந்த உபகாரி களிற்றத்தொழுது, பிரிவாற்றாமல் வருந்திய சில பெரியோர் பாடல் களால் இவனுண்மை வெளியாகின்றது. இக்கருத்தைத்தொடர்ந்து, “கரிவேண்டுமானால் கற்பகத்தை வெட்டலாமா? நல்ல உபகாரிகளைக் காலன் கொண்டுபோய் விடுகிறானே” என்று பிற்காலத்தவரும் கூறி யிருக்கிறார்.

கா மன்.

முன்னாலில் மன்மதன்கோயில் பற்பல இடங்களில் இருந்தது. காமன்கோட்டம் என்று அக்கோயில் சொல்லப்படும்.

திருமலைப் பெறவேண்டுமென்று ஞாயிற்றுக்கொடுத்த நாச்சியார் மன்மதனைத் துதித்த ஒரு பதிகம் நாச்சியார் திருமொழியில் காணப் படுகிறது.

கன்னிப்பெண்கள் நல்ல கணவனைப்பெறக் காமனை வழிபட்டுத் துதிப்பார். காமன் கோட்டத்தில் விவாகம் செய்வதும் வழக்கம். காமஞ்சரி என்னும் கன்னிப்பெண் காமன்கோயிலில் தனது நினைப் பைச்சொல்லி, “சீவகனைத் தருவாயாக” என்று பிரார்த்தனை செய் தான். காமனது விக்கிரகத்துக்குப் பின் மறைந்திருந்த சீவகனுடைய தோழன் அக்கடவுள் சொன்னதுபோல், “நந்தேன்” என்றான். அரு ளில் மறைந்திருந்த சீவகன் வெளிப்பட்டு அவனை மணந்து கொண்ட தாகச் சித்தாமணியிற் காணலாம்.

“தாமரைச் செட்டச் செவ்வாய்த் தமனிவக் குழையி னுயோர்
காமயிங் குடையேன் காளை சிவக னகலஞ் சேர்த்தின்
மாமணி மகர மம்பு வன்னிலைக் கரும்பு னன்றேர்
பூமலி மார்ப வீவ ஹரோமும் பொலிய வென்றான்”

(சிவக சிந்தாமணி.)

பெருங்கதையில் உத்தமஸ்திரீயாகிய பத்மாவதியின் கதையாலும் காமன் கோட்டமுண்மையும் அவளை அவள் வழிபட்டுப் பேறுபெற்ற மையும் விளங்கும்.

சூ ரி ய ன்.

சூரியன் சங்கச் செவ்வாய்களில் பஸ்படப் பாராட்டப் பெற்றுள் ளான். காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் சூரியன்கோயில் இருந்ததாக, “உச்சிக் கிழான் கோட்டம்” என்ற சிலப்பதிகாசப்பகுதி விளக்குகின்றது. சும்ப கோணத்தில் ஸ்ரீநாகேசுவரசுவாமி கோவிலிலும், பேரளத்திற்கருகி லுள்ள திருமீயச்சூரில் இருக்கும் சிவாலயத்திலும், சூரியனார் கோயி லென்னுமூரிலும் சூரியனுடைய ஆலயங்கள் இருக்கின்றன.

ச ந் திர ன்.

சந்திரனுக்கும் பண்டைக்காலத்தில் ஆலயமிருந்ததாகத் தெரி கிறது. “நிலாக்கோட்டம்” என்று சிலப்பதிகாசத்துள்ள தெடர் மொழியாலும் இது விளங்கும். பிறையைத் தொழுவது சில தேசங் களில் இன்றும் நடைபெறுகிறது. பசுர்களுக்கு அவன் அதிபனாக யால் எருவை முன்னே இறைத்து அவனைத் தொழுவது வழக்கமென்று அகப்பொருள் இலக்கணத்தால் தெரிகிறது. கன்னிப்பெண்கள் பண் டைக்காலத்திற் சந்திரனைத் தொழுதுவந்தனர்.

மதுரையில் கன்னி, கரியமால், காளி, ஆலவாய் (பரமசிவன்) முத லானோர் கோவில்கள் இருந்தனவென்று கவித்தொகை, கல்லாடம், வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடல் முதலியவற்றால் விளங்கும். சிலப்பதி காத்தில்,

“அமர் தருக்கோட்டம் வெள்ளனைக் கோட்டம்
புரர்வெள்ளை நாகர்தம் கோட்டம் பால்வாயி
ஹ்சிக் கிழான் கோட்ட மூர்க்கோட்டம் வேற்கோட்டம்
வச்சிரக்கோட்டம் புறம்பணியான் வாழ்கோட்டம்
நிக்கர்தக் கோட்டம் நவாக்கோட்டம் பூச்செக்குத்
தேயிர்கா என்முறையோய் தீர்மென்றுமேயி”

என்று கூறியிருத்தலால், கற்பகதரு, வெள்ளையாளை, பலராமர், சூரியன், கையாயம், வேலாயுதம், வச்சிராயுதம், ஐயனார், நிக்கர்தன் (அருக தேவன்), சந்திரன் இவர்களுக்கு ஆலயமிருந்தமை புலப்படும்.

நகரத் தெய்வம்.

மதுராபுரி என்பது மதுரை நகர்த்தெய்வத்தின்பெயர். கோவலன் வெட்டுண்டதால் கோபமடைந்த கண்ணகிமுன் நேரில்வர அது பயந்து பின்புறமாகவந்து கோவலன் கண்ணகி ஆகிய இருவரின் பழம் பிறப்பை உணர்த்தி அவளுடைய கோபத்தைத் தணித்ததாகத் தெரிகிறது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அந்நகரத் தெய்வமாக, 'சம்பாபதி' என்று ஒன்று இருந்ததாக மணிமேகலை தெரிவிக்கின்றது; இப்படியே பெரிய நகரம் ஒவ்வொன்றற்கும் ஒவ்வொரு தெய்வமிருந்து அதனைப் பாதுகாத்து வந்ததாகப் பழைய நூல்கள் கூறுகின்றன.

பத்தினிக் கடவுள்

பதிவிரதையைப் பத்தினிக் கடவுள் என்பர். 'மாஸ்திகற்கன்' பதிவிரதையை உத்தேசித்து அமைக்கப்பட்டவை; மாஸ்திகல் லென்று இக்காலத்துச் சிதைந்து வழங்குகின்றது. மைஸூர் சமஸ்தானத்தில் மிகுதியாகக் காணலாம். மங்கனூர் என்று சொல்லப்படும் மங்களா புரத்திற்கு அப்பெயர் கண்ணகியால் வந்ததே; கண்ணகிக்கு மங்கலாதேவி என்று ஒரு பெயருண்டு. கண்ணனூரில் கண்ணகிகோயில் உள்ளது. மலை நாட்டிலும் யாழ்ப்பாணம் முதலியவற்றிலும் கண்ணகிக்குப் பல கோயில்கள் உள்ளன. நாகப்பட்டினத்திற்கு அருகில் பத்தினி கோயில் லென்றே ஓரிடமிருக்கின்றது.

லீ ர ன்.

புத்தத்தில் பகைவர் கவர்ந்த பசுக்களை மீட்டு புத்தஞ் செய்து இறந்த வீரர்கள் தெய்வமாகக் கொண்டாடப்படுவார்கள். அவர்கள் இறந்த இடத்தில் அவர்கள் பெயரெழுதிய கல்லை நட்டு மாலைநூட்டி வழிபடுவது வழக்கம். அது வீரக்கல்லென்று கூறப்படுவதன்றி வீரனென்னுந் தெய்வமாகவும் வழிபட்டு வரப்பெறுகின்றது. அவர்களுடைய உருவம் போன்ற ஒரு சிலை செய்கித்து அதனை வழிபடுதலுமுண்டு; அதற்கு உருக்கல்லென்று பெயர்.

கடவுளின் இருப்பிடங்கள் திருமுருகாற்றுப்படைவீற் சிலசொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

“சதக்கமூஞ் சத்தியும் புதப்பூக் கடம்பும்
மன்றமும் பொதியிலும் கத்தடை நிலையிலும்”

என்னும் திருமுருகாற்றுப்படையையும்,

“ஆலமூல் கடம்புநல் யாற்ற நடுவும்
கால்வழக் கறுசிலைக் குன்றமும் பிறவும்”

என்றும் பரிபாடலையும் அவற்றின் குறிப்பையும் பார்க்க.

வேறு தெய்வங்கள்.

இல்துறை தெய்வம், வருணப்பூதங்கள், நீராமகளிர், வரையாமகளிர், கரட்டாமகளிர், கொல்லித்தெய்வ முதலாகப் பலதெய்வங்கள் சங்க நூல்களிற் கூறப்படுகின்றன.

கத்துகள் (தம்பங்கள் அல்லது கந்தங்கள்) சிலசில விடங்களிலுள்ள ரால் தத்தமக்குரிய தெய்வங்களாக வழிபடப்பெற்று வந்தன. அவற்றிற்காக அமைக்கப் பெற்றகிடம் அம்பலமென்று வழங்கப்படும். தம்மால் வெல்லப்பட்ட படைபரசர்களுடைய உரிமைமகளிரைக் கொணர்ந்து வந்து அங்கே நிறுக்கும்படி செய்து அத்தெய்வங்களுக்குவழிபாடு செய்து வரும்படி அரசர்கள் செய்வித்தார்களென்பதும் அந்நூல்களால் தெரிகின்றது.

IV. சங்க காலத்துப் புலவர்கள்.

ஆ ண் ப ர ல ர்.

‘புலவர்’ என்ற சொல்லுக்குப்பொருள் அறிவுடையோரென்பது; புலம்-அறிவு. இவர்கள் பெயர் பழைய நூல்களிலும் உரைகளிலும் நல்லிசைப் புலவரென்றும் சான்றோரென்றும் காணப்படும்; ‘இவர் செய்த செய்யுளை நல்லிசைப் புலவர் செய்த ஏனைச் செய்யுட்களுடன் சங்கத்தார் கோவாமல் நீக்குவர்; அங்ஙனம் நீக்காமல் கோத்தற்குக் காரணம் ஆனந்தக் குற்றமென்பதொரு குற்றம் இச்செய்யுட்கு உறுமையானென்று உணர்க.....அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும் இக்குற்றம் கூறுமையிற் சான்றோர் செய்யுட்கு இக்குற்ற முண்டாயினும் கொள்ளாரென மறுக்க’ (மலைபடுகடாம், அடி 145-நச்சி னுர்க்கினியர் உரை) என்பதனுணர்க.

சான்றோர்-பல குணங்களாலும் நிறைந்தோர்;

“அன்பு காட்டுப்புகழ் கண்ணோட்டம் வாய்மையோ
கடந்தசால் பூன்றிய துண்”

“கொல்லா ளைத்தது கோன்கை பிறர்நினை
கொல்லா ளைத்தது சாம்பு”

“கவிரெ று துணியம் போறும் பவிரெ றும்
பண்புகட யானர் தொடர்பு”

என்பவை இங்கே அறியற்பாலன; இவர்கள்பால் இச்சிறந்த குணங்களைக் கண்டறிந்தே திருவள்ளுவர் மேற்கூறிய பாடல்களை இயற்றினார் போலும். இவர்கள்பாலமைந்திருந்த உத்தம குணங்கள் யாவராலும் அளவிடப் படுவனவல்ல;

“உவப்பத் தலைக்கடி புன்னப் பிறித
லிணத்தே புலவர் தொழில்”

என்பதும் இவர்களுடைய இயல்பே. எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் இவர்களியற்றிய நூல்களிலுள்ள பாடல்கள் முற்றும் அகப்படாவிடினும் கிடைத்தவைகள் பிற்காலத்துக் கவி

கனூடைய பாடல்களைக் காட்டிலும் மிக உயர்வுற்றுப் புகழ்பெற்று விளங்குதலையும் பெனதிகப் பொருள்கள் அழிந்தே போதலையும் உற்று நோக்கு மிடத்து,

“கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்தெனினும்
மலரவன் ஊட்டமிழோர்க் கொடியான்-மலரவன் செய்
வெற்றுடம்பு மாய்வனபோன் மாயா புகழ்கொண்டு
மத்திவர் செய்முடம்பு”

என்று மிக அழகாக ஸ்ரீகுமாருருபரமுனிவர் பாடிய அருமைச் செய்யுள் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது; ‘தன் முகத்தில் இடைவிடாமல் கலைமகள் வாழப்பெற்றாலும் பிரமன் புலவரையொவ்வான்; ஏனெனின் பிரமனாற் படைக்கப்படும் வெற்றுடம்புகள் அழிந்தேவிடும்; புகழைப் பெறு வனவுமல்ல; புலவர்களியற்றும் கவிகளாகிய பொருள்வபாதுகத உடம் புகள் காலவடைவில் புகழைப்பெற்று அழியாமல் விளங்கும்’ என்பது இச்செய்யுளின் பொருள்.

“அற்றுப்பத் தாவிசம் பொன்பெறினு அந்நிலை
காத்திக் கனூக்கு னைந்தவிடும்-மாத்தலரைப்
பொன்றப் பொருதுடக்கப் பேரர்வே லகனக்கா
என்றுக் கிழியாதென் பாட்டு”

“காலவரீகை கருதுங்காற் காலவர்க்குப்
பாலவர் கக்கும் பரிசொகவா-பூவினி
ஆகாப் பொருளை யபயனவித் தான்புகழாம்
ஏகாப் பொருளவித்தேன் யான்”

என்னும் பெரியோர்கனூடைய பாடல்கள் இதனைப் புலப்படுத்தும்.

பல தூற்றாண்டுகளுக்கு முன் இருந்த இவர்கள் பாடல்கள் வர வரக்குறைந்தும் சிதைந்தும் சுடச்சுடப் பொன் ஒளி விடுவதுபோல மிக அழகுற்று விளங்குகின்றன. இவர்களுடைய பெருமையைப்பாவது செய்யுட்களின் சுவையையாவது பிறநலன்களையாவது எடுத்துக் கூறுவ தற்கு ஒரு சிறிதும் வல்லேனல்லேன். ஆனாலும் சொல்லவேண்டிய சமயம் தக்கவர்களாற் கிடைத்தமையின் சொல்லி என் நாவைத் தூய்மை செய்து கொள்வேன்.

சங்ககாலத்துப் புலவர்கள் ஒரு காலத்தினரல்லர்; ஒரு தேயத்தா ரல்லர்; ஒரு சாதியரல்லர்; ஒரு குலத்தினரல்லர்; ஒரு தொழிலினர லர்; ஒரு மதத்தினரல்லர்; தமிழ்நாட்டில் முதலில் தாமிருந்தவிடத்தி லேயே கிருந்து அங்குள்ள பெரியோரிடம் முறையே தூல்களைக்கற்று அப்பால் மதுரைக்கு வந்து,

“பொன்னுத் தமிரு முத்த மன்னிய
மாமலை பயந்த காமருமணியும்
இடைபடச் சேயவாயினுந் தொடைபுணர்த்து
அருமியை வக்கை மணங்கூங்கு காவே
ஒருவழித்தோன்றியாக் கென் றந்நு
சான்றோர் சான்றோர் பாவையா”

என்பதற்கேற்ப அங்கேயுள்ள புலவர்களோடு நட்புற்று அளவளாவி
நூல்களை ஆராய்ந்து தாமும் நல்லிசைப் புலவர்களாகித் தத்தமிட்டு
சென்றார்களென்று தெரிகின்றது.

பழையபாடல்களிலும் உரைகளிலும் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்
தார் என்று இவர்கள் கூறப்படுதல் இதனைப் புலப்படுத்தும். இவர்கள்
வைத்தியம், கணிதம், சிற்பம், இசை முதலிய பல கலைகளுள் தத்தமக்
கியன்றவற்றில் நல்ல பயிற்சியுள்ளவர்களென்றும் செல்வம் பெறுதலைக்
கருதியே கற்றவர்களல்லரென்றும் பிழைப்பிற்குரிய வழி ஒவ்வொரு
வர்க்கும் வேறு வேறுநுத்தென்றும் அச்செய்யுட்களாலும் அவற்றைச்
சார்ந்துள்ள வாக்கியங்களாலும் தெரிய வருகின்றன.

சிற்ப முதலியவற்றுள் இன்னகலையில் இன்னார் பயிற்சியுள்ளவ
ரென்பதை இவர்களியற்றிய செய்யுட்களே தெரிகின்றும். ஒவ்வொரு
பொருளின் இயற்கையை நன்றாக அறிந்து துகர்த்தே பின்பு செய்யுள்
செய்வர். ஒன்பது கவைகளுள் இவர்கள் துகருஞ் கவையே செய்யுளாக
வெளிப்பட்டதென்று சொல்லலாம். செய்யுளியற்றுவதில் யாதோரிடர்ப்
பாடும் இவர்களுக்கு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவற்றில், சொற்கள்
எழுத்தளவிற் கருங்கிப் பொருள் விரிந்திருத்தலைப் பரக்கக் காணலாம்.
சங்கம் நன்கு நடைபெறும்படி பாதுகாத்த பாண்டிய அரசர்களும் சங்
கப் புலவர்களுடன் ஒப்ப இருந்து தமிழாராய்ந்தாரென்றும் கவிபாடினா
ரென்றும் சேர சோழர்களிலும் அங்ஙனமே கல்கிகேன்களிற் சிறந்த
வர்களாய் வந்திருந்து தமிழாராய்த்தோர் பலரென்றும் அவரவர்பாடல்
கள் முதலியவை தெரிகிக்கின்றன.

இவர்கள் பாடல்களில் ஆனி, கலவம், கோவலர், மேதை, தசம்,
திசை, பலம், மணி, வாதி, முதலிய சிலவட சொற்களே காணப்படுத
லால், இவர்கள் காலத்தில் வடசொற்கள் பெரும்பாலும் தமிழ்மொழி
யிற் கலக்கவில்லை யென்று சொல்லலாம். நாளடைவில் இங்கே வந்
தனவாகிய வடநூல்களின் கலப்பாலும் தெய்வவழிபாட்டிற்குரிய வகை
யாலும் சில சங்கப்புலவர்களாற் சில வட நூல்கள் பெயர்த்தியற்றப்
பெற்றமையாலும், வேறு கலாசம்பந்தத்தாலும் வட சொற்களும்
கருத்துக்களும் இடைமீடையே விரிபிப் பிற்காலத்துப் பெருஞ்ஞானவா

வின. அங்ஙனம் கலப்பதும் பெருருவதும் ஒவ்வொரு பாஷைக்கும் இயல்பென்பது பலரும் அறிந்ததே. இராமாயணமும் பாரதமும் சங்க காலத்திற் செய்யுள் வடிவமாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வழங்கிவந்தன வென்பதைப் பழைய வுரைகளில் மேற்கோள்களாகக் காணப்படும் அந் நூற் செய்யுட்கள் தெரிவிக்கின்றன.

தனித் தனியே இவர்களால் இயற்றப்பெற்ற செய்யுட்கள், பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை முதலியனவாகச் சான்றோரால் தொகுக்கப் பெற்றன. பதினெண்மீழ்க்கணக்கும் இத்தொகை நூல்களைச் சேர்ந்தனவே; தொகுப்பித்தோர் பாண்டியர் முதலியோர்; குணநாற்பது, மூவடி மூன்று, சிற்றட்டகம், முத்தொள்ளாயிரம், ஆசிரியமாலை, தகடர் யாத் திரை முதலிய பழைய நூல்களிலிருந்து சில சில பாடல்களே பழைய உரைகளில் மேற்கோள்களாகக் காணப்படுகின்றன.

மேற்கூறியபடி தனிப்பாடல் ஒவ்வொரு நூலாகத் தொகுக்கப் பெற்றதற்குக் காரணம் பாட்டு முதலியவை யென்பர்; பாட்டால் தொகுக்கப்பெற்றவை கலித்தொகை, பரிபாடலென்பன; பொருளால் தொகுக்கப்பெற்றவை அகநானூறு, புறநானூறு; இடத்தால் தொகுத்தது கனவழி நூற்பது; காலத்தால் தொகுத்தது கார்நூற்பது; தொழிலால் தொகுத்தது ஐந்திணையம்பது முதலியன; அளவால் தொகுக்கப்பட்டவை குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு.

இந்த நல்லிசைப் புலவர்களுள்ளே அரசர்பால் மந்திரக்கிழமை பெற்று விளங்கியவர்களுமுண்டு. மந்திரிகளுக்குக் கலைக்கண்ணுளசென ஒரு பெயருண்டன்றோ? இப்புலவர்களுள்ளே சிலர் சிலருடைய இயற்பெயர் விளங்குகிலை. ஊர் முதலியவற்றாலும் பிறகாரணங்களாலும் சிலர் சிலர் பெயர்பெற்றுள்ளார்.

இவர்களுள் ஆலங்குடி வங்கனார், ஆலத்தார் கிழார், ஆஜர் கிழார், காரி கிழார், தாமப்பல் கண்ணனார், இடைக்காடனார், கல்லாடனார் முதலியோர் ஊராத் பெயர்பெற்றோர்.

உறுப்பாற் பெயர்பெற்றோர் நெடுங்கழுத்துப்பாணர், நெட்டிமையார், நரிவெருடத்தலையர், பளுமோவாய்ப் பதுமனார், காரிக் கண்ணனார், குண்டுகட் பாலியாதன் முதலியோர். இப்பெயர்களுள் பாணர், பதுமனாசென்பன அப்புலவர்களின் இயற்பெயர்கள்.

ஊராலும் உறுப்பாலும் பெயர் பெற்றோர் உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார், ஐயூர் முடவனார் முதலியோர்.

தொழிலாற் பெயர்பெற்றோர் தமிழ்கூத்தனார், முதுகூத்தனார், கணக்காயனார், தேவகுலத்தார், வண்ணக்கன், இளம்பொன்வாணிகன், பொன்வாணிகன், உலோச்சனார் முதலியோர்.

ஊராதும் உதுப்பாதும் தொழிலாதும் பெயர்பெற்றோர் தங்கால் முடக்கொல்லனார் முதலியோர்.

நாண்மீனாற் பெயர்பெற்றோர் மூலங்கிழார் முதலியோர்.

தாம் இயற்றிய செய்யுட்களில் அமைத்துள்ள இனிய ஒருமொழி தொடர்மொழிகளின் நயத்தாற் பெயர்பெற்றோர் பதிகவைகலார், கல் பொருளிறுதூரையார், தேய்புரிப் பழங்கயிற்றினார், கிழ்க்கையினார், தொடித்தலை கிழுத்தண்டினார், ஒரோருழவர், அணிலாடு முன்றிலார், கங்குல் வெள்ளத்தார், கவைமகன், ஓரம்போகியார், ஓரிற் பிச்சையார், கூகைக்கோழியார், காக்கைபாடினியார் நச்சென்னையார், காலெறிகடிகையார், குப்பைக்கோழியார், குறியிறையார், செம்புலப்பெயர்நீரார், தனிமகன், தும்பிசொகினனார், நெடுவெண்ணிலகினார், பக்குடுக்கை நன்கணியார், மீனெறி தூண்டிலார், விட்ட குதிரையார் முதலியோர்.

தந்தை பெயரோடு சார்ந்திய பெயரினார் மதுரைக் கணக்காயர் மகனார் நக்கீனார், சேந்தம் பூதனார் முதலியோர்.

சிறப்புப் பொருளைத்தரும் 'ந' என்னும் பட்டத்தைச்சார்ந்த பெயரினார் நக்கீனார், நப்பாலத்தனார், நத்தத்தனார், நக்கண்ணனார் முதலியோர்.

'நன்மை' என்னும் அடைமொழியுள்ள பெயரினார் நல்லச் சூதனார், நல்லத்துவனார் முதலியோர்.

'தொன்மை', 'வன்மை' என்னும் அடைமொழிகளுள்ள பெயரினார் தொல்கபிலர், வன்பரணர் முதலியோர்.

சிறப்பால் வந்த பெயரினார் ஆசிரியனல்லத்துவனார், முதுகண்ணன் சாத்தனார் முதலியோர்.

மேற்கூறிய புலவர்களுள் உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோகியார், மதுரைக்கணக்காயர், இவர்களுள் நக்கீனார், பெருங்குன்றுர்ப் பெருங்கெளசிகனார், கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், கோதமனார், கபிலர் வேம்பத்தூர்க் குமரனார் முதலியோர் அந்தணர்.

பாண்பாடிய பெருங்கடுங்கோ (சேரன்), கோப்பெருஞ் சேரமுன், ஒல்லையூர்த்தந்த பூதபாண்டியன், தலையாலங்கானத்துச் சேருவென்ற நெடுஞ்செழியன், ஆரியப் படைகடந்த நெடுஞ்செழியன் முதலியோர் அரசர்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார், மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச்சரத்தனார், பண்டவாணிகன் இளந்தேவனார் முதலியோர் வணிகர்.

அம்பர்கிழான் நாகன், வல்லங்கிழான் மாறன், அரிசில்கிழார், ஆலூர்கிழார், நல்லாழர்கிழார், கொச்சியமங்கிழார் முதலியோர் வேளாளர்.

வேளாளரில் உழுவித்துண்போர், உழுதுண்போரென இருபிரிவுண்டு.

பித்தாமத்தர், நல்லச்சத்தனார், நண்ணனாகனார் முதலியோர் இசைமில் வல்லோர்.

கேசவனார் முதலியோர் இயலிலும் இசையிலும் வல்லோர்.

மருத்துவன் தாமோதரனார், மருத்துவன் நல்லச்சத்தனார் முதலியோர் ஆயுள் தூலிற் பவிற்கியுற்றோர்.

கணியன் பூங்குன்றன், கணிமேதானியார் முதலியோர் கணித தூலில் வல்லோர்.

ஐந்திணைகளுள், குறிஞ்சியைப் பாடுதலிற் கபிலர் முதலியோரும், முல்லைபைப் பாடுதலிற் பேயனார், சோழன் நல்லாருத்திரன் முதலியோரும், பாலைபைப்பாடுதலிற் கோன்கடுங்கோ முதலியோரும், மருதத்தைப்பாடுதலில் மருதனினராகனார் முதலியோரும், நெய்தலைப்பாடுதலில் அம்மாவனார், நல்லத்துவனார் முதலியோரும் புகழ்பெற்றவர்கள்.

புறநானூற்றில் 2-ஆம் பாட்டின் ஆசிரியராகிய முாஞ்சியூர் முடி நாகராயமொன்றும் புலவரை முதற்சங்கப்புவனருள் ஒருவரென்று சிலர் எண்ணுகின்றனர்; அந்தச் செய்யுளில் பாரதப்போர் கூறப்பட்டிருத்தலின், அப்பெயருள்ளவேறொருவர் முதற்சங்கத்தில் இருந்திருத்தல் கூடுமென்று ஒரு சாரார் நினைக்கின்றனர்.

சைனரும் பெளத்தரும் இச்சங்கத்திற் சேர்த்திருத்ததாகத் தெரிகிறது. பதினென்றேழ்க்கணக்குக்களில் நாலடியார், ஏலாதி, பழமொழி யென்பவை சைனரால் இயற்றப்பட்டவை. மணிமேகலை பெளத்தசமய நூல். சங்கப்புவனர்களில் ஒருவராக இருந்த உலோச்சனாரென்பவரைச் சைனராக எண்ணுகின்றனர்; உலோச்சென்பது சைனர்களில் ஒருவகைக்கிரியைக்குப் பெயர். போதியாரென்பவரைப் பெளத்தராக எண்ணுகின்றனர்; போதி-அரசமரம். கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டிலோ ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலோ ஒரு சைனசாரியர் மதுரையில் சைனசங்க மொன்றை ஸ்தாபித்ததாகக் கேட்டிருக்கிறேன்.

பக்குடுக்கை நன்கணியாரென்ற ஒரு புலவர் பெயர் முன்னமே சொல்லப்பட்டது; அவர் சேரநாட்டிற் பதிற்சிஷன்னவர். அதற்குரிய கழற்சிமணிகளையும் பலகதைகளையும் நிரப்பிய பைகளை உடையில் அவர் செருகிவைத்துக்கொண்டிருந்தனர் போலும். பக்கு-பை; கழற்சிக்குரையை வைத்துக்கொண்டு எண்ணும் வழக்கம்; இக்காலத்திற் போலவே மலைநாட்டிற் சங்ககாலத்திலுமிருந்ததாகப் பதிற்றுப்பத்தால் தெரிகின்றது. நிற்க.

இவர்கள் வாக்கில் வந்துள்ள அழகிய உவமைகளிற் சிலவற் றைச் சொல்லுவேன். அரசனுக்கு உயிரையும், பெரும்பாலும் வண் மையே இல்லாத இடத்திலிருந்து தனியேவினங்கும் உபகாரியாகிய ஒரு வனுக்கு அருளுகாத்திலுள்ள நிழல் மாத்தையும், உசாவினது அகலத் திற்கு ஆகாயத்தையும், எருமைக்குக் குண்டுக்கல்லையும், கந்தைத் துணிக்குப் பாசிலேவையும் பருந்தின் சிறகையும், கள்மயக்கத்திற்குத் தேட்கடுப்பையும், மெல்லிய வெள்ளாடைக்குப்பாலாகியையும் பாம்பின் சட்டையையும், செர்நெலுக்கு வேங்கைமரப்பூவையும், சேவற்கோழி யின் நெற்றிச்சூட்டிற்கு வேங்கைமரத்தின் பூவையும் முள்ளு முருங்கை யின் பூவையும், தடாரிப்பறைக்குத் திவகளையும் பாணிக்காற்கவட்டை யும், நிமிர்ந்த சோற்றின் அவிழ்க்குக் கொக்கின் கந்தையும், தமிழ்நாட் டரசர் மூவர்க்கும் முத்தியையும் இறைவனுடைய மூன்றுகண்களையும், தலைவனுக்குச் சூரியனையும், நண்பர்க்குக் கண்களையும், பலவகைப் பூக்க ளாலாகிய மரலைக்கு இர்திரைக்கல்லையும், பண்ணித்தலைக்கு உரையும், பனை மாத்தினடிக்கு முழாணையும், மகளிர்க்கடைக்கு மயில்கடையையும், முத்திரைத்திற்குப் பிறையையும், முயல்விழிக்கு நீர்க்குமிழியையும், வறுமைக்கு அரசாவையும் நாகவேதனையையும், வேள்கித்தீக்குச் செர் தாமரைப்பூவையும் உவமை கூறியிருக்கின்றனர். இன்னும், கிளியின் மூக்கிலுள்ள வேப்பம்பழத்திற்குக் கொல்லன் நகதுதியிற்கொண்ட ஒரு வகைப் பெரற்காடிகளையும், வறியவனுடைய வாடிய உடம்பிற்கு ஒரு வதைத்தொண்டையுமில்லாதானுடைய உடம்பையும், அரசனுடைய ஆட்சியிலில்லாத குடிகளுக்குத் தாயில்லாத இளங்குழந்தைகளையும், வானத்திலுள்ள அங்காரகனுக்குக் கடலில் உலாவும் திமிலிலுள்ள கிளக் கையும், பாணியின் மேலே தைக்கப்பட்ட அம்புகளுக்குக் குன்றத்தில் மொய்த்துள்ள குருங்கிலையும், தலைவனையே நோக்கிக்கொண்டிருக்கும் மகளிர் பார்வைக்குச் சூரியனையே நோக்கிக்கொண்டிருக்கும் நெருஞ் சிப் பூக்களையும், திண்ணிய வீரனொருவனுக்கு ஒருநாளில் எட்டுத்தேர் களைச் செய்யும் தச்சன் ஒருமாதம் முயன்று செய்த உருளையையும், உடலைச் சூழ அம்பு தைக்கப்பெற்ற ஒரு வீரனுக்கு முன்னம்பணி

பையும் கழற்சிக்காயையும் வட்டைகழன்று ஆரைக்கால்களோடெட்டி மிருக்கும் தேருளுக்களையும் உவமை கூறியிருத்தல் இவர்களுடைய ஆழ்ந்த அனுபவத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது.

புலவர்களுக்குள் ஒருவர்பால் மற்றொருவர்க்குள்ள அன்பு மிக அதிகம்; “மோசி பாடியவராய்” எனப் பெருஞ்சித்திரனானும் புலவரால், ஏணிச்சேரிமுடமோசியார் பாராட்டப் பெற்றிருத்தலையும்,

“அரசவை பணிய வறம்புரிந்த வயங்கிய
மறம்புரிசொன்னை வயங்குசெச் சாவின்
உவலை கூராக் கவலையி னெஞ்சின்
நனவிற் பாடிய நல்லிசைக் கபிலன்”

எனப் பெருங்குன்றார் கிழாரென்னும் புலவராலும், “வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க்கபிலன்” எனப் பொருந்திவிளங்காரென்னும் புலவராலும், “புலனழக் கற்ற வந்த னானன், இரந்துசென் மாக்கட் கிணியிடனின்றிப், பரந்திசை நிற்கப் பாடினன்”, “பொய்யா நாவிற் கபிலன்” என மாறேக்கத்து நப்பசுவியாரென்னும் புலவராலும் கபிலர் பாராட்டப் பெற்றிருத்தலையும், “அன்றும் பாடுநர்க் கரியை யின் றும், பரணன் பாடினன்” என ஒளவையாசாற் பரணர் பாராட்டப் பெற்றிருத்தலையும், ‘கபில பரணர்’, ‘கல்லாட மாமூலர்’ என்னும் வழக்கத்தையும் உற்று நோக்கும்பொழுது இவர்களுள் ஒருவர் பால் மற்றொருவர்க்குள்ள அன்புடைமை விளங்கும். தமிழ்ப்பெருக்கத்திற்கு இதுவும் ஒரு காரணமே.

இவர் அரசர்களுக்குப் புத்தி புகட்டலும் உண்டு:—

தருமத்தைச் செய்வதற்கு வலியில்லாராயினும் தியசெயல் களைச் செய்யாதீரென்பதைச் சொல்ல எண்ணி, “நல்லது செய்த காத்நீ ராயினும், அல்லது செய்த லோம்புமின்” எனவும், பொய்யைச் சொல் லற்கவென்பார், “நிலம் பெயரினு நின்சொற் பெயரல்”, “நிலந்திறம் பெயருங் காலை யாயினும், கிளந்த சொன்னி பொய்ப்பதி யலையே” என வும், பகைவர்பால் இரக்கத்தையுண்டாக்க வெண்ணியவர், பகைவரைக் கொன்றவிடத்து அவர் பெண்டிர் தம் இளம்புதல்வரைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டுத் தாம் இறந்துபடாது அடரு தின்று உயிர் வாழ்கின்றா ரென்பதைப் புலப்படுத்த நினைந்து, “அதுமருப் பெழிற்கலை புலிப்பாற் பட்டெனச், சிறுமறி தழீஇய தெநிசடை மடப்பிணை, பூளை நீடிய வெ ருவரு பறந்தலை, வேளை வெண்பூக் கறிக்கும், ஆனி லத்த மாகிய காட்டு வழியே வருவல்” எனவும், நீ தியவரோடு இணங்கலாகா தென்பார், “நின்னென்று மொழிவல், அருளு மன்பு நீக்கி நீங்கா, கிரயங் கொள் பவரோ டொன்றது காவல், குழவி கொள்பவரி னோம்புமி””, “நல்தை

னலனுர் தீயதன் தீமையும், இல்லை யென்போர்க் கினனா கிலியர்" என வும் துணிந்துகூறுதல் யாவரும் கைக்கொள்ளற்பாலது.

ஒருவகையாக அரசர்களைப் புகழ்ந்து அவர்களுக்கு நற்செய்கையை அறிவித்தலும் இவர்கள் கொள்கை.

நீ பெரும்போரில் முன்னே நின்று வாளின் தழும்புபட்ட தேகத்தை உடையையாய்ப் புகழோடு வினங்குதலின், கண்ணுக்கு இன்னாய், செவிக்கு இனியை; நிற்பகைவர், நினக்குப் புறங்கொடுத்து ஒடிப் போதலிற் சிதிலும் உடம்பிற் புண்ணில்லாமலிருந்து பழிக்கப்படுதலால் கண்ணுக்கினியர், செவிக்கினனார்; நீயும் ஒன்றினியை; அவரும் ஒன்றினியென்பார்,

“நீயே, அமர்காணி ஊம்கடத்தவர்
படைவிலக்கி யெதிர்த்தலின்
வாஅள்வாய்த்த வடுவாழ் யாக்கையொடு
கேள்விக்கினியை கட்டின் னாயே,
அவரே, திற்காணிற் புறங்கொடுத்தலின்
ஊதறியா மெய்யாக்கையொடு
கண்ணுக்கினியர் செவிக்கினனாரே
நீயுமொன்றினியை யவரு மொன்றினியர்”

என்று கூறியது தலைவன் வீரத்தையும் புலவரின் இயல்பையும் எங்ஙனம் புலப்படுத்துகின்றது!

கொடுத்துச் செல்வப் பெருக்கத்தை நீ அடையவேண்டு மென்பவர், “நின் பகைவர், அருளிலர் கொடாமை வல்ல ராகுக” என்பார்.

இன்னும், இவர் அரசர்களுடைய பள்ளியெழுச்சியில் அவர்கள் முன்னோர்களின் நற்குண நற்செய்கைகளையும் அவர்களுடைய நல்ல வரலாறுகளையும் இனிய பாடலில் அமைத்துப்பாடி அவர்களுக்கு நல்ல அறிவைப் புகட்டுவர்.

இரண்டு அரசர்கள் பெரும்போர் செய்கையில் இப்புலவர்கள் அவர்களுக்கு இடையே துணிந்துசென்று நின்று இனிய மொழிகளால் சமாதானஞ் செய்கித்துக் கலந்து வாழச்செய்வர்.

இவர்கள் பகிர்கனின் இயற்கை நலத்தைக் கூறல் மிக்க இன்பத்தை அளிக்கும்;

“பைங்குண யவரை பவழக் கோப்பவும்
கருணைக் காயா கணமயி வவிழவும்
கொழுங்கொடி முகண்டை கொட்டக் கொள்ளவும்
செழுங்குணைக் கார்தன் கைவிரல் பூப்பவும்

கொல்லை கொடியழிக் கோப மூரவும்
மூல்லை சான்ற மூல்லையம் புறவு"

என்பதனால் அவரைப்பூ, காயாம்பூ, முகட்டைப்பூ, காந்தட்டூ என்பவை கூறப்பெற்றிருத்தல் காண்க. இப்படியே மலைபடுகடாம், 110 - ஆம் அடி முதலியவற்றிலும் முகட்டைக்கொடி முதலியவை கூறப்பெற்றிருத்தல் அறிந்து இன்புறப்பாஎனது. மலைவளங்கூறுதலும் மிக்ககைவையப்பாபதாரும்; அவற்றுள் ஒன்று வருமாறு:—

“பாரியது யதம்பு, உழவருழாதன னாற்குயனுடைத்த;
ஒம்பே, சிறியிலைவெதிரி னெல்லியையும்மே
இரண்டே, திஞ்சுரைப் பலவின் பழ மூழ்க்கும்மே
மூன்றே, கொழுந் கொழுவன்னி கிழங்கு வீழ்க்கும்மே
நான்கே, துணிவிதவேரி பாய்தலின் மீதழித்த
திணி கொடுங்குன்றக் தேன்சொரி யும்மே”

என்பது. இப்படியே இவர்களுடைய செய்யுட்களிலுள்ள பலவகைச் சுவைகளையும் அவற்றுல் அறியக்கூடிய பண்டைக்கால வழக்கங்களையும் பிறவற்றையுஞ் சொல்லுதற்கு நேரம் சிறிதும் பற்றாது; ஆதலால் இதனோடு இந்த விஷயத்தை ஒரு வகையாகப் பூத்திசெய்கிறேன்.

V. சங்க காலத்துப் புலமைவாய்ந்த

பெண்பாலார்

தமிழாராய்ந்து தங்கள் புகழைப்பரப்பிய பெண்மணிகள் பண்டக்காலத்திற் பலர் இருந்தனர். பெண்பாலார் சுதந்தரமில்லாதவர்கள் என்று சொன்னாலும் அவர்களுடைய பெருமை பெரிது. தாய் என்ற சொல் அவர்களுக்கே அமைந்துள்ளது. தாய் என்கிற பதங்கியைக் காட்டிலும் பெரியதொன்றில்லை. “அன்னையே யப்பா வொப்பிலா மணியே” என்று பெரியோர் இறைவனைத் தாயாகக் கூறியிருப்பது இதனைப் புலப்படுத்துகின்றது. உலகப்பற்று நீங்கிய துறவிகளைத் தந்தை முதலிய எல்லோரும் பணியவேண்டுமொழினும், தாயைக்கண்டால் அத்துறவிகள் பணியவேண்டும் என்பது உண்டு. பட்டினத்துப் பிள்ளையார் உலகைத் துறந்தவராயிருந்தும், தம் தாயின் கமக்கடனைக் கழித்துவிட்டு அப்பால் வேறிடஞ் செல்லவேண்டுமென்பதைக் கருதி, குடியிருந்த வீட்டிற் கொள்ளியைக்க வேண்டுமென்று காத்துக்கொண்டிருந்ததாகச் சொல்வார்கள். பிரபோதசுந்திரோதயமென்ற நூலில் ஒரு விவாதத்தில், “சந்தியா சிகளும் வந்தத் தாயரை வணங்கு வாரே” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. பெண்பாலார் அவ்வளவு பெருமை வாய்ந்தவர்கள். மேன்மை, அறிவு முதலிய குணங்கள் இயற்கையில் அமைந்தவர்கள். இயற்கை அறிவுடன் செயற்கை அறிவும் சேர்ந்துவிடின், அவர்களுடைய பெருமை அளவிடற்கரிதாகும். சங்ககாலத்தில் தமிழாராய்ந்து கிளங்கிய பெண்பாலார் ஐம்பதின்மருக்கு மேலிருந்திருக்கலாமென்று தெரிகிறது. அவர்களுட் சிலரைப்பற்றிச் சொல்லுவேன்.

காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார்.

காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் என்ற பெயருடைய ஒருவர் இருந்தார். செள்ளையார் என்ற சொல் தாயார் என்ற பெயருடையதென்றும், தன்னை யென்பதன் மருஉவாகிய சன்னையென்பது பின்பு சென்னை யென்று மாறிவிட்டதுபோலுமென்பர். இவர் மலை நாட்டரசன்பால் பரிசு பெற்றவராகையால், ‘ந’ என்ற சிறப்பெழுத்துடன் நச்செள்ளையார் என்று இவர் வழங்கப்பட்டாரென்று தெரிகிறது. கண்ணனுடைய பிரிவினால் வருந்தியிருந்தபொழுது அதற்குப்

பரிகரமாக விருந்துவரக் காக்கை கரைந்ததைப் பாராட்டி இவர் ஒரு பாடல் பாடினமையால், காக்கைபாடினியார் என்று பெயர் பெற்றார் போலும். அச்செய்யுள் வருமாறு :—

“ திண்டேர் கன்றி காணத் தண்டர்
பல்லா பயந்த செய்ந் நெண்டி
முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெய் வெஞ்சோ
நெழுசுவத் தேந்தினுஞ் சிறிதென் நேழி
பெருந்தோ ணெகிழ்த்த செல்வந்ரு
விருத்தவரக் கரைந்த காக்கையது பவியே ”

(தருத்தொகை, 210.)

*தலைவனது பிரிவாற்றாமையால் வருத்தும் எனக்கு அவ்வருத்தம் நீங்கும்படி விருந்துவரக் கரைந்த காக்கைக்குப் பலியாக நன்னியின் காட்டிலுள்ள பசுக்களின் நெய்யோடு கலந்த தொண்டியில் விளைந்த நெல்லின் கடுதோற்றை ஏழுபாத்திரத்தில் ஏந்தினாலும் அது சிறிதாறும்; காக்கைசெய்த உதவி அவ்வளவு பெரியது’ என்பது இதன் பொருள்.

தலைவன் பிரிந்த காலத்தில் விருந்திதெல் முதலியவற்றால் மகளிர் தம் துன்பத்தைப் போக்கிக்கொள்வர்.

பதிற்றுப்பத்தில் ஆறுவது பத்தை இவர் பாடி ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதனிடமிருந்து ஒன்பதுதுலாம் பொன்னும் நூறுபிரம் பொற்காகம் பரிசு பெற்றார். அணிகலனுக்காக அவன் இவருக்குப் பெண் கொடுத்தமையாலும் இவர் பெண்பாலாரென்பது தெளிவாகிறது.

பொன்முடியார்.

பொன்முடியார் என்ற பெண்பாலார் ஒருவர் இருந்தார். இவருடைய இயற்பெயர் தெரியவில்லை. இவருடைய கண்ப் பெருமையையும் கண்ப்பெருமையையும் நோக்கி அவற்றின் அறிஞரையாக அக்காலத்திருந்த அரசர் ஒரு பொன்முடி அளித்தமையால் இவர் இக்காரணப் பெயரைப் பெற்றிருக்கலாமென்று தோற்றுகிறது. முாஞ்சிபூர் முடிநாக ராயரென்னும் பெயரில், ‘முடி’ என்பது காணப்படுதலின், அப்பெயர்க் குரிய புலவரும் சிறப்பினால் ஒரு முடிபெற்றிருத்தல் கூடுமென்று சிலர் நினைக்கின்றனர். “தொண்டர் சீர்பரவுவாரெனப் பெயர் சுமத்தி ஞான முடிசூட்டி” என்பதனால் சேக்கிழாரும், “ஐந்து பரவுடை நால்வகைக் கவிக்கதி பதியாய், வந்து வட்டமா மணியினன் மணிமுடி புனைந்து” என்பதனால் கில்லிபுத்தூராவாரும் இங்ஙனமே ஒவ்வொரு வகை முடிசூட்டப் பெற்றிருந்தமையும் இங்கே கருதற்பாலது. தகடீர் யாத்திரை

V. சங்ககாலத்துப் புலமைவாய்ந்த பெண்பாலார். 81

யென்னும் நூலில் இவரார் செய்யப்பட்ட பாடல்கள் சில உண்டென்று தொல்காப்பிய உரையால் தெரிகின்றது. புறநானூற்றில் இவர் பாடிய பாடல் வருமாறு :—

“சுன்றுமுற் தருத வென்றலைக் கடனே
சான்றோ னுக்குத தந்தைக்குக் கடனே
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
சன்னடை கல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
யொளிநலன. னருஞ்சம முருக்கிக்
கனிநெறித்து பெயர் தல் காண்குக் கடனே.”

இதனால், தம்முடைய மகனைப் போருக்கு அனுப்பி இவர் கனித்திருந்தா ரென்பதும், இவர் வீரக்குடிப்பெண்டிரென்பதும் தெளிவாகின்றன.

பூதபாண்டியன் தேவியார்.

பூதபாண்டியனென்பவன் இறந்ததும் அவன் தேவியாராகிய இவர் அவனுடன் தீக்குளிக்க விரும்பினார். மூப்புடைய சிலமகளிர் வந்து தடுத்தனர். அப்பொழுது இவர் அவர்கள் வார்த்தையை ஏற்றுக்கொள் ளாமற் பாடியதாகப் புறநானூற்றில் ஒரு பாட்டுள்ளது. அது,

“பல்சான் நீரே பல்சான் நீரே
செல்கெனச் சொல்லா தொழிடுகென விடைக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் நீரே
யணில்வழிக் கொடுக்காய் வான்போழ்த் திட்ட
காழ்போ னல்லினர் கறடுகல் திண்டா
தடைபீடைக் கிடத்த னையிழி பிண்டம்
வெள்ளெட் சாத்தொடு புளிப்பெய் தட்ட
வேளை வெத்தை வங்சி யாகப்
பரத்பெய் பன்னிப் பாயின்ற வதியு
முயவற் பெண்டிரே மல்லே மாதோ
பெருங்காட்டிப் பண்ணிய சருங்கோட் கமம்
தமக்கரி தாளுக தில்ல வெமக்கெம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்த்தென வரும்பற
வள்ளித முவிழ்த்த தாமரை
என்னிடம் பொய்கையுந் தீயுமோ தந்தே”

என்பது. கணவன் இறந்தபிறகு உடம்பை வைத்துக்கொண்டு உயிர் வாழ்வதை இகழ்ந்து தீப்பாயத் தாம் விரும்பியதை இப்பாட்டில் இவர் சொல்லியிருக்கிறார்; செந்தாமரைக் குளத்தின் நீரும் தீயும் தமக்கு ஒன்றுதான் என்பது இவரது கருத்து. இவரது இயல்பைப் பாராட்டி மதுரைப் பேராலையாரொன்னும் புலவர் பெருமான் பாடிய, “யாரி தந்த” (உசௌ) என்னும் புறநானூற்றுச் செய்யுளும் இங்கே அறியத் தக்கது.

ஆதிமந்தியார்.

இவர் கரிகாற்பெருவளவனுடைய புத்திரியார்; ஆதிமருதியார் என்பது இவரது பெயராக இருந்திருக்கலாமென்றும், பிறகு எழுது வேர்தைப்பிழையால் அப்பெயர் ஆதிமந்தியார் என்று மாற்றி இருக்குமென்றும் நான் நினைக்கிறேன். இவர் சேரநாட்டரசன் மகனாகிய ஆட்டனத்தியென்பாரை மணந்தார்; ஒருகால், கழாரென்னுமூரிலுள்ள காவிரியின் முன்றுறையில் ஒரு கிழாகில் அவனுடன் இவர் நீர் கிளை வாடிக்கொண்டிருக்கையில் அவனை ஆறு அடித்துக்கொண்டு போய் விட்டது. அவனைக் காணாது வருந்தி,

“மன்னர் குழியு விழவி னானும்
மகளிர் தழீஇய துணக்கை யானும்
யாண்டுங் காணென் மாண்டக் கோணை
யானுமோ ராடுகன மகனே யென்னைக்
கோல நிலங்குவனை கெழித்த
பீடுகெழு குருசிலுமோ ராடுகன மகனே”

(குறுந்தொகை)

என்று பாடி அசுரத்தித் தேடித்திரிந்துசென்று கடலினோக்கி, ‘நான் பத்தினியாரின் அவனைத் தாவேனெனும்’ என்று இவர் பிரார்த்திக்கக் கடல் அவனைக் கொணர்ந்து காட்டியது. இதனைச் சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவாடிசன்,

“மன்னன் கரிகால் வளவன்மகன் கஞ்சிக்கோன்
தன்னைப் புனல்கொள்ளத் தான்புனலின் பிண்சென்ற
கன்னவி றோளாயோ வென்னைக் கடல்வந்த
முன்னிறுத்திக் காட்ட வவனைத் தழீஇக்கொண்டு
பொன்னங் கொடிபோலப் போதந்தான்”

(2-ஆம் காதை, 11-5)

என்று, கோவலன் கொலைசெய்யப்பட்டபிறகு கண்ணகி பாண்டியனைக்கண்டு வழக்குரைத்துவிட்டு வஞ்சினங் கூறும்போது நான் பிறந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலுள்ள கற்புடைமகளிர் பெருமையைச்சொல்லுதல் முகமாக ஆதிமந்தியாருடைய கற்பைச் சிறப்பித்துக் கூறினார். கி-பி.55-முதல் 95-வரைபிற* கரிகாற் பெருவளவனென்று ஒருவனிருந்தானென்று சிலாசாசன ஆராய்ச்சியாளர் கூறுதலால், அவன் மகளாகிய இவர்காலமும் அறியத்தக்கதே. சங்கச்செய்யுட்களை ஆராய்ந்து பார்க்கையில் வெள்ளிவிதியார், ஒளவையாரென்ற பெண்பாலார்க்கும் பரணர்க்கும் இவர் காலத்தால் முற்பட்டவராக நினைக்க இடமுண்டாகிறது.

* கரிகாலனென்ற பெயருள்ள சோழர் சிலருண்டென்ற பழையதூதர்களால் தெரிகிறது.

வெண்ணிக்குயத்தியார்.

வெண்ணிக்குயத்தியார் என்ற புலமைவாய்த்த பெண்பாலார் ஒருவர் இருந்தார். வெண்ணி என்பது இக்காலத்தில் கோவிலுண்ணி என்று வழங்கப்படுகிறது. நீடாமங்கலம் ரயில்வேஸ்டேஷனுக்கு மேற்கில் உள்ளது; இவர் குயச்சாதிபார்; கரிகாற்சோழனைச் சேரனும் பாண்டியனும் மேற்கூறிய வெண்ணியூரிலுள்ள போர்க்களத்தில் எதிர்த்துப் போர்செய்து தோற்றனர். தன் மார்பில் தைத்து முதுகில் உருவிச் சென்ற அம்பாலுண்டாகிய புண்ணிற்கு நாணிச் சேரன்போய் வடக்கே இருந்தான்; ஒடுங்காவத்துத் தன் முதுகில் அம்பின் காயம் பட்டதாகப் பிறர்கருதக் கூடுமோவென்று எண்ணி அவன் நாணினை.

வடக்கிருத்தல் என்பது தோல்விபற்றவர் உலகவாழ்க்கையை வெறுத்து இனி, உயிரைத் துறக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்துக் கொண்டு வடக்கே சென்றிருந்து ஊன் உறக்கமின்றி உடம்பைவாட்டி உயிர் கிடுவதாகும். இஃது உத்தரகமனம் என்றும் வழங்கப்படும். சேரன் வடக்கிருத்ததைப் பாராட்டிக் கரிகால்வளவனை நோக்கி, “வென்றோய் நின்னியு நல்ல னன்றே, கனிகொள் யானர் வெண்ணிப் பறந்தலை, மிகப்புது மூலக மெய்திப், புறப்புண் ணாணி வடக்கிருத் தோனே” என்று பாடியிருக்கிறார்; “கின்றோகை கற்பி னிலைமையென் னாதெதிர் நின்று வெந்திட, டன்றோ வடக்கிருத் தாண்மடப் பாவை யருந்ததியே” எனத் தஞ்சைமரணங்கோவையிலும், “பெரும்பதிக் குவமைபும் பெருமல், மறக்கமிக் கனிற்றுக் குபேரன்வா முளகை வடக்கிருத்தது” என வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தும் காணப்படும் வாய்கியங்கள் வடக்கிருத்தலின் கருத்தைப் புலப்படுத்தல் காண்க. புறப்புண்ணிப் பெற்றவர்கள் கரணுவதல்லாமல் அவர்களோடு சண்டை செய்தவர்களும் கரணுவார்களென்பது பின்னுள்ள வரலாற்றால் விளங்கும்.

இராவணன் இறந்த பிறகு அவனைப்பார்ப்பதற்கு கிபீஷணனுடன் சென்ற இராமர் அவன் முதுகில் புண்கள் இருத்தலைக் கண்டு நம்மை இகழ்ந்துகொள்ளவே கிபீஷணன், “இவன் மார்பில் இருந்த திருகுயாளைக் கொம்புகள் அனுமாலுடைய குத்தினால் புறத்தே கழன்றுபோன மையால் உண்டாகிய புண்கள் இவை” என்று சொல்லி ஆற்றுகின்றனன். இதனைக் கம்பாசாமாயணம் இராவணன் வதைப்படலத்துள்ள, “தாரியல் பொருட்டின் வந்த சிற்றமும்” என்னும் செய்யுள் முதலியவற்றிற்காணலாம்.

பாரிமகளிர்.

முன்னாலில், பாரி என்று ஒரு சிற்றதான் இருந்தான். அவன் வள்ளல்களில் ஒருவன். அவனுக்கு இரண்டு புதல்கியருண்டு. அவ்

கிறுவரும் தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்தவர்களென்பது புறநானூற்றில் அவர் களுடைய பெயராலுள்ள பாட்டிலிருந்து கிணங்குகிறது. தன் மகளிரை மூவேந்தர்கள் மணம் செய்துகொள்ள விரும்பியபோது பாரி மறுத்த மையால் அவர்கள் அவனோடு பேர்ச்செய்யக்கருதினர். குறிஞ்சிபாடு தலிற் பெரியாடாகிய கடிலர் அப்பொழுது அவனுடன் இருந்தார். அவர் மூவேந்தரையும் நோக்கி, “நீங்கள் ஆடுநர் போலவும் பாடுநர் போலவும் வேடங்கொண்டு வருவீராயின், பாரி தன் மலையை உங்களுக்குக் கொடுத்து விடுவன்” என்று பாரியின் வள்ளன்மையும் வீரமும் கிளங்க ஒருபாடல் செய்திருக்கிறார். “கொடுக்கலாதானைப் பாரியே யென்று கூறினுங் கொடுப்பாரினை” என்று சுந்தரமூர்த்திகாயனர் ஒரு தேவராத் திற் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து பாரியின் புகழ் கிளங்குகிறது. மூவேந்தரும் மலையைவிடுத்து பெரும்பேர் செய்தபோது பாரி இறந்து போனான். அதை நினைந்து அவன் மகளிர் உருகிப் பாடியபாட்டு வருமாறு:—

“அற்றைத் திக்க ஈகுவெண் ணிலவி
னெந்தையு முடையே மெக்குன்றம் பிறர்கொளா
ரிற்றைத் திக்க ஈகுவெண் ணிலவின்
யென்றெறி முரசின் வேந்தரெங்
குன்றம் கொண்டார்யா மெந்தையு மிடமே”

(புறநானூறு, 235.)

இம்மகளிரிருவர்க்கும் பிறகு கடிலர் விவாகம் செய்கிறதார். இம்மகளி ரின் பெருமை ‘பழமொழி’ என்னும் நூலிலும் பாராட்டப்பட்டுள்ளது.

ஒ ள ஐ வ ய ா ர்.

ஒளவை என்ற சொற்குத் தாய் என்பது பொருள். இவர் அதிகமா னென்னும் வள்ளலைப் பாடி நெல்லிக்கனி பெற்று அதன் விசேடத்தால் வெருகாலம் வாழ்ந்திருந்தார். அதிகன்காலத்தில் ஒரு நெல்லிமரம் இருந்தது. அது பலவருஷங்களுக்கொருமுறை ஒரு பழம் தருவது. அப்பழத்தை உண்பவர் வெருகாலம் சிகித்திருப்பார். அதிகன் தன் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட இடத்தில் தேரன்றியிருந்த அந்த நெல்லிமரத்துக் குக் காவல்வைத்து அது பழுத்ததும் அதைப்பெற்றுப்பிசிக்க நினைந்து அதன் அருகே சென்று இருந்த சமயத்தில் ஒளவையார் திடீரென்று அவன்முன் சென்றனர். உடனே அதிகன் அதனை அவர் கையிற் கொடுத்துவிட்டான். தனக்குப் பிறகு காட்டைப் புரக்க மகன் இருப் பதால் தான் நீண்ட காலமிருப்பதிலும் ஒளவையார் நெடுங்காலம் வாழ்ந் திருந்தால் உலகமும்படி அவர் செய்கிறார் என்று அவன் நினைத்துத் தன் கைப்பழத்தை அவர்கையிற் கொடுத்தான். பழத்தின் அருமை யை முதலில் அறியாத ஒளவையார் அதை உண்டுவிட்டார். பிறகு அதன்

விசேஷத்தை அதிர்ந்து அதிகனைப் பரராட்டிப் பரமசிவனை அவனுக்கு ஒப்பிட்டு, “நீல மணிமிடற் றெருவன் பேரல, மன்னுக பெரும நீயே” என்று பாடியுள்ளார். ஔவையார் பெயர் பற்பல காலங்களிலிருந்த விக் வான்களின் சரித்திரங்களிற் சம்பந்தப்படுவதால், பல ஔவையார் இருந்திருக்கவேண்டுமென்று சிலர் கருதுகிறார்கள். அதிகன் கொடுத்த நெல்லிக்கணியைத் தின்றதால் ஔவையார் சிரஞ்சீவியாக இருந்திருக்கக் கூடுமென்பது சில பெரியோர் கருத்து. கம்பர், ஒட்டக்கத்தர் காலத்தி லும் ஔவையார் இருந்ததாக ஒரு கதை வழங்குகின்றது. அது நம்பத் தக்கதன்று. இவருடைய அருள் மனோதையியம் கவித்துவம் முதலி யன அளவிடற்கரியன. இவரைக் கலைமகன் என்றே பரராட்டுவர். இவரது முதுமையில் திருவாலங்காடு என்னும் சிவகேடத்திரத்திற்கு அருகிலுள்ள பழையணூரில் இருந்த காரி என்பான் இவர் ஊன்றிக் கொள்வதற்காக ஒரு மூங்கிற்கொல் கொடுத்து உதவினான். குறிப்பறிந் து அவன்செய்த உதவியால் மகிழ்ந்த ஔவையார் அவனுக்கு விருப்ப முள்ள கறவையாடொன்று வாங்கிக்கொடுக்க நினைந்து சென்று ஓர் ஆடுவேண்டுமென்று சேரனைக்கேட்டார். பொன்னால் ஆடொன்று செய்வித்து அதை அவன் அவர்க்குக் கொடுத்தான். அதனாற்களிப் புற்று வியந்த ஔவையார், ‘சிரப்பான் மணிமெளலிச் சேரமான் நன் னைச், கரப்பாடு கேட்கவே பொன்னாடொன் தீந்தா, னிரப்பவ சென். பெறினும் கொன்வர் கொடுப்பவர், தாமதிவர் தங்கொடைவின் சிர்’ என்ற பாடலைச்சொல்லி, ‘சேரா உன்னாடு பொன்னாடு’ என்று வாழ்த் தினர். உன் ஆடு பொன் ஆடு என்றும், உன்நாடு பொன்னாடு என்றும் பொருள் படும்படி விளங்குகின்றது இத்தொடர்மொழி. இதனால் ‘இன் றும் சேரநாட்டில் மழை தவறாமற் பெய்கிறது; தர்மம் ஒங்குகிறது’ என்பர். பேரலில் அதிகமான் இறந்தபோது இவர் வருந்தி,

“நிறியகட் பெறினே யெமக்கியு மன்னே
பெரியகட் பெறினே
யாம்படத் தான்மகிழ்ந் தன்னு மன்னே
சிறுசோற் றுணு கனிபல கவத்தன் மன்னே
பெருஞ்சோற் றுணு கனிபல கவத்தன் மன்னே
என்பொடு தடிபடு வழியெல்லா மெமக்கியுமன்னே
அம்பொடு வேணுழை வழியெல்லா தானிற்ரு மன்னே
கார்த் காறுத் தன்னையால்
புலவுநாறு மென்றலை தைவரு மன்னே
அருந்தலை விரும்பாணர் அகன்மண்டைத் துறையிடு
இரப்போர் கையுளும் போகிப்
புரப்போர் புன்னைப் பாவை சோத

அஞ்சொண டேச்செப் புலவர் ஈகித்
சென்றவீழ் தன்நவன்
அருந்தத் தியங்கிய வேவே
ஆசா கெத்தை யாண்டுடன் கொல்லோ
இனிப் பாடுகரு மில்லைப் பாரொர்க்கொன் தீருகரு மில்லை"

(புறநாணுறு, 235.)

என்று சொல்லி அவனது கொடையைப் பாராட்டியிருக்கிறார்.

சிலர் கூடி, கோடி என்று மதித்தற்குரிய விஷயங்களைச் சொல்
றுப்படி கேட்டபோது, ஒளவையார்,

"மதியாதர் மூற்ற மதித்தொருகாற் சென்று
மீதியாமை கோடி யுறம்
உண்ணீருண் னீரென்றே யூட்டாதார் தம்மணியில்
உண்ணுமை கோடி யுறம்
கோடி கொடுத்துக் குடிப்பிற்தார் தம்மேடு
கூடுகதே கோடி யுறம்
கோடான கோடி கொடுப்பினர் தன்னுடைசாக்
கோடாமை கோடி யுறம்"

என்று பாடி மதித்தித்தனர். இவை யாவரும் எப்போதும் சிந்திக்கத்
தக்கவை.

கல்லியறியில்லாத சிலர் ஒருசமயம் தங்களைப் பாடுப்படி கேட்ட
போது இவர்,

"மூவர் கோவையு மூவீளக் கோவையும்
பாடிய வென்றன் பணுகல் வரவால்
எம்மையும் பாடுத வென்றனின் றுய்யையிங்
கெண்ணம் பாடுகேன் யானே வெங்கட்
களிறபடு செங்காங் கண்ணித் காளீர்
வெளிதபடு கங்காழ் விரும்பிக் கேளீர்
புலவர் வாய்ச்சொத் புலம்பலுக் கிசங்கீர்
அவிழ்ச்சுவை வல்லது தமிழ்ச்சுவை தேரீர்"

என்று கூறித் தமது ஆற்றலைப் புலப்படுத்தினர்.

அறம் பொருள் இன்பம் விடென்பவற்றை யாவரும் எனினில்
அறிந்து கொள்ளுப்படி அருக்கிக்குறவேண்டும் என்று தமிழ்நாட்டரசர்
கேட்டபோது,

இவர்,

"ஈதவநத் தீயினை மிட் கூட்டல்பொரு சொஞ்ஞான்றவ
காத வீருவர் கருத்தொருயிற்—தாதாவு

V. சங்ககாலத்துப்புலமைவாய்ந்த பெண்பாலார். 87

பட்டதே பின்பம் பரணரினைத் திம்முந்நம்
விட்டதே பேரின்ப வீடு"

என்று கூறியதாக ஒருவெண்பா வழங்குகிறது.

இங்கே சதல் அறம் என்றதற்கேற்ப சதலின் பெருமையை இவர்,

"சாதி விரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றக்கால்
நீதி வழுவா நெறிமுறையின்—மேதினியி
விட்டார் பெரியோ ரிடாநா சிழிகுவத்தோர்
பட்டாங்கி லுள்ள படி" (நல்வழி)

என்று பாடியிருத்தல் அறியத்தக்கது.

இராமாயணத்தில் சுக்கிராசாரியரை நோக்கி மகாபலி கூறியதாக உள்ள,

"மாய்த்தவர் மாய்த்தவ சல்வர்கள் மாயா
தேத்திய கைகொ டுர்த்தவ ரெந்தாய்
வீர்தவ ரென்பவர் வீர்தவ ரேனும்
சுர்தவ ரல்ல திருத்தவர் யாரே"

என்னும் செய்யுளாற் கம்பரும் கௌடமரின் பெருமையை விளக்கி யிருத்தல் காண்க.

திருக்கோவலூரில் அங்கவை, சங்கவை என்னும் இரண்டு பெண்க ளுக்கு ஔவையார் விவாகம் செய்தித்ததாகவும், அநற்காகப் பெண்ணை யாறு கெய்யாகவும் பாலாகவும் ஓடும்படி இவர் செய்ததாகவும் ஒரு கதை உண்டு. அது கில்லிபுத்தூரார் பாடிய பராதத்துள்ள பாயிரச் செய்யுட்களால் தெரிகிறது.

பெரிய வீரனாகிய அதிகமான் ஒருகாலத்தில் ஔவையாரைத் தொண்டைமானிடம் தூதனுப்பினான். தொண்டைமான் தனது செல் வப்பெருமையும் படைப்பெருமையும் புலப்படும்படி தனது ஆயுத சாலையை அவருக்குக் காட்டினான். ஆயுதங்கள் பளபளவென்று மின் னிக்கொண்டிருந்தன. அப்பொழுது ஔவையார்,

"இவ்வே, பீலி யணிந்த மாலு குட்டிக்
சண்டிச னோன்காழ் திருத்தகெய் யணிந்த
கடியுடை யியனக ரவ்வே யவ்வே
பகைவர்க் குத்திக் கோடுதுதி னைதந்த
கொற்றதைக் குற்றில வென்ற
முண்டாபிற் பதங்கொடுத்தி
தில்வாவி லுடனுண்ணு

மில்லோ ரொக்கத் தலைவ

னண்ணென் கோமான் வைத்துதி வேவே”

(புறநானூறு, 95.)

என்று பாடி, ‘பகைவரை எதிர்த்துக் குத்துதலால், பேரரிற்சிறந்த அதிகமானுடைய படைகள் துனிமழுங்கிக் கொல்லனுலையில் திருத்த முறுதற்குக் கிடக்கின்றன. உன்னுடைய படைகள் பளபளவென்று இருக்கின்றன’ என்று தொண்டைமான் பேர்ச்செய்யச் செல்லாதிருத் தலைப் புலப்படுத்தி அவனை நானும்படி செய்தனர். இங்ஙனம் சமத்தகார மாகக் கூறுவது இவருக்கு இயல்பு.

ரும்பகோணத்தில் மருத்தன் என்றும் திருத்தங்கி என்றும் இருவர் இருந்தனர். மருத்தன் பெருத்த கொடையாளி; வந்தவர் களுக்கு வேண்டிய உணவளித்துப் பாராட்டுபவன்; திருத்தங்கி பாம லோபி; ஞானவயார் சென்றபோது இவருக்கு மருத்தன் உணவளித் துப் பாராட்டினான்; அடுத்த வீட்டுக்காரனாகிய திருத்தங்கி தன் வீட் டையும் கொல்லையையும் பார்த்துவிட்டுப் போகவேண்டுமென்று இவ ரைக் கேட்டுக்கொண்டான். அப்படியே இவர் போய்ப்பார்த்துவிட்டு மருத்தனுடைய கொடைப்பெருமையும் திருத்தங்கியின் உலோபத்தன் மையும் புலப்படும்படி,

“திருத்தங்கி தன்வாழை தேம்பழுத்த சிற்றும்
மருத்தன் திருக்குடத்தை வாழை-குருத்தம்
இலையும்லை பூயிலை காயிலை பென்றும்
உலகில் வருவிருத்தோருண்டு”

என்ற செய்தினைப் பரடினர்.

இன்னும் இவர்களைப்போல் தமிழராய்ந்து புலமை வாய்ந்த வேறு பெண்பாலாருடைய குணவிசேடங்களையும் அவர்களுடைய வர லாறுகளையும், அவரவர்கள் கூறிய அருமைச் செய்யுட்களையும், அவை கூறப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களையும், அவற்றால் உலகம் அடைந்தபயனையும் கூற இப்போது நேரமில்லாமையால் இம்மட்டோடே நிறுத்துகிறேன். அச்சிடப்பட்டுள்ள தொகைநூல்களின் முகவுரைகள் முதலியவற்றால் சிலவரலாறுகள் நன்கு விளங்கும்.

VI. புலவர்களை ஆதரித்த பிரபுக்கள்.

பிரபு என்ற சொல்லானது சங்க காலத்தில் வழக்கத்தில் இருந்ததன்றென்று சொல்லலாம். ஆகிலும் பல அருமையான குணங்களை அது குறிப்பிடுவது. சங்ககாலத்துப் புலவர்களுக்குச் சமமான யோகியைத் படைத்திருந்த துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசஸ்வாமிகள் தாம் இயற்றிய “பிரபுலிங்கலீலை” என்ற நூலில் அல்லமாதேவரை “அல்லமரப் பிரபுவெனும் குரு ராயன்” என்றே சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் போற்றத் தகுந்த குணங்கள் நிறைந்திருந்தவர்களைப் பிரபுக்கள் என்று சொல்லவே நானும் விரும்புகிறேன். முடிமன்னர்களான சேர சோழபாண்டியர்கள், மண்டலத்தலைவர்கள், சிற்றரசர்கள், மந்திரிகள், சேனாதிபதிகள், வீரர்கள், வேளாளர்கள், மற்றச் சாதியார்கள் முதலியவர்களே சங்கப்புலவர்களை ஆதரித்த பிரபுக்கள். அரசர்கள் கற்றுக் கேட்டுத் தெளிந்து செங்கோன்மை புடையராகிருந்தது பற்றியே அவர்கள் சார்பிலிருந்து ஏனையோரும் அங்ஙனம் ஒரு குழுவினராயினர். பிரபுக்கள் சரித்திரமும் புலவர்கள் சரித்திரமும் ஒன்றோடொன்று கலப்புற்றிருந்ததால் இவர்கள் சரித்திரத்தில் புலவர்கள் சரித்திரமும் வரக்கும் கிர்வி வரும்.

ஒவ்வொரு பிரபுவும் ஒரு புலவரையேனும் சிலர்பலரையேனும் ஆதரித்து வந்தார். சிலர் சங்கத்திலிருந்து தமிழாசாய்ந்ததன்றிப் பாடல்களின் இயல்புகளை வறித்து அவற்றை முறையே நூல்களாகத் தொகுப்பிக்கவும் செய்தனர். பலர் நாமே பாடல்களை இயற்றினர். செல்வம் இங்ஙனம் கல்வி விஷயத்தில் ஒழுங்காக உபயோகிக்கப்பெற்று வந்தது; புலவர்களின் வறுமையை ஒழித்தற்கு இவர்கள் இன்ன முறையைக் கைக்கொண்டனரென்பதும் புலவர்களுக்கு மிக எளியர்களாகவும் ஏனையோர்க்கு அரியர்களாகவும் இருந்தனர் என்பதும் இப்பிரபுக்களுடைய சரித்திரத்திலிருந்து கிளங்குகின்றன. செனலப்பமென்பது தெய்வத்தின் குணம்: ஒரு யாளை அழைத்ததும் அதன் அருகில் தோன்றி அதைக் காப்பாற்றியது ஒரு தெய்வம். ஒரு நாயனார் தம் தலையைப்பாறையில் மோதிக்கொள்ளப் போகையில் அங்கே தோன்றி ஒரு கையால் அத்தலையைத் தாங்கி அவரைக் காப்பாற்றியது ஒரு தெய்வம். புலவர்கள் பிரபுக்களுடைய இஷ்டப்படியே பேசாமல் தங்களுடைய கருத்தைத் தெரியமாக அவர்களிடத்தில் தெரிவிப்பது வழக்கமாக இருந்தது. முதலில் மேற்கூறியவற்றைச் சொல்லி விட்டுப் பின்பு உதாரணமாக நன்னி, குமணன், கரிகாற்சோழன் ஆகியவர்களின் சரித்திரத்தைச் சொல்லுவேன்.

பிரபுக்களும் புலவர்களும்.

பாரி ஒரு வன்னல். கபிலர் அவனுடைய புலவர். மூவேந்தரால் எதிர்க்கப்பட்ட பொழுது கபிலர்மிக்க அனுகூலஞ்செய்து வந்ததன் தீப் பாரி இறந்துபோனபிறகும் இவர் பாரியின் மகளிர்க்கு மணம் செய் வித்தார். கோப்பெருஞ்சேரமன் என்பவனுடைய புலவர்கள் பிசிரார் தையார், பொத்தியார் என்ற இருவரும். சேரமான் மார்தாஞ் சேரனும் பொறையின் புலவர்கள் பெரூர்திலிங்கனாரும் கபிலரும். அதிகமா நெடுமானஞ்சியால் ஆதரிக்கப்பெற்றவர்கள் பாணரும் ஓளவையாரும். ஆய் என்ற வன்னல் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் என்ற புலவரை ஆதரித் தவன். “மோசி பாடிய ஆய்” என்று ஆயின் பெருமை பாராட்டப் பெற்றிருக்கிறது.

சேரன் கணைக்காலிரும்பொறையென்பவன் பெய்கையாரை ஆதரித்தவன். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ் செழியன் மாங்குடி மருதனாரை ஆதரித்தவன். மாங்குடிமருதனார் இயற்றிய மதுரைக் காஞ்சியில், “தொன்முது கடவுட் பின்னர் மேய, வரைத்தா முருகிப் பெருப்பிற் பெருந்” என்று சொல்லியிருப்பதில் அகத்திய முனிவருடனிருந்து தமிழாராய்ந்த ஒரு பாண்டியன் பாராட் டப்பட்டிருக்கிறான்.

நூல்களைத் தொகுப்பித்த அரசர்.

அங்கங்கே வழங்கிவந்த பாடல்களைத் தொகுப்பித்த அரசர் களைச் சொல்லுவேன். பன்னாடுதந்த பாண்டியன் மாறன்வழுதி என் பவன் நற்றிணையைத் தொகுப்பித்தவன். பூரிக்கோவென்பவன் குறந் தொகையைத் தொகுப்பித்தான். யாணக்கட் சேய்மார்தாஞ் சேரனும் பொறை யென்பவன் ஐங்குறுநூற்றைத் தொகுப்பித்தவன். பாண் டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி யென்பவன் அகநானூற்றைத் தொகுப்பித் தவன்.

பாடிய அரசர்.

இளம்பெருவழுதியரசென்பவர் பரிபாடலில் 15-ஆம் பாடலை இயற்றியவர். அப்பாடலில்,

“கல்வறை கடலுங் கானலும் போலவும்
புல்லிய சொல்லும் பொருளும் போலவும்
வல்லாம், வேறவே தருவி நொருதொழி விருவத்
தாங்கு நீணிலை யோங்கிருங் குன்றம்”

என்னும் பகுதியால் சோலைமலையிலுள்ள பலதேவகையும் கண்ணபிரா னையும் சேர்த்துப் பாராட்டியிருப்பதும் கூறிய உவமையும் இன்புறத் தாலான.

நல்லமுதியார் என்பவர் வையைவாற்றின் இயல்பையும் நீர்நீழ
வின் சிறப்பையும் புலப்படுத்திப் பாடிய, “வளிபொரு மின்னொடு” என்
னும் பரிபாடல் அறிஞர் உள்ளத்தினின்றும் நீங்குவதன்று.

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்னுமாசன் பாலைத்திணையின்
இயல்பைப் பாடுதலில் மிக்க ஆற்றல் படைத்திருந்ததுபற்றி, “பாலை
பாடிய” என்ற அடைமொழி அவருடைய பெயர்க்குமுன் சிறப்பாக
வழங்கி வந்திருக்கிறது. அவர் கவித்தொகையில் பாலைத்திணைக்குரிய
35-பாடல்களையும் இயற்றியவர். பாலையானது நீரும் கிழலும் இல்லாத
இடம். பாலைநிலமாக்கட்டு வழிப்பறியே வியவசாயம். வழிப்போக்க
ரிடத்தில் பொருளில்லையாயினும் அவரை வெட்டி விழ்த்தி மகிழ்வர்.
பட்சிகள்கூடப் பாலை வழி போகா. மாமேயில்லாத மிக்க உஷ்ணமான
அந்த இடத்தில் முன்னிப்போன்ற பருக்கைக் கற்கள் நன்மை செய்
யாதவனுடைய கொடுங்கோல் போலக் குத்து மென்பர். அதை எப்படி
வர்ணிப்பது? அதில் வாழும் சனங்கள் எயினர்.

“வலிமுன்பின் வல்லென்ற யாக்கைப் புலிரோக்கிற்
சுற்றமை வில்லார் கரிவளர் பித்தையர்
அற்றம்பார்த் தல்குந் கடுங்கண் மறவர்தான்
கொள்ளும் பொருளில் ராயினும் வம்பலர்
துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்துயிர் வெளவலிற்
புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை”

எனவும்,

“ஆன்பவர் கலக்குற வலைபெற்ற காடுபோற்
பாழ்பட்ட”

எனவும்,

“கடுவிக் தொரீடு கயனில்லான் வினைவாங்கக்
கொடிதோர்த்த மன்னவன் கோல்போல
ஞாயிறு தெறுதலான்”

எனவும்,

“வறியவ னினைமைபோல் ஸாடிய னினைவாய்ச்
சிறியவன் செல்வம்போற் சேர்த்தார்க்கு கிழலின்றி
யார்கண்ணு யிகத்தசெய் திசைகெட்டா னிறதிபேரல்
வேரொடு மரம்பெய்ப”

எனவும்,

“நதலிற் குறைகாட்டா நதனநிற் தொழுதிய
திதிலான் செல்வம்போற் நீங்கரை மரகத்த”

எனவும்,

“மடியிலான் செல்வம்போன் மரகத்த வச்செல்வம்
படியுண்டார் துகர்ச்சிபோற் பல்வினை மிகுஞர்ப்ப”

எனவும் அவர் கூறியிருக்கும் பாலைசின் இயல்பையும் அங்கங்கே காட்டியிருக்கும் பொருள்களின் இயற்கை அழகையும் படிப்போர் வியவாதிசார்.

சோழன் நல்லுருத்திரன் என்னுமரசன் களித்தொகையில் முல்லைத் திணைஞரிய 17-பாக்களையும் பாடியவன்.

“மத்தம் பிணித்த கயிறபோ னின்னவஞ்
கத்திச் சுழலுமென் னெஞ்சு”

என்று களித்தொகையிலும், “எலிபோன்றவர்களுடைய கேண்மை எனக்கு வேண்டுவதில்லை, புலி போன்றவர்களுடைய நட்பே எனக்கு வேண்டுவது” என்று புறநானூற்றிலும் அவன் சொல்லியிருக்கும் உவமைகள் அநியற்பாலன.

எலியானது தானியக் கதிர்களைத் திருடிக்கொண்டு போய்த் தானுண்ணுது வளையிற் செமித்தா வைத்திருக்கும். புலி தானறைத்த பன்றி இடர்ப்பக்கம் வீழின் அன்று உண்ணாவிருந்துவிட்டு மறுநாள் யானையைத் தாக்கி அது வலப்பக்கம் விழும்படி செய்து அதன் மத்தகத்தைத் தின்னும். அப்படிப்பட்ட ஊக்கமுடையவருடைய நட்பே தனக்கு வேண்டுமென்று சோழன் நல்லுருத்திரன் பாடினான். அந்தப் பாடல் வருமாறு:—

“விளைபதச் சிறிட ரோக்கி வளைகதிர்
வல்லி கொண்டனை மல்க வைக்கு
மெலியுயன் றினைய தாகி யுள்ளதம்
வளன்வலி புறக்கு முனரி னாரொர
டியைத்த கேண்மை வில்லா வியரோ
கடுங்கட் கேழ லீடம்பட வீழ்த்தென
வன்றவ னுண்ணு தாகி வழிகாட்
பெருமலை விடரகம் புறம்ப வேட்டெழுக்
திருக்களிற் றொருத்த னல்வனம் படுக்கும்
புலிபசித் தன்ன மெலிவி லுள்ளத்
தாணுடை யானர் கேண்மையொ
டியைத்த வைக லுளவா வியரோ.”

குறுதுவழிதி என்பவன், “கல்லி பென்னும் வல்லான் சிறுஅன்” என்று கல்லியை ஆண்மகவாகப் பாராட்டியிருக்கிறான்.

நெடுஞ்செழியன் என்று ஒரு பாண்டியன் இருந்தான். தலையா லங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்று அவனுக்குப் பெயர் வழங்கிவந்திருக்கிறது. அவன் சிறு பிராயத்திலேயே பட்டம் பெற்றான். சேரசோழர்கள் சிற்றரசர்கள் ஐவரைத்

துணைக்கொண்டு அவனை எதிர்த்தபோது, “நான் இளையன் தனிய
னென்று அவமதித்து நரல்வகைச் சேனையோடும் என்னை எதிர்த்த
இப்பகைவர்களைத் தாக்கி ஒருங்கே வென்று இவர்களுடைய முரசுத்
தையும் கைப்பற்றேனாயின், எம்மரசன் கொடியன் என்று குடிகள்
தூற்றும் கொடுக்கோலை உடையேனாகு; மாங்குடி மருதனாரைத்
தலைவராகப்பெற்ற புலவர் என்னுடைய நிலத்தைப் பாடாதொழிக;
இரவலர்க்குக் கொடுத்தற்கியலாத மிக்க வறுமையை யான் அடைக”
என்று அவன் பாடிய பாடல் ஒன்று உள்ளது. அது வருமாறு:—

“நருதக் கனரே காடுமீக் கடறந்
நிளைய னிவனென வுளையக் கூறிப்
படுமணி வீரட்டும் பாவழிப் பணைத்தா
னெடுகல் பாணையுத் தேரு மாவும்
படையமை மதவரு முடையம் யாமென்
றுறுதப் பஞ்சா துடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொற் சொவ்விய சினங்கொழு வேந்தரை
யருஞ்சமஞ் சிறையத் தாக்கி முரசுமொ
டொருங்ககப் பட்டேன னாயிற் பொருத்திய
வென்னிழல் வாழ்கர் சென்னிழற் காணுத
கொடியனெம் மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடியழி துற்றக்கோவேனாக
வோங்கிய சிறப்பி னுயர்ந்த தேன்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவ னாக
வுலகமொடு கிணியுயர்ப்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைகவென் னிரைவரை
புரப்போர் புன்கண் கூர
விரப்போர்க் கியா யின்மையா னுறவே.”

இப்பாடலிலிருந்து பாண்டியனுடைய வீரம், நடுவு நிலைமை, தமிழ்ப்புல
வர் பாலுள்ள அன்பு, சகை என்பவை வெளியாகின்றன. இந்தப் பாண்
டியன் போசில் வென்ற தலையாலங்கானம் என்பது இக்காலத்துத் தலை
யாலங்காடு என்று வழங்குகிறது. நன்னிலந்தாலாகாவில் பெரும்பன்றி
பூருக்கு அருகிலுள்ளது; ஒரு சிவ கோஷத்திரம்.

பூதபாண்டியன் என்று ஓர் அரசன் இருந்தான். ஒல்லையூர்
தத்தபூதபாண்டியன் என்று அவனுடைய பெயர் வழங்கி வந்திருக்
கிறது.செய்யுள் இயற்றுவதில் சிறந்தவன். “என்னை எதிர்த்த அரசர்
களை வென்று புறங்காணேனாயின் என்னுடைய உயிர்த்துணைகியை யான்
விட்டுப் பிரிக;நீதிமன்றத்திற் சிதிலும் அறியில்லாத ஒருவனை வைத்துச்
செங்கோலை மெலிவித்தேனாகு; சிறந்த நண்பர்களுடைய மாவன் முதலி

யவர்களைப் பிரிந்து விடுவேனாக; இனி இந்தப்பாண்டியர் குடிசிறிற் பிற வரமல் பாலை நிலத்தனைவனாகப் பிறந்து ஆறலைப்பேனாக" என்று அவன் பாடிய பாடலொன்றுள்ளது. அது வருமாறு:—

“மடங்கலிற் சினைஇ மடங்கா வுன்னத்
தடங்காத் தானே வேந்த ருடங்கியைத்
தென்னொடு பொருத மென்ப வவரை
யாரம ரலறத் தாக்கித் தேரோ
டவர்ப்புறம் காணே னாயிற் சிறந்த
பேரம ருண்க ணிவளினும் பிரிக
வறனிலை திரியா வன்பி னவையத்தத்
திதனி வொருவனை காட்டி முறைதிரித்து
மெலிகோல் செய்தே னாக மலிபுகழ்
வையை ரும்த வளங்கெழு வைப்பிற்
பொய்யா யாணர் மையற் கோமான்
மாவனு மன்னையி லாக்கைபு முரைசா
வந்துவஞ் சாத்தனு மாத னழிசியும்
வெஞ்சின வியக்கனு முளப்படப் பிறருங்
கண்போ னண்பிற் கேளிரொடு கலத்த
வின்கனி மகிழ்க்கை யிழுக்கியா னென்றோ
மன்பதை காக்கு நீங்குடிச் சிறந்த
தென்புலக் காவலி னொர் இப்பிறர்
வன்புலக் காவலின் மாதியான் பிறக்கே.”

அவனுடைய வீரம், ஏகபத்தினி வீரதம், நியாய பரிபரணம், நட்பு முதலிய குணங்கள் இச்செய்யுளால் விளங்குகின்றன. ‘பூதபாண்டி’ என்று தென்னாட்டில் இன்றும் ஓர் ஊர் உளது.

சேரன் கணக்காளிரும்பொறை என்ற அரசன் ஒருவன் இருந் தான். மலைநாடாகிய சேரநாட்டைப் பகைவர் பிடிப்பது அரிதாகையால் அவன் இறுமாந்து வந்து சோழன் செங்கண்ணை எதிர்த்துப் போர்செய்து தோற்றுப்போனான். ரும்பகோணத்திற்குத் தெற்கி லுள்ள குடவாசிற்கிறையில் சோழன் அவனை இட்டான். தாகம் மே லிட்டுச் சிறைக்காவலாளரைத் தண்ணீர் வேண்டுமென்று அவன் கேட்க, அவர்கள் கொடுத்தனர். பகைவனுடைய ஏவலாளரிடம் ஒன்றைப் பெறுவதா என்ற மரணத்தால் அந்நீரை உண்ணாமற் சொல்லிய பாட்டு ஒன்று புறநானூற்றில் உளது. அதன் பின்னையுள்ள வரக்கியத்திற் காணப்படும் துஞ்சிய என்ற சொல் இறந்த என்ற பொருளையே மிகுதியும் தருவதானும் இங்கு மூர்ச்சித்த என்று பெரருள் கொள்ள வேண்டும். அச்செய்யுள் வருமாறு:—

“குழலி பிறப்பினு மூன்றடி பிறப்பினு
மாளன் நென்ற வாவிற் தப்பார்
தொடர்ப்படு ஞாலிலி னிடர்ப்படுத் திரீஇய
கேளக் கேளிர் வேளான் சிறுபதம்
மதுகை யின்றி வயிற்றத்தீத் தணியத்
தாயிரக் துண்ணு மளவை
சுன்மனோயில் வுலகத் தானே.”

குழந்தை இறந்து பிறந்தாலும் ஊன் பிண்டம் பிறந்தாலும் அவற்றை ஆளவல்லவென்று நினைபாமல் வானால் வெட்டி, அடக்கஞ் செய்யும் அரசு பாம்பரசரின் சிறைக்கோட்டக்காவலாளர்களிடத்துத் தண்ணீரை இரந்துண்பவர்களைப் பெறுவார்களா என்பது இச்செய்யுளின் பொருள்.

நோயாளிற்ற அரசருடம்பைத் தருப்பைபிறி கிடத்தி, ‘பேரி லிறந்த அரசரடையும் உலகை இவர் அடைக’ என்று கடவுளைப் பிரார்த்தித்து வானால் அவ்வுடம்பை வெட்டி அடக்கஞ் செய்வது அரசருலமாபு. இது, புறநானூறு 93-ஆம் பாட்டாலும் மணிமேகலை 23-ஆம் காதையின் 11-ஆம் அடி முதலியவற்றாலும் தெரிகிறது.

சிறைக்கோட்டத்திருந்த அந்தச் சேனை மீட்டவர் அவனுடைய புலவரான பொய்கையார். அவர் சோழன் செங்குணைடம் பேரய் புத்தகனத்தை வர்ணித்துப் பாடியதைக் கேட்ட அவன் உருகி என்னவேண்டுமெனவே, அவர், ‘என் தலைவனாகிய சேனை விடுவிக்கவேண்டும்’ என்று கேட்டு அப்படியே பெற்றார். மேற்கூறிய புத்தகனத்தை அவர் பாடிய தூல், பதினென்றேழ்க்கணக்கு தூல்களுள் ஒன்றான களவழிநார்பது எனப்படும். இச்சரிதம் கவிங்கத்துப்பராணி, மூவருலா முதலியவற்றாலும் விளங்கும்; “களவழிக்கவிதை பொய்கையுரை செய்ய வுதியன் கால் வழித்தனையை வெட்டி யரசிட்ட பரிசும்” என்று கவிங்கத்துப்பராணியிலும், “இன்னருளின், மேதக்க பொய்கை கவிகொண்டு கில்லவனைப், பாதத் தனைவிட்ட பார்த்திபனும்” என்று விக்ரமசோழனுலாகிலும், “பொறையனைப் பொய்கைக் கவிக்குக் கொடுத்துக் களவழிப் பாக் கொண்டோனும்” என்று குலோத்துங்க சோழனுலாகிலும், “பொய்கைக் களவழி நார்பதுக்கு கில்லவன் காற்றனையை விட்டகோன்” என்று இராசராச சோழனுலாகிலும் பொய்கையார் களவழி நார்பது பாடிச் சேனைமீட்டது குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

சோழன் கலங்கிள்ளி பென்பவன் சிறந்த புலவன். தன் முன்னோர் இறந்தபின் உரிமையாற் கிடைத்த அரசாட்சிப்பரமம் ஊக்கமும் வீரமுமில்லாதவனுக்கு மலையைப்போல மிகக்கனமாகவும், அவ்விருண்டு முள்ளவனுக்கு வரடிய நெட்டியைப்போல மிக நெய்தலாகவுயிருக்கு மென்று அவன் பின்வரும் செய்யுளால் தெரிவித்திருக்கிறான்:—

“முத்தோர் முத்தோர்க் கூற்ற முய்த்தெனப்
 பாத வந்த பழவிதற் றுயம்
 எய்தின மாயி னெய்தினஞ் சிறப்பெனக்
 குடிபுர விசக்குங் கூரி ளண்மைச்
 சிறியோன் பெரினது சிறத்தன்று மன்னே
 மண்டமர் பரிக்கு மதனுடை கோன்றான்
 விழுமியோன் பெறுகுவ னாயி னுழிர்
 அறகய மருங்கிற் சிறகோங் வெண்கிடை
 என்னுழ் வாகுவதல் போலான்று
 கொய்தா லம்ம தானே மையற்ற
 விசம்புற வோங்கிய வெண்குடை
 முரசுகெழு வேந்த ஶரசுகெழு திருவே.”

சோழன் குளமுற்றத்துத் தஞ்சிய கிள்ளிவளவன் சிறந்த புலவன். சிறுகுடிமீழான் பண்ணன் என்னும் வேளாள உபகாரியீது அவன் பாடிய பாடலினின்று அவனுடைய கவித்திறமை கிளங்கும். சிறுகுடி என்பது தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் நாரைக்கம் பேட்டைக்கு வடக்கில் மண்ணியாற்றங்கரையில் உள்ளது. சிறுகுடிமீழான் பண்ணன் அகநானூற்றிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றான். அவனிடம் பரிசில்பெற்ற ஒரு புலவனைப் பார்த்துப் பரிசில்பெறச் சொன்னொருவன் பாடியதாகக் கிள்ளிவளவன் பாடியிருக்குஞ்செய்யுள் வருமாறு:—

“உன்வாழு ஶளும் பண்ணன் வாழிய
 பாணர் காண்கிவன் சும்பின் திடுப்பை
 பாணர் பழமரம் புள்ளியிழந் தன்ன
 னனொலி யரவர் தானுங் கேட்கும்
 பொய்யா வெழிலி பெய்விட நோக்கி
 முட்டை கொண்டு வற்புணுந் தோரும்
 சிறதண் ணெறம்பின் சில்லொழுந் கேட்ப்பச்
 சோதடைக் கையர் விறுவீறியங்கும்
 இரும்பினைச் சிறுஅர்க் காண்டுங் காண்டும்
 மற்ற மற்றம் வினவுநர் தெத்தெனப்
 பசிப்பிணி மருத்தவ னில்லை
 அணித்தோ சேய்த்தோ கூறயி னெமக்கே ”

இதன் கருத்து:—ஆலமரம் பழுத்தால் பலவகைப் பறவைகளும் கூடிப் பழங்களைத்தின்று பெருமுழக்கம் செய்யும்; அப்படியே பண்ணன் வீட்டில் உண்ணும் பலருடைய பெருமுழக்கமிருத்தது; அவன் வீட்டில் தயிர்ச் சோற்றுத்திரையைப் பெற்று வரிசை வரிசையாகப் போகும் சிறுவர்களுடைய தோற்றம் முட்டை கொண்டு போகும் எலும்பினம் போலிருந்ததென்பது. இவ்வுவமைகளிலிருந்து சோழனுடைய

கல்கியறியு புலப்படுகின்றது. “தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியான்” என்று அகநானூற்றில் இப்பண்ணன் பாராட்டப்பட்டிருக்கிறான். தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியானான் என்ற சொற்றொடரும் பொருளும் மிகச்சிறந்தனவாக இருப்பதால் மணிமேகலையில் அந்தத் தொடர் சித்தலைச்சாத்தனரால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

அறிவுடை நம்பி என்று ஒரு பாண்டியன் இருந்தான். மக்கட்பேற்றை அவன் மிகவும் அழகாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறான்.

“படைப்புப்பல படைத்தப் பலரோ இன்னும்
உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு யிடைப்படச்
குறுகுறு ஈட்த்து சிறகை நீட்டி
இப்பிடு தொட்டுக் கல்கியுந் தழைத்தம்
செய்யுடை யடிசின் மெய்பட விறித்தும்
மயக்குற மக்களை யில்லோர்க்குப்
பயக்குறையில்லைத்தாம் வாழு காணே”

என்ற பாடலால் குழந்தைகளால் உண்டாகும் இன்பத்தைக் கூறி மக்களை அடையாதவர்க்குத் தம் வாழ்களில் அடையும் பயன் யாதுமில்லை என்று அவன் விளக்கியிருக்கிறான்.

பாண்டியன் ஆரியப்படை கடத்த நெடுஞ் செழியன் என்ற பாண்டியன் ஒருவன் இருந்தான். கல்கிந்த வேண்டியமுறை அவன் பாடலால் தெரிவின்றது. தன்னுசிரியனுக்கு ஒரிடையூறு வந்தவிடத்து உதவியும் மிக்க பொருளைக்கொடுத்தும் வழிபாட்டு நிலைமையை வெறுது கற்றல் ஒருவனுக்கு அழகியது. ஏனெனில் ஒரு வசித்திற் பிறந்தோருள்ளும் கல்கி விசேஷத்தால் தாசின் மனமும் வேறுபடும். ஒரு குடிபிற் பிறந்த பலருள்ளும் மூத்தோன் வருகவென்று சொல்லாமல் அவருள் அறிவுடையோன் சென்ற நெறியே அரசனும் செல்வான். நாத்ருலத்துள்ளும் கீழ்க்ருலத்தான் சுற்பானுசின் மேற்குலத்தானொருவன் அவமதியாது கல்கியின் பொருட்டு அவனை வழிபடுவன் என்று அச்செய்யுளில் அவன் சொல்லியிருக்கிறான். பண்டைராளில் நாத்ருலங்கள் இருந்தனவென்பது அச்செய்யுளிலிருந்து விளங்குகிறது. அது வருமாறு:—

“உத்தழி யுதலியு முறபொருள் கொடுத்தம்
பிற்றைநில மூனியாது கத்த னன்றே
பிறப்போ ளன்ன வுடன்வயிற் றள்ளும்
சிறப்பின் பாலாற் றுயு மணத்திரியும்
ஒருகுடிப்பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக வென்னு தவருள்

அநிலுடை யோனா நரசுஞ் செல்வம்
வேற்றுமை தெரிந்த காற்பா லுள்ளும்
மீழ்ப்பா ளொருவன் கற்பின்
மேற்பா ளொருவனு மவன்கட் படுமே.”

ஆசிரியனது வீட்டுக்குப்போய் வழிபாடு செய்து கல்வி கற்கவேண்டும். ஸ்ரீராமன் முதலானோரும் அப்படியே செய்தனர். சிவகன் பூமகன் புலம்பிவைக்க கற்றுனென்பதால், செல்வச் செருக்கின்றி ஆசிரியன் பால் வழிபாட்டோடு அவன் கல்விகற்றான் என்று சிந்தாமணியில் சொல்லியிருப்பது இங்கே கவனிக்கத்தக்கது.

அரிய குணங்கள் நிறைந்த பிரபுக்களுடைய செல்வம் “பலர் புகழ் செல்வம்” என்றும், “கேட்டற் கினிது நின் செல்வம்” என்றும் பதிற்ப்பததுப் பாடல்களில் பாராட்டப்பட்டுள்ளது. பலர் புகழ் செல்வம் என்பது பல மதத்தினராலும் புகழப்படும் செல்வம் என்றும் பொருள்படும். காஞ்சியில் காமாட்சி அம்மை முப்பத்திரண்டு தருமக் களையும் இயற்றியருளுகையில், அறுவகை மதத்தினர்க்கும் உண்டி அளித்தனன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. திருவேட்டகாவரர் ஆலயத்துக்கு ஒரு மகமதிய அரசர் கொடுத்த இடங்கள் இன்னும் உள.

பாரியின்மையை மூவேந்தர் சூழ்ந்து கொண்டபின், கபிலர் கிளி களைப் பழக்கி அவை வெளியிரிந்து தானியக் கதிர்களைக் கொணரும் படி செய்தார். பாரி இறந்த பிறகு அவர் சேரன் செல்வக்கடுங் கோவாழியாதனை அடைந்து, “பாரிபரலிருந்த குணங்கள் உன்பா ளுள்ளன வென்றுகேட்டு உன்றுடன் பழகவந்தேன்” என்று பாடின தாகப் பதிற்ப்பாத்தில் ஒரு செய்யுள் காணப்படுகிறது.

“சிரயத் தன்ன வென்வநன் களைத்த”

என்றும்,

“தொல்பெ யுழந்தவென் பழக்கண் வீழ”

என்றும்,

“பசிப்பிணி மருத்தவன்”

என்றும் புலவர்கள் கூறியவற்றால் அவர்கள் வறுமையைப் பிரபுக்கள் போக்கினமை அறியக்கிடக்கின்றது.

செய்க்கின்றி யறிதலென்னும் பெரியகுணம் அவர்களிடமிருந்த தாகப் பல பாடல்களால் தெரிய வருகின்றது. இவ்வரியகுணம் பழைய வடமொழி நூல்களிலும் கிணக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுட் சில வற்றை இங்கே சொல்லுவேன்: துரோணர், பிஷ்மர், அசுவத்தாமா,

கும்பகர்ணன், கர்ணன் இவர்களுடைய செயற்கள் நியதிபுகளும் இத் தன்மையனவே.

கும்பகர்ணன் இராவணனுக்கு நல்லபுத்தி சொன்னதாக இராமன் கேள்வியுற்று அவன் கருத்தையறிந்துவரும்படி விபீஷணனை யனுப்பிய பின், இராமனைச் சரணமடையும்படி கிபீஷணன் அழைத்தபோது கும்பகர்ணன் சொன்னதாக அவன் நன்றியறிவைக் கம்பர் மிகவும் அழகாகக் கூறியிருக்கிறார். அதாவது “யான் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்திருக்கக்கூடிய நேரத்தை எதிர்பார்த்து அறுசுவை உண்டியை வைத்துக் கொண்டு அண்ணன் காத்திருப்பன்; அவனுக்காகப் போர்செய்து உயிர் துறந்தேனும் செஞ்சொற்றுக் கடன் கழிக்க வேண்டும” என்று அவன் சொன்னு னென்பது. பாரதப்போரில் பதினேழாவது நாள் என்று கர்ணன் கௌரவர்சேனைத் தலைவனாக நியமிக்கப்பட்டபோது செஞ்சொற்றுக் கடன்கழிக்க வேண்டியதை அவன் சொன்னதும் கவனிக்கத்தக்கது:—

“ஒரு மொருவழி யில்லா வெண்ண
யுங்களுவத் தன்னோரி லொருவ னாகித்
தேரு மவர்மனைக்கே வளர்த்த வெண்ணைத்
செம்பொன்மணி முடிசூட்டி கம்பு தாசி
நீரும் நரபாலர் பலருக் காண
கின்னிணஞ்சீர் பெறவைத்தாய்க் கினக்கே யன்றி
யேருரும் மணிமுடியா யித்தப் போரில்
யார்க்கினியென் னுயிர்தறப்ப நயம்பு வாயே.”
“செஞ்சொற்றுக் கடனின்றே கழியே னுயிர்
நிண்டோன்கள் வளர்த்ததனூற் செயல்வே துண்டோ.”

இவை துரியோதனனை நேரக்கிக் கர்ணன் கூறியவை.

வித்வான்களுக்குப் பிரபுக்கள் எளியவர்; சத்துருக்களுக்கு அரி யவர்.

“எங்கோ னிருத்த கம்பலை மூதூர்
உடையோர் பேரல விடையின்ற ருதகிச்
செம்ம னுளவை வண்ணூர்து புருதல்
எம்மன வாழ்க்கை யிர்வலர்க் கெளிதே
.....மன்னர் கினைக்குங் காலைப்
புலிதஞ்ச வியன்புலத் தந்தே
வலிதஞ்ச தடக்கை யவனுடை காடே”

என்று புறநானூற்றில் வந்திருத்தல் காண்க.

“ரூபி தனையகின் பகைவர்க்குத்
திகை ளனையை பெம்ம னேன்க்கே”

என்று பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத் துஞ்சிய நன்மகாநனைச் சித்தலைச் சாத்தனார் பாடியிருக்கிறார்.

“ ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலி
 வீர்த்தறை படியும் பெருக்களிற் போல
 வினியை பெரும வெமக்கே மத்ததன்
 தன்னுஞ் சடாஅம் போல
 வின்னும் பெருமரி னென்னு தோர்க்கே ”

என்று அதியமாமெடுமரனஞ்சியை ஓனவையார் பாடியிருக்கிறார்.

பிரபுக்கள் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் நன்குறித்த தருதியுள்ள வர்களாலேயே சூழப்பட்டிருந்தார்கள் என்பதைச் சிறுபாணாற்றுப் படை விளக்குகிறது :—

“ செய்க்கன்றி யறிதலுஞ் செறின மின்மையும்
 இன்னும முடைமையு மினிய னாதலும்
 செறித்தவின்கு செறிப் பி னறித்தோ ரேத்த
 அஞ்சினர்க் கறித்தலும் வெஞ்சின மின்மையும்
 ஆணனி புருதலு மழிபடை தாங்கலும்
 லாண்டீக் கூற்றத்து வயவ ரேத்த.....
 அறிவுமடம் படுதலு மறிவுரன் குடைமையும்
 வரிசையறிதலும் வரையா த கொடுத்தலும்
 பரிசில் வாழ்க்கைப் பரிசில ரேத்தப்
 பன்மீ னுப்பட் பான்மதி போல
 இன்னகை யாயரோ டிருத்தோன் ”

என்றதால் வரிசையறிந்து கொடுத்தனர் என்பதும், வரையாது கொடுத்தனர் என்பதும், சுந்திரன் பிரகரிக்ஞம்போது நட்சத்திரங்களும் விளங்குவதுபோல் உடனிருந்தோரும் விளங்கும்படி அவர்கள் இருந்தனர் என்பதும் அறியற்பாலன.

பிரபுக்களைக் கண்டால் புலவர்கள் தைரியமுற்று அவர்களுக்குநல் உபதேசம் செய்து தங்களுக்கு வேண்டியவற்றையும் கேட்டுப் பெறுவர் :—

“ அருத்தய குழக்குமென் பெருந்தன் புறவிரின்
 னுன்படு செல்வம் காண்டொறு மருளப்
 பின்மருட் டடக்கையெடு முத்துப்பட முற்றிய
 உயர்மருப் பேர்திய வரைமரு னேன்பக
 டொளிதிக தோடை பொவிய மருங்கிற்
 படுமணி யிரட்ட வேறிச் செம்மாந்து
 செலவனை யுற்றனன்.....
 என்னனத் தறித்தனை கோக்காத சிறத்த
 கின்னனத் தறிமதி பெரும
ஓத்துகம் பவவே ”

என்றதனால் நின்பெருமைக்குத் தகுந்தவாறு கொடு என்றார்.

“இரவலர் புரவலை நீயு மல்லே
புரவலர் இரவலர்க் கில்லையு மல்லர்
இரவல ருண்மையுக் காணினி சின்னூர்க்
கடிமரம் வருத்தத் தந்தியாம் பிணித்த
கெடுகல் யானையெம் பரிசில்
கடுமான் தோன்றல் செல்வன் யானே”

என்று வந்துள்ள செய்யுட்கள் இங்கே அறியத்தக்கன.

வேந்தர்க்குப் புலவர் தர்மங்களை உபதேசித்து அவர்களை நல் வழியினின்றும் நீங்காதபடி காத்தனர்.

“சிலம் பெயரினு சின்சொற் பெயரல்.....
சின்னகை வேட்கையி னிரகலர் வருவாது
முன்ன முகத்தி னுணர்ந்தவர்
இன்மை தீர்த்தல் வன்மை யானே”

என்று பாண்டியன் கருங்கையொன்வாட்பெரும்பெயர் வழிதியை நோக்கி இரும்பிடர்த்தலையாரும்,

“அருளு மன்பு நீக்கி நீக்கா
சிரயம் கொள்பவசோ டொன்றது நாவல்
குழவி கொள்பவரி னோம்புமதி”

என்று சோமான் கருவூர் வாட்டுகாப்பெருஞ்சேரலிரும்பொழையை நோக்கி நரிவெருடத்தலையாரும்,

“கொடியோர்த் தெறுதலுரு செவ்வியோர்க் களித்தலும்
ஒடியா முறையின் மடிவிலை யாவி
நல்லத னவனுக் தீயதன் தீமையும்
இவ்விலை யென்போர்க் கினனு கிலியர்”

என்று சோழன் நலங்கிள்ளியை நோக்கி உறைபூர் முதுகண்ணன் சரத்தனாரும்,

“காய்கெல் லுதத்தக் கவளங் கொளினே
மாரிதை வில்லதம் பன்னாட் காரும்
துறசெறு வாயினும் தயித்தப்புக் குணினே
வாய்புரு வதனினும் கால்பெரிது கெடுக்கு
மறியுடை வேந்த னெறியறிந்து கொளினே
கோடி யாத்து நாடுபெரிது ஈத்தும்
மெல்லியன் கிழவனாகி வைகலும்
வரிசை யறியாக் கல்வென் சுற்றமொடு
பரிவுதப வெடுக்கும் பிண்ட ஈச்சின்
யானையுக்க புலம் போலத்
தானு முண்ணு னுலகமும் கெடுமே”

என்று அறிவுடைநம்பியை நோக்கிப் பிசிராந்தையாரும் பாடியவை மேற்கூறியவற்றிற்கு உதாரணங்களாகும்.

பிரபுக்கள் பரோபகாரத்தையே இயல்பாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதைப் பல புலவர்கள்,

“பிறர்க்கென வாழ்தி”

என்றும்,

“பிறர்க்கென முயல்வோர்”

என்றும்,

“நனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யானன்”

என்றும் விளக்கியிருக்கிறார்கள்.

அவர்களுடைய அரண்மனை வாயில் சிலர்க்கு அடைக்கப்படாமலேயிருக்கும்.

“பொருட்கர் காயினும் புலவர்க் காயினும்

அருமறைநாயி னத்தணர்க் காயினும்

அடையா வாயி லவனருங்கடை”

என்றும்,

“நசையுர்த் தடையா னன்பெரு வாயில்”

என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இத்தன்மையுடையனாதல்பற்றியே சடையப்பவள்ளிக் கம்பர், “அடையாத பொற்கதவு மஞ்ச லென்ற சொல்லு முடையான் சடையப்பன்” என்றார்.

பிரபுக்களுடைய கொடை பதிற்றுப்பத்துப்பாடினோர்க்குச் சேரவரசர்கள் கொடுத்ததிலிருந்தே விளங்கும்.

பதிற்றுப்பத்தென்பது பத்துப் பத்துப் பாட்டுக்களை உடையது. முதற்பத்தும் பத்தாம்பத்தும் கிடைக்கவில்லை.

இரண்டாம்பத்து, இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைக் கும்பு ழீர்க்கண்ணனார்பாடி உம்பற் காட்டு ஐந்துதூர் பிரமதாயம் பெற்று முப்பத்தெட்டியாண்டு தென்னாட்டுள் வருவதணிற் பாகமும் பெற்றார்.

மூன்றாம்பத்து, பல்யானச் செல்கெழு குட்டுவனைப் பாலைக் கௌதமனார் பாடிச் சுவர்க்கம் புருதற்கு ஒன்பது பெரு வேன்வி செய் கிக்கப் பெற்றார்.

நாலாம்பத்து, களங்காய்க்கண்ணி நாரமுடிச் சேரலைக் காப்பி யாந்துக்காப்பியனார் பாடி நார்பது தூறுவிரம் பொன்னும் ஆள்வதிற் பாகமும் பெற்றார்.

ஐந்தாம்பத்து, சேரன் செங்குட்டுவனைப் பாணர் பாடி உம்பற் காட்டுவாரியையும் அவன் மகளையும் பரிசில் பெற்றார்.

இந்தச் செங்குட்டுவன்தான் சிலப்பதிகாரம் இயற்றிய இளங்கோவடிகளின் தமையன்.

ஆரூம்பத்து, ஆடு கோட்பாட்டுச் சோலாதனைக் காக்கை பாடினியார் நச்சென்னையார் பாடி ஒன்பது காப்பொன்னும் நூறுமீரம் காணமும் பெற்றார்,

ஏழாம்பத்து, செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனைக் கடுலர்பாடி நூறுமீரம் காணமும் நன்றுவென்னும் குன்றேதி நின்று அவன் கண்ணிற்பட்ட நாட்டையும் பெற்றார்.

எட்டாம்பத்து, பெருஞ்சேரனிரும்பொறையை அரிசில் கிழார் பாடிக் காணம் ஒன்பது நூறுமீரத்தோடு அரசுகட்டிலும் அவன் கொடுப்ப அவர் யான் இரப்ப இதனை ஆள்கவென்று அமைச்சுப் பூண்டார்.

ஒன்பதாம்பத்து, இளஞ்சேரனிரும்பொறையைப் பெருங்குன் னூர்கிழார் பாடினார். முப்பத்திராமீரம் காணம் கொடுத்து அவர் அதி யாது ஊரும் மனையும் வளமிதப் படுத்தி ஏறும் இன்பமும் இயல் வரப் பரப்பி எண்ணற்கு ஆகா அருங்கல வெறுக்கையோடு பன்னூறுமீரம் பாற்பட வகுத்துக் காப்புமறம் தாங்கிட்டான் அக்கோ.குசேலர் கண்ண பிராணிமிருந்து திரும்பிவந்தபோது தமது மனை முதலியன நிறப் புற்று நிற்கக்கண்டு திகைக்கும்படி அவரை அதியாமல் கண்ணன் கொடுத்தது இங்கு அதியத் தக்கது. - (இங்ஙனம் பிரபுக்கள் கொ டையை விளக்கும் பாடல்கள் மிகுதியாகச் சொல்லப்பட்டதுடன் அவ்வப்பொழுது கூறிய பாடல்களுக்குப் பொருளும் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டது.)

பல அரசர்கள், சிற்றரசர்கள் முதலியவர்களைப்பற்றிய விஷயங் கள் பண்டைக்காலச் செய்யுட்களில் சிதறிக் கிடக்கின்றன. ஒவ்வொரு வரையும் பற்றிக் தெரிந்திருக்கிற விஷயங்களைச் சொல்லவும் கோயில்லை. சிலரைப்பற்றிமட்டும் சில விஷயங்களைச் சொல்லுவேன்.

புலவருக்கு விசிறின அரசன்.

சேரமான் தகடுரெறித்த பெருஞ்சேரலாதன் என்ற அரசனை ஒரு சமயம் மோசிகேனார் என்ற புலவர் காணப்போனார். வழி நடந்துபோன சிரமத்தால் அவனது அரண்மனையிலுள்ள முரககட்டிலில் அவர் படுத் துக்கொண்டு தூங்கிப்போய்விட்டார்; முரக அரசர்களால் வழிபடுவதற் கும் பூசித்தற்கும் உரியது. அரசர்கள் வுத்தத்துக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்பு, அதனை நல்லவேளையில் எடுத்து முன்னதாக அனுப்புவது வழக்கம். இதற்கு முரகராட்டிகளாள் என்று பெயர். அங்ஙனம் பெருஞ்சேரலாதன் தன் முரசை யெடுத்து அனுப்பியிருந்தமையாலே தான் மோசிகேனார் கட்டிலிற் படுத்து அயர்ந்து நித்திரை செய்துவிட்

டர். அரசன் வந்தபோது அவர் அயர்ந்து நித்திரை செய்வதையும் அவருடைய சிரமத்தையும் உணர்ந்து விசிறி கொண்டுவந்து தானே விசிறிக்கொண்டு நின்றான்.

அவர் விழித்துக்கொண்டு அரசன் விசிறுவதைக் கண்டு திடுக்கிட்டு அவனுடைய பெருந்தகைமையை வியந்து ஒரு செய்யுளியற்றினார். அது வருமாறு:—

“மாசற விசித்த வார்புறு வன்பின்
மைபடு மருங்குல் பொலிய மஞ்ஞை
யொல்கொடும் பீலி யொண்பொறி மணித்தார்
பொலங்குழை யுழிஞையொடு பொலியச் சூட்டிக்
குருதி வேட்டை யுருகெழு முரசு
மண்ணி வாரா வரையை யெண்ணெய்
துரைமுகத் தன்ன மென்புஞ் சேக்கை
யறியா தேறிய வெண்ணத் தெறுவா
விருபாத் படுக்குந் வான்வா யொழித்ததை
யதூஉஞ் சாலாற் தமிழ்முழு தறிச
வதனெடு மலையா தணுக வந்துந்
மதனுடை முழவுத்தோ னோர்சித் தன்னென
வீசி யோயே வியலிடக் கழை
வீவணிகை யுடையோர்க்கல்ல தவண
துயர்விலை யுலகத் துறையு ளின்மை
விளக்கக் கேட்ட மாறகொல்
வலம்படு குருசினி யீங்கிது செயலே”

(புறநாணுறு, 50.)

கரிகாற் கோழன்.

கரிகாற் சோழனுடைய புகழைப் பலபுலவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். அவன் இனமையிலேயே அரசரிமை பெற்றான். ஒரு சமயத்தில் தீப்பற்றிய ஒரு வீட்டினிருந்து ஓடும்போது அவன் கால் வெந்து போய்கிட்நது. அதனாலேதான் கரிகாலன் என்ற பெயர் அவனுக்கு வந்தது. இமயத்தில் அவன் புலிக்கொடியை நாட்டினதாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறான். கால் வெந்திராவிடின், திருமாலைப்போல் மூவுலகையும் அவன் அனர்திருப்பான் என்று புலவர் ஒருவர் அவனுடைய வீரத்தை,

“முச்சக் கரமு மனப்பதற்கு நீட்டியகால்”

என்ற செய்யுளால் பாராட்டியிருக்கிறார். கரிகாலனுடைய பேரறிவை ஒரு சரித்திரம் உணர்ந்துகிறது. ஒரு சமயம் அவன் நியாயசபையில் இருக்கையில் வழங்குரைத்துக்கொள்ள இருவர் வந்தனர். என்ன வழக்கென்று அரசன் கேட்டபோது, அவன் இளையவனாக விருந்ததைக்

கண்டு அவனிடம் வழக்கைச் சொல்ல அவர்களுக்குத் துணிவு உண்டாக வில்லை. அதனை அதிர்ந்த கரிகாலன் நீதிபதி சிங்கிரம் வந்து விடுவார் என்று சொல்லிவிட்டு அப்புறம் போய் ஒரு முதியவன்போல் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு நீதிமன்றத் துக்கு வந்து சேர்ந்தான். அப்போது வழக்காளிகள் தம் வழக்கைத் தெரிவித்துக்கொண்டனர். அவன் நியாயவிகாரனைச் செய்து தீர்ப்பளித்தான். கேட்டு அவர்கள் மகிழ்ந்து சென்றனர். இச்சரிதம்,

“ இளமை காணி முதமை யெய்தி
உரை முடிவு காட்டிய வரலோன் ”

என்னும் மணிமேகலைப் பகுதியாலும்,

“ உரை முடிவு காணான் ”

என்னும் பழமொழிச்செய்யுளாலும் வெளியாகின்றது.

தன்னியல்பைப் பாராட்டிக் கடியலாருருத்திரங்கண்ணனார் பாடிய பட்டினப்பாலை யென்னும் நூலைக்கேட்டு அப்புலவர்க்குக் கரிகால்வன் வன் பதினாறு லகடும் பெண் பரிசளித்தான்; இது, “தழுவு செந் தமிழ்ப் பரிசில்வாணர்பொன், பத்தொ டாறுநா றுயிரம்பெறப் பண்டு பட்டினப் பாலைகொண்டதும் ” என்னுங்கலிங்கத்துப்பரணியால் வினங்கும்.

த ள் ளி.

நள்ளி என்று ஓர் அரசன் இருந்தான். அவன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன். அவனது மனைக்குத் தேரட்டியென்று பெயர். ஒரு புலவர் அவனுடைய மலைநாட்டின் வழியே தம் சுற்றத்தார் சிலருடன் போனார். தன்னைத் தேடிக்கொண்டு புலவர்கள் வரின், ஓடிவந்து அனைத் தனக்கு அதிவிக்கும்படி அவன் தன் பரிவாரங்களுக்குக் கட்டளைமிட்டிருந்தான். புலவர் அங்கே ஒரு மரத்தடியில் வந்திருப்பதை அறிந்து அவன் எதிரே சென்று தான் இன்னான் என்பதை அறிவியாமலே அவருக்கு உரிய உணவுகளைக் கொடுத்து அவருக்கும் அவருடன் போனவர்களுக்கும் பசிக்களையாறும்படி செய்தான். அவர் உண்ட பிறகு தான் அணிந்திருந்த நவரத்னமாலைமையும் கடகத்தையும் அவருக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டான். அப்பொழுதும் தான் இன்னான் என்பதை அவன் சொல்லவில்லை. பிறகு அங்கிருந்தவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்று விகாரிக்க அவன்தான் நள்ளி என்று புலவர் தெரிந்து கொண்டு வியப்புற்றார். அதனைப் பின்வரும் அழகிய செய்யுள் உணர்த்துகிறது:—

“ கடிர்ப் பருந்தி னிருஞ்சிற கண்ண
பாறிய சிதாரேன் பலவுமுதற் பொருந்தி

தன்ன முன்னேன் பிறிதுபுவம் படர்த்தவென்
 உயங்குபடர் வகுத்தமு முலைவு ரோக்கி
 மான்கணக் தொலைச்சிய குருதியை கழந்தால்
 வான்கதிர்த் திருமணி விளங்குஞ் சென்னிச்
 செல்வத் தோன்றலோர் வல்வில் வேட்டுவன்
 தொழுதன நெழுவேற் கைகவித் திரீஇ
 மீழுதி னன்ன வானிணக் கொழுங்குறை
 காணத் மயங்கிய விளைபர் வல்லே
 தாம்வக் தெய்தா வானை யெய்ப்பெனத்
 தானொவி தீயின் விரைவனன் சுட்டுநின்
 இரும்பே ரொக்கவொடு தின்மெனத் தருதலின்
 அமிழ்தின் மிசைத்து காய்ப்பி நீங்கி
 கன்மா னனிய கறத்தண் சாரத்
 கன்மிசை யருவி தண்ணெனப் பருமி
 விடுத்த னெடங்கினே னாக வல்லே
 பெறுதற் கரிய வீறுசா னன்கலம்
 பிறிதொன் தில்லைக் காட்டுகாட் டோமென
 மார்பிற் பூண்ட வயங்கு காழா
 மடைசெறி முன்னகக் கடகமொ டுத்தன
 னென்கா டோவென காடுஞ் சொல்லான்
 யாரீ டோவெனப் பேருஞ் சொல்லான்
 பிறர்பிறர் கூற வழிக்கேட் டினினே
 யிரும்புபுனைத் தியற்குப் பெரும்பெய்த் தோட்டி
 யம்மலை காக்கு மணிசெடுக் குன்றிற்
 பாரிக்கு வகுத் தன்ன திரீர்
 களிமலை காட னன்சரியவ னெனவே. "

(புறநானூறு, 150.)

வறியவர்களைக் கண்டகிடத்து வேண்டியவற்றைப் பிறர் அறியாமல்
 அளித்துத் தான் இன்னானென்றும் அறியாமல் உபகாரம் செய்வது
 அருமைமிகும் அருமையாகும்.

கு ம ண ன்.

வன்னல்கள் காலத்திற்குப் பிறகு குமணன் என்ற ஒரு சிற்
 றரசன் இருந்தான். இரவலர்க்கு அவன் வரையாது கொடுத்து வந்தவன்
 அவன் தம்பி பெரிய உலோயி. அவன் சிலருடன் ஆலோசனை செய்து
 அரசைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு குமணனைக் கொல்ல முயன்றான். அத
 னால், தன் தம்பியறியாதபடி குமணன் காட்டிற்குப்போய் அங்கு ஒளித்
 திருந்தான். அவனிருந்த இடத்தை அறியாததம்பி தன் தமையன் தலை
 யைக்கொண்டு வருகிறவர்களுக்குப் பாதிநாட்டைக் கொடுப்பதாகப்
 பறை அறைவித்தான். இந்நிலைமையில் ஒருபுலவர் குமணனிருந்த

காட்டுக்குப்போய் அவனைக் கண்டு தம்முடைய வறுமையைப் புலப் படுத்தி ஒரு செய்யுள்பாடி அவனைக் கேட்பித்தார். தம்முடைய வீட்டு அடுப்பில் காளான் முளைத்துவிட்டதாகவும், தன் மனைவி உண வின்மையால் குழந்தைக்குப் பால்கொடுக்க வழியின்றியிருக்கையில் குழந்தை அவள் முகத்தைப் பார்த்ததாகவும், அவள் தம்மைப் பார்த்ததாகவும், அதன் பொருட்டுத் தாம் குமணனைப் பார்க்க வந்த தாகவும் புலவர் அச்செய்யுளில் சொல்லியிருக்கிறார். அது வருமாறு:—

“ஆடுகளி மதந்த கோயைடுப்பி
னும்பி பூப்பத் தேம்புபடு அழுவாப்
பாடி வின்மையித் தோனொடு திராங்கி
விவ்வி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைத்தொ றமுடந்தன் மகத்துமுத கோக்கி
கீரொடு கிறைந்த வீரிதழ் மழைக்கணை
மனையோ னெவ்வ கோக்கி ரீனைது
சிற்படர்ச் திசினே கற்போர்க் குமண
வென்னிலை யறிந்தனை யாயி னிரிந்தலைத்
தொடுத்துக் கொள்ளா தமையலெ னடுக்கிய
பண்ணமை கரம்பின் பர்கை கல்லாழ்
மன்னார் முழுவின் வயிரிய
ரிண்மை தீர்க்கும் குடிப்பிறத் தோயே.” (புறநானூறு, 146.)

இதைக்கேட்ட குமணன் தன் கையிற் பொருளில்லையென்றும், தனது தலையை வெட்டிக்கொண்டுபோய்த் தன் தம்பியிடம் கொடுத்து உமது தரித்திரத்தைக் கணந்து கொள்ளலாமென்றுஞ் சொல்லித் தன் வாளைக் கொடுத்துவிட்டான். உடனே புலவர், அவன் கையில் இருந்தால் ஏதேனும் கிபரீதம் நேரிடும் என்றெண்ணித் தாமே அவ்வாளை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு, “பாடிய புலவன் வாடினன் பெயர்தலென், நாடிழந்த தனினு நனியின்னா” என நினைந்த அவன் செயலை வியந்துகொண்டு வேறி டஞ் சென்றனர். அவர் சிற்பத்தொழிலிலும் வல்லவர். வாழைக்கிழங் கால் குமணன் தலையென்று நினைக்கும்படி ஒரு தலைசெய்து அதற்கு வர்ணங்கொடுத்து ஒரு துணியால் மூடிக்கொண்டுபோய்க் குமணனது தம்பியிடம்காட்ட அவன் கண்டு திடுக்கிட்டு மூர்ச்சித்து விழுந்தான். பின்பு எல்லோரும் அவனுக்குச் சைத்தியோபசாரம் செய்தனர். அத னால் அவன் நினைவுபெற்றுத் தன் செய்கைக்கு வருந்தித் தன் தமையனை உயிர்ப்பித்துக் கொணர்ந்தால் நாடு முழுவதையும் கொடுப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டே யெழுந்தான். புலவர், பிழைப்பிக்கும் ஆற்றல் தமக்கு உண்டென்றும் தமையனை அழைத்துவருவதாகவும் சொல்லிப்

போய் நடந்த செய்திகளைக் குமணனிடம் அதிவித்து அவ்விருவரும் சந்திக்கும்படி செய்தார். அவர்கள் நாட்டைப் பெற்றுக்கொள்ளும் படி புலவரைக் கேட்கத் தமக்கு அது பெரும்பாசமென்று அவர் சொல்லித் தமது தரித்திரத்தை ஒழிப்பதற்குமாத்திரம் வேண்டிய வற்றை வாங்கிக்கொண்டுபோனாரென்பர்.

இங்ஙனமே பல உபகாரிகளுடைய கொடை முதலிய அரிய செய்கைகள் நூல்களில் மிக நன்றாகப் பரராட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அந்நூல்கள் பிரசுரமாகி இருக்கின்றன. அவற்றைப்படித்தால் எல்லாம் விளங்கும்.

VII. கலைகள் .

கலை என்ற சொல்லுக்குப் பல பொருளுண்டு. எல்லா வித்தைகளும் கலையாகும். வேதங்கள், அவற்றின் அங்கங்கள், சாஸ்திரங்கள் முதலியனவும் கலைகளே. அவையல்லாத வித்தைகளாகிய கலைகளே இங்கே சொல்லப்படும்.

மந்திரிகளுக்குக் கலைக்கண்ணுள் என்று ஒரு பெயருண்டு. கலைகளைக் கண்களாகக் கொண்டமையின், அவர்கள் அப்பெயர் பெற்றனர். பல நூல்களையும் நன்றாக அறிந்திருந்தால்தான் அவர்கள் இராசகாரியங்களைச் செய்ய முடியும். அரசனை இடித்துரைக்க வேண்டியவர்கள் அவர்களே. ஆகையால் உலகியலை அறிந்தவர்களாகவும் படிப்புள்ளவர்களாகவும் கிழவர்களாகவும் அவர்கள் இருக்கவேண்டும்.

கலைகள் அறுபத்து நான்கென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதிந்திருக்கவேண்டிய கலைகள் பல. பொதுமகளிர் வேண்டிய கலைகள் பல. அவை மணிமேகலை முதலிய .றப்பட்டுள்ளன.

“வண்ணமோய்த் தாற்றும் பிண்டிவாமனார் வடித்த தண்ணூல்
உண்ணுவத் தணைய நீயும்”

என்னும் சிவகசுந்தாமணிச் செய்யுள் குலமகளிர்க்குரிய கலைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது.

“வேத்தியல் பொதுவிய லென்றிரு திறத்துக்
கூத்தம் பாட்டுத் தாக்குத் துணியும்
பண்ணியாழிக் கரணமும் பாடைப் பாடலும்
தண்ணுமைக் கருவியுத் தாழ்திக் குழனும்
கத்தகக் கருத்து மடைதாற் செய்யியும்
சுந்தாச் சுண்ணமும் தூநீ ராடலும்
பாயற் பள்ளியும் பருவத் தொழுக்கமும்
காயக் கரணமும் கண்ணிய துணர்தலும்
கட்டுரை வகையுக் கர்த்துறை கணக்கும்
வட்டிகைச் செய்யியு மவராய்த் தொடுத்தலும்
கோலம் கோடலும் கோவையின் கோப்பும்
காலக் கணிதமும் கலைகளின் துணியும்
காடக மகளிர்க்கு நன்கனம் வருத்த”

ஒய்யச் செந்து லுரைதூற் றிடர்சையும்

நந்துத்தறை போயிய பொற்ருடி கங்கை" (மணிமேகலை)

என்பது பொதுமகளிர்க்குரிய கலைகளை விளக்குகின்றது.

அகத்தியர்.

தமிழ்ப்பாஷை மூலமாக அறியப்படும் கலைகளைச் சொல்லும் போது அகத்தியரை முதலிற் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. இயற்றமிழ்க்குப்போல் ஏனைத்தமிழ்க்கும் ஆசிரியர் இவரே. இவருடைய மாணுக்கர்களின் தொகை பன்னிரண்டு என்று பரம்பரையாகச் சொல்லப்பட்டுவந்திருக்கிறது. அம்மாணுக்கர்களிற் சிகண்டி என்பார் ஒருவர். அவர் அகத்தியரிடத்திற் சந்தேகத்தைப் பயின்றவர். சிலப்பதிகாரத்திற்கு அடியார்க்குநல்லார் இயற்றிய உரையால் சிகண்டி ஆசிரியர் இசை துணுக்கமென்னும் தூல் இயற்றியிருந்ததாகத் தெரிகிறது. அகத்தியருக்குச் சமமான சந்தேகிதவான் இல்லை. தொல்காப்பிய உரை ஆசிரியரான இளம்பூரணர் இராவணனை அகத்தியர் கந்தருவத்தால் பிணித்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இராவணன் முதலில் தென்னாட்டை ஆண்டானென்றும், பிறகே இலங்கைக்குச் சென்றானென்றும் தெரிகின்றது. இராவணன் தென்னாட்டை ஆண்டபொழுது பலருக்கும் துன்பஞ்செய்துவந்தான். அகத்தியர் தென்னாடு வந்ததும் அவனை அங்கிருந்து அப்புறப்படுத்த நினைந்து அவன் இசையிற்சிறந்தவனாதலால் அவனைச் சந்தேகப்போருக்கு அழைத்தார். பொதியில்மலைக்கல் யாருடைய பாட்டால் உருகுகின்றதோ அவருக்கு அம்மலைக்கல்லை அங்நளம் உருகச்செய்யாதவர் தேற்றவர்; நீதோற்றால் தென்னாட்டைக் கொடுத்து விட வேண்டுமென்று பேசிக்கொண்டனர். அகத்தியரை முதலிற் பாடும் படி இராவணன் சொன்னான். அவர் பாடவே மலைக்கல் உருகிற்று. பிறகு இராவணன் பாடினபோது உருகியிருந்த குழம்பும் இறுகிற்று. முன்னாலில் துஷ்டர்களுள் சத்தியத்தால் கட்டுப்பட்டிருந்தனராகையால் பேசிய படியே இராவணன் தென்னாடு துறந்து இலங்கைக்குச் சென்று விட்டான். மதுரைக்காஞ்சியில், "தென்னவற் பெயரிய துன்னருர் துப்பிற், றென்முது கடவுள்" என்ற இடத்தில் தென்னவன் என்றசொல் இராவணனை உணர்த்துவதாக நச்சினர்க்கினியர் எழுதியிருப்பதும், நெல்லகாப்பியப்பாசிரியுரையில் இச்சரிதம் கூறப்பெற்றிருப்பதும் இங்கே அறியத்தக்கன. தென்னவன் என்றசொல் இராவணனைக் குறியாதென்றும், பாண்டியனையே குறிப்பிடு மென்றும் சிலர் சொல்லுவர். நச்சினர்க்கினியருரையைத் தேவராம் ஆதரிக்கிறது. இராவணனை கைலைமலை எடுத்ததைச் சொல்லுங்கால், "தென்னவன் மலை யெடுக்க" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கல் உருக அகத்தியர் பாடியதைத் தஞ்சை

வாணன் கோவை இயற்றிய பொய்யாமொழிப்புலவரும் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசஸ்வாமிகளும், பிறரும் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். அகத்தியர் யாருக்குப் பிரதியாகத் தென்றிசை வந்தாரோ அவர் சந்தேகத்திலுள்ள மிக்க பிரீதியால் தம் இரண்டு காதுகளிலும் இரண்டுதோடாக இரண்டு கத்தருவரை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரென்றும் அவ்விருவரும் எப்போதும் கானஞ்செய்து கொண்டிருக்கிறார்களென்றும் சிவபுராணங்கள் கூறும். அவ்விருவர் கம்பளர், அசுவதர ரென்பார்;

“தோடுவார் காதன்றே தோன்றத் துணையவர்
பாலொ தோடுருவர்க் கிட்டபடை வீடே.”

(திருப்பாதிரிப்புலியூர்க் கலம்பகம்.)

“காதிலிரண்டுபேர் கண்டோ ரிரண்டுபேர்” (தில்லைக் கலம்பகம்.)

இசைத் தமிழ் நூல்களின் பெயர்களையும் நாடகத்தமிழ் நூல்களின் பெயர்களையும் சிலப்பதிகார உரை முதலியவற்றிற் காணலாம். இனி மற்றக் கலைகளைப் பற்றிச் சொல்லுவேன்.

அளவை நூல்:—அளவை நூல் என்று ஒன்று தமிழிலிருந்ததாகப் பழைய உரைகளால் தெரியவருகின்றது; அதிலுள்ள பாடல்கள் கட்டளைக்கவித்துறைகளாகவுள்ளன; அந்நூலில் காண்டல் முதல் சம்பவமிறுதியாகவுள்ள பத்து அளவைகளின் இலக்கணம் கூறப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று கிடைத்த பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

ஆயுர்வேதமாயிவ வைத்தியநூல்கள் தமிழில் அளவிறத்தன உண்டு. அகத்தியரும் சித்தர்கள் பதினெண்மரும் பிறரும் ஆயுர்வேத நூல்களை இயற்றி அருளினார்கள். அவற்றிற் பெரும்பாலான இப்போது உள்ளன. ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலும் ஆயுர்வேத நூல்கள் மிகுதியாக இருக்கின்றன; தமிழ் ஆயுர்வேதநூல் பலவற்றை இன்றும் தஞ்சை அரசன்மையிலுள்ள ஸர்ஸ்வதிமநாளில் காணலாம். வேறு அநேக இடங்களிலும் பல காணப்படுகின்றன; கிடைத்திருக்கும் தமிழ் வைத்திய நூல்கள் பலவற்றின்செய்யுள்நடை திருத்தமாகவில்லை என்று நினைத்தற்கிடமுண்டு; ஆயினும் விஷயங்கள் அருமையானவை; மருந்துகளை உட்கொண்டால் வியாதிரீர்தல் உன்னங்கை நெல்லிக்கனி. அவற்றின் பொருளை ஆசிரியர்முகமாக அதிர்ந்தோர் கிடைப்பது மட்டும் இக்காலத்து மிக அருமையாக இருக்கிறது. “நீர் சுருக்கி மோர்பெருக்கி நெய்யுருக்கி யுண்பவர்தம், பேருரைக்கிற் போமே பிணி” என்று தேனாயர் சொல்லியிருப்பது அதியற்பாலது. மலையிலிருக்கிற கல்லை யெடுத்துவந்து தலையில் போட்டால், தலைவலி போமென்று ஒருபாடலில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இஃது அசந்தர்ப்பமாகத்தோன்றும். ஆனால் தலைவலியை நிவர்த்திக்கக்கூடிய ஒரு செடிக்குக் கல்லை யென்பது பெயரென்று

அதிலேண்டும். இங்ஙனமேயுள்ள தமிழ்வைத்திய பரிபாறைகள் மிக அதிகம்.

மேற்கூறிய ஆயுர்வேத நூலாசிரியர்கள் சொல்லைக் கவனியாமல் பொருளையே பெரிதும் கவனிப்பவர்களென்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். இந்நூல்களின் பெருமையைச் சொல்ல நேரமில்லை. சென்னை யில் வேளாள வருணத்தில் சுப்பிரமணியபண்டிதர் என்ற சிறந்த வைத்தியர் தேரையரியற்றிய நூல்களில் மிக்க பயிற்சியுள்ளவராகச் சென்ற நூற்றாண்டில் இருந்தார். மூலிகைகளின் வேர், தண்டு, இலை, பூ, காய், விதை முதலியவைகளின் குணங்களைப்பற்றிய அறிவு அவருக்கு மிகவு மிருத்தது. மிகவும் ஆச்சரியகரமான வைத்தியர் அவர். வைத்திய சம்பந்தமான சில நூல்களை அவர் வெளியிட்டுமிருக்கிறார். வாகடம் என்பது ஒரு நூல். அது வாகடாசாரியர் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. அந்நூல் மிகச் சிறந்ததாக இருந்தமையால், பொதுவாக எல்லா வைத்திய சாஸ்திரங்களையும் வாகட மென்றே பிற்காலத்தில் வழங்கலாயினர்.

ஆரூடம் என்பது ஒரு கலை. இது சம்பந்தமாக அநேகம் புத்தகங்கள் உள்ளன. அந்நூல்களிற் சிலவற்றைச் சைனரும் இயற்றியிருக்கிறார்கள். ஒருவன் வந்து இன்னமுகமாக உட்கார்ந்தால் இன்னபலன் அடைவான் என்பது முதலியவை அவற்றிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இரத்தின பரீட்சை முதலியவற்றைக்கூறும் பல நூல்கள் இருந்தனவென்பது சிலப்பதிகார உரை, வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடல், கல்லாடவுரை முதலியவற்றிலிருந்து தெரிகிறது. இரத்தினபரீட்சைக்கு நவமணி இலக்கணம் என்றும் பெயருண்டு.

எண்ணுள்:-இப்பெயருள்ள நூல் ஒன்று இருந்ததாகத் தெரிகிறது. எண்கவடி, குழிமாற்று முதலியன இன்றும் உள். எண்கவடியில் ஜின ஸ்தோத்திரமே முதலில் இருந்தது; ஜைனர் அவைகளையியற்றியிருக்க வேண்டும். நன்னூல் மயிலைநாதருரையில் மேற்கோளாக வந்துள்ள, “தாதிவர் தாமரைத் தடமல ரொதுங்கிய, ஆதியை வணங்கி யறைருவ னெண்ணே” என்பதனால் இப்பெயருள்ள நூலொன்று முற்காலத்திலிருந்ததாகத் தெரிகிறது.

ஒளிய நூல்:-சித்திரமெழுதுதலைத் தெரிவிக்கும் நூல்; ஒளியம்-சித்திரம்; “ஒளியச் சென்று நூரைநூற் கிடக்கையும்” என்பது மணிமேகலை. ஒருவன் அரசனுடைய அவைக்குச் சென்றான். அங்கே அவன் அரசன் தன் மந்திரி முதலானோரோடு அவையில் உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டான். ஆனால் அவர்கள் பேசவில்லை, அசையவில்லை. அருகில்

சென்று தான் கொண்டுவந்த பழம் முதலிய காணிக்கைப் பொருள்களை
மீட்டினான். அரசன் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதன்மேல் நெருங்கிச்
சென்று பார்க்க அரசனது வடிவமும் மந்திரிகளின் வடிவமும் சித்தி
ரங்கனாகச் சுவரில் இருக்கக் கண்டானென்றும் மிகவும் வியப்புற்றா
னென்றும் சொல்லக்கேட்டிருக்கிறேன். அவ்வளவு சாமர்த்தியத்
துடன் சித்திரம் எழுதப் பழகியவர் தமிழ்நாட்டில் இருந்தனர்; “கை
படச் சுவராய்த் தோன்றச் சித்திரம் கவினச் செய்வார்” என்று ஒரு கவி
இதனை விளக்கியிருக்கிறார். அரண்மனைகளிலிருந்த ஸ்திரீகள் வெளியே
போகாதவர்களாகையால் அவர்களுக்கும் கடல் காடு மலை அருவி முத
லியவற்றைக்காட்ட அரசன்மனைத் தோட்டங்களில் கட்டுமலைகள்
முதலியன செய்துவைக்கப் பட்டிருந்ததன் நிச்சித்திரங்களும் உரிய
இடங்களிற் பண்டைக் காலத்தில் வரையப்பெற்றிருந்தன. இந்
நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றைப் பெருங்கதை சீவகசிந்தாமணி முதலியவற்
திற்பார்க்கக் காணலாம். மணிமேகலையென்பாள் உபவனத்திற்குட்
சென்றபோது அவ்வனம் எப்படி விளங்கிற்று என்பதை வர்ணிக்கை
யிற் கூறப்பட்டிருக்கும்.

“குரவமு மரவமுக் குருத்துங் கொண்டையும்
திவசமும் வசுசமும் செங்கால் வெட்சியும்
சரத்தமு கசகமும் பரத்தலர் புண்ணியும்
பிடவமுத் தனவமு முடமுட் டாழையும்
குடசமும் வெதிரமுக் கொழுங்கா வசோகமும்
செருத்தியும் வேங்கையும் பெருஞ்சண் பசமும்
எரிமல சிலவமும் விசிமலர் பரப்பி
வித்தக சியத்திய விளக்கிய கைவினைச்
சித்திரச் செய்கைப் படாம்போர்த் ததுவே
ஒப்பத் தோன்றிய வுலவனம்”

என்பதில் வந்துள்ள, ‘சித்திரப் படாம்’ என்பது பலவகை மலர்களும்
படத்தில் எழுதப்பட்டவை போல் அவ்வனம் அழகுடையதாய்
இருந்ததென்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது. இயற்கையை அப்படியே
காட்டக்கூடிய சித்திரமெழுதுவோர் முற்காலத்தில் இருந்தனரென்று
இதனால் அறியவேண்டும்.

தரிசனத்துக்கு வருவோர் சில நன்முறைகளை எனிடில் அறிந்து
கொள்ளும்படி செய்வித்தற்குத் திருப்பரங்குன்றத்தில் முருகக்கூடவு
ளின் திருக்கோயிற்கவர்களில் சித்திரங்கள் வரையப்பெற்றிருந்தன
வென்று பரிபாடலால் தெரிகின்றது. ஸ்தலங்களின் சரித்திரங்களையும்
அடியார்களின் சரித்திரங்கள் முதலியவற்றையும் கோயில்களுக்கு வரு
வோர் அறிந்து உய்யும்படி சோழ அரசர்கள் முதலியோர் ஆலயச்சுவர்

களில் அவற்றை ஒவியவடிவமாகப் பண்டைக்காலத்தில் எழுதுகிற திருந்ததை இன்றுக் காலமும். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே எழுதப்பெற்றிருந்தும் இப்பொழுது மழையால் நனைந்துகொண்டிருந்தும் அவை சிதிலம் விளக்கம் குன்றாதிருந்தல் முன்பு இருந்த கலைஞர்களுடைய தொழிற்றிறத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது.

காவடநூல்: காவடம்-திருட்டு. திருடுதற்குரிய உபாயங்களைச் சொல்லும் நூல்கள் இருந்தன. திருட்டை எதற்காகக் கற்கவேண்டுமெனின் திருடரைக்கண்டு பிடிக்கவே. அந்த நூலை ஒரு முனிவர் இயற்றினாராம். அவர் பெயர் கருணாகதரென்பது. மதுரைக்காஞ்சியில் 634-ஆம் அடி முதலியவற்றையும் அவற்றின் உரையையும் பார்த்தால் இதன் விவரம் விளங்கும். சிஷப்பதிகாரத்திற் கொலைக்களக்காரதையில் 166-ஆம் அடி முதலியவற்றையும் அவற்றின் உரையையும் பார்க்க. நிரபரதியாகிய கோவலன் அரசன்மனைவியின் சிலம்பைத் திருடினவன் என்று தட்டான் அரசனிடத்திற் குற்றஞ்சாட்ட அரசனது உத்தரவின் படி கோவலனைக் கொலை செய்யச்சென்ற கொலைஞர் அவனது தோற்றத்தைக் கண்டு அவன் திருடியிருந்தல் கூடுமோ என்று சந்தேகித்த பொழுது ஒருவன் திருடரியல்புகளை விரிவாகச் சொன்னானென்று அந்நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

கனநூல் என்று ஒன்றுண்டு. மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தார் அதனைப்பிரகாரம் செய்திருக்கிறார்கள். இன்ன இன்ன யாமத்தில் இன்ன இன்ன பொருளைக் கனவிற்காணின் இன்ன இன்ன பலன் கிளையுமென்று அந்நூல் சொல்லும். அந்நூல் கட்டளைக்கலித்துறையாலாகியது. அடியார்க்குநல்லாருரையில் மேற்படி நூற்செய்யுட்கள் மேற்கோள்களாக வந்துள்ளன.

பரிநூல்: அநீதாவது அகவ சாஸ்திரம்; கல்லாடம், வேம்பத் தூரார் திருவிளையாடல், பாஞ்சோதிமுனிவர் திருவிளையாடல் முதலிய நூல்களிலும் அகவப்பரீட்சை முதலியன சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

சித்தராளுமென்ற நூல் ஒன்றுண்டு. பாம்புகளின் வேறுபாடுகள், காதிகள், குணங்கள், அவற்றின் விஷங்களுக்குப் பரிகாரம் முதலியன அந்நூலிற் சொல்லப்பட்டிருக்கும். அந்தநூல் நச்சினர்க்கிலியருரையில் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. சித்துவடிவமாக உள்ளன அந்நூற் செய்யுட்கள்.

சிப்பநூல்: சிப்பசாஸ்திரம் பண்டைக்காலத்தில் மகோன்னத நிலைமையை அடைந்திருந்தது. நான் படித்துக்கொண்டிருந்தபொழுது, திருவரவடுதையிலும், ஸ்வாமிமலையிலும், திருவிடைமருதூரிலும்,

திருவிழிமிழலைவிலும், பிற ஊர்களிலும் சிறந்த சிற்பிகள் அல்லது ஸ்தபதிகள் இருந்தனர்; பார்த்துப்பழகி யிருக்கிறேன். அவர்களுடைய பயிற்சி மிக ஆச்சரியப்படத் தக்கதாக இருந்தது. இப்போதும் அங்கங்கே சிலர் இருக்கிறார்கள். நான் கையெழுத்துப் பிரதிகள் தேடிக்கொண்டுபோன காலத்தில் அநேக இடங்களில் தமிழிலும் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் சிற்பநூல்கள் பல இருந்தன. இப்பொழுது கட்டிடங்களின் பல உறுப்புக்களை ஆங்கிலச் சொற்களால் குறிப்பிடுகிறார்கள். நான் கண்ட சுவடிகளில் எல்லா உறுப்புக்களின் பெயர்களும் தமிழ்ச் சொற்களாகவே யிருந்தன. சிறந்த சிற்பிகளைக் கண்டு கேட்டால் புருஷ வடிவமாகிய பட்டணத்துக்கும், ஊர்களுக்கும், வீடுகளுக்கும், முகம், கண், தலை முதலிய உறுப்புக்கள் எவையோ அவை இன்ன இன்ன இடத்தில் இருக்க வேண்டுமென்பது விளங்கும். திடீரெனத் தோன்றிக் கெடும் நகர்கள், ஊர்கள், வீடுகள் ஆகிய இவற்றின் இலக்கணக் குறைவுகள் இன்னவென்றும் சிற்பநூல்கள் நன்கு தெரிவிக்கும்.

சோதிடம்: சினேக்திரமாலை என்று ஒரு சோதிட நூல் இருக்கிறது. நச்சினுர்க்கினியர் முதலியோருடைய உரைகளில் மேற்கோளாக அந்நூற்செய்யுட்கள் வந்துள்ளன. இதுபோன்ற பல நூல்கள் தமிழில் உள்ளன.

நிமித்த நூல் என்று ஒன்றுண்டு. தும்மல் முதலியவற்றின் பலனை உரைக்கும் சஞ்சகாஸ்திர மென்றும் ஒன்றுண்டு.

தாடிநூல்: இந்நூல் செய்யுள்வடிவமாக இக்காலத்தும் வழங்கப்படுகின்றது.

இதேகாசாஸ்திரம்: இப்பெயருள்ள நூலொன்றைச் சில இடங்களிற் பார்த்திருக்கிறேன்.

பாசண்டம் என்று ஒரு நூல் இருந்தது; வேதத்திற்கு விரோதமானது பாஷண்டம் எனப்படும். சிலப்பதிகாரத்தில், “பாசண்டச் சாத்தற்குப் பாடு கிடந்தான்” என்பதன் உரையில் பாசண்டம் என்பது தொண்ணூற்றறுவகைச் சமயச் சாத்திரத் தருக்கக் கோவை என்று அடியார்க்கு நல்லார் எழுதியிருக்கிறார். திவாகரத்திலும் இது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “பாசண்டத் துறையு மிவற்றுட் பலவாம், பேசிறெண்ணூற்றறுவகைப் படுமே” என்பது திவாகரம்.

தெய்வயில்லை என்று தர்க்கித்தல் முதலிய இக்காலத்து வழங்கும் வாதங்களைப் புலப்படுத்தும் நூல்களும் பண்டைக் காலத்திலிருந்தனவே; அவை உலகாயதம் முதலியன.

புதைபுல் நூல்: பூமியில் இன்ன இன்ன இடத்தில் இன்ன இன்ன பொருள்கள் புதைத்து கிடக்கின்றனவென்பது இதனால் அறியப்படும்.

உதயணனுக்குப் புதையல் ஸூரிற் பசிற்சியுண்டென்று பெருங்கதையால் தெரிகிறது. தஞ்சாவூருக்குத் தெற்கிலுள்ள உரத்தகாட்டில் (முத்தம்பா புரத்தில்) முப்பத்திரண்டு தருமங்களும் புதையல் எடுத்த பெருணைக் கொண்டுதான் தஞ்சை அரசர் ஒருவரால் முற்காலத்தில் வளர்க்கப் பட்டனவென்று கேள்வி யுற்றிருக்கிறேன்.

மடை தூல்: அல்தாவது பாகசாஸ்திரம் தமிழில் இருந்தது. சிறுபாணற்றுப்படைபில் அருச்சுனன் அண்ணாளுடைய பீமன் செய்த சாஸ்திரமென்று மடை தூலென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கிராட புரத்தில் இருந்த காலத்தில் பீமன் பாகசாஸ்திரத்தில் தேர்ச்சி பெற்றான் போலும்; களபாகம் பீமபாகமென மடை தூல்களிரண்டுண்டென்று பெரியோர் சொல்லுவர்; “மடைதூற் செய்தி” (மணி. 2-22.)

யோக சூத்திரம்: சிலப்பதிகார உரையில் மிகவும் அழகான யோகசூத்திரங்கள் சில முதலானவற்றைச் சிறிதும் விடாமல் மேற்கோளாக வந்துள்ளன. அந் தூல் கிடைக்கவில்லை.

யாண தூல் என்று ஒன்றுண்டு. யாணப்பாகர் பலரிடத்து அதனைப் பார்த்திருக்கிறேன். அதில் யாண்களின் குணமுதலியனவும் பிறவும் அவற்றிற்கு வரக்கூடிய விவாதிகளும் அவற்றின் பரிகாரங்கள் முதலியனவும் சொல்லப் பட்டிருப்பதைக் கவனித்துள்ளேன்.

பண்டைக் காலத்தில் இன்ன சமயத்தில் இன்னது செய்ய வேண்டுமென்று கால வரையறை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர், நாழிகைப்பறை, சாமப்பறை முதலியன இருந்தன. ஒவ்வொரு நேரத்தையும் அதிவிப்பன அவை. பணிமுடிக்க மணி அடிப்பது வழக்கம். மணி ஒசை கேட்டதும் அவரவர் தத்தம் வேலையை நிறுத்திவிட்டுப் போய் விடுவர்; இது முல்லைப்பாட்டால் தெரிகின்றது. **நாழிகைவட்டி** விருந்ததென்று அகநானூறு, பெருங்கதை, கம்பராமாயணம் என்பவை தெரிகின்றன.

சண்டமகாசேனனென்பவன், கடிகைபாரம் கழுத்திற் பூண்டிருந்தான் என்று பெருங்கதை சொல்லுகிறது; கடிகைபார மென்பதிலிருந்தே கடிபாரம் என்ற சொல் வந்தது போலும். யவனர்கள் தம் முடைய நாட்டிலிருந்த சிறந்த சிற்ப வித்தைகளை இந்த நாட்டிற்குக் கொண்டு வந்தனரென்று அந்நூலால் நன்கு தெரிகின்றது. சிந்தாமணியில் இராசமாபுரத்தின் கோட்டையை வர்ணிக்கையில் பகைவர் அணுகாதபடி அக்கோட்டையின்மேற் செய்துவைக்கப்பட்டுள்ள ‘தூற்றுலகைக் கொல்லி’ என்னும் பெரி முதலிய பலவற்றைச் சொல்லிவிட்டு, “இவை யவனர் தாட்படுத்த பொறி” என்று சொல்லி யிருக்கி

ஞர். பல பொறிகள் அதிற் கூறப்பட்டுள்ளன. இனங்கோவடிகள் மது ரையிலிருந்த கோட்டையைப் பற்றிச் சொல்லுகையில், “பரிவுறு வெந் தெயும் பாகடு குழிசியும், காய்பொன் னுலையுந் கல்லிடு கூடையுந், தாண்டி லுந் தொடக்கு மாண்டலை யடுப்புந், கவையுந் கழுவும் புதையும் புழை யும், ஐயவித் துலாமுந் கைபெய ருசியுந், சென்றெறி சிரலும் பன்றியும் பணையும், எழுவுஞ் சீப்பு முழுவிறற் கணையமுந், கோலுந் ருந்தமும் வேலும் பிறவும், ஞாயிலுஞ் சிறந்து காட்கொடி துடங்கும், வாரில்” என அம்மதிலில் அமைக்கப்பட்டிருந்தனவாகக் கூறும் பொறிகளையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் நோக்கும்பொழுது இத்தமிழ்காடு முன்பு அடைந்திருந்த ஏற்றத்தை நினைந்து வியப்பையும் வருத்தத்தையும் பாருடைய உன்னமும் அடையாதிராது.

“வான மூன்றிய மதலை போல
ஏனி சாத்திய ஏற்றருஞ் சென்னி
வின்பொர சுவந்த வேயா மாடத்
திரவின் மாட்டிய விவக்குடர் ஞெகிழி
உரவுர் ரமுவத் தோடுகலங் களையும்”

என்று பெரும்பாணாற்றுப் பாடலிற் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் மகாபலி புரத்திற் கடலிற் செல்லும் கப்பல்களுக்குத் துறைமுகமிருக்கும் இடத்தை இரவிற் காட்டக்கூடிய கலங்கரையினக்கம் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இந்நாளில் அஃதுள்ள இடத்தை ‘லைட் ஹௌஸ்’ என்கிறோம். ஓடுகலங்கரையுமென்பதற்குக் கடலிற் பேரகும் கப்பல்களை அழைக்குமென்பது பொருள். கரையிப்பூம் பட்டினத்துள்ள விளக்குகள், “இலங்குரீர் வரைப்பிற் கலங்கரை விளக்கமும்” எனச் சிலப்பதி காரத்திற் கூறப் பெற்றுள்ளன.

“ஐயவி யப்பிய செவ்வணி நெடுநிலை
மண்ணுற வாழ்த்த மணிகீர்க் கிடங்கின்
விண்ணுற வேங்கிய பல்படைப் புரிசை
தொல்வலி நிலையு வணக்குடை நெடுநிலை
நெய்படக் கரித்த திண்டோர்க் கதவின்
மழையாடு மலையி னிவந்த மாடமொடு
வையை யன்ன வழக்குடை வாயில்
வகைபெற வெழுந்த வான மூழ்சிச்
செங்காத் திசைக்கும் பல்புழை கல்லில்
யாறுகிடத் தன்ன வகனெடுந் தெருவிற்
பல்வேறு குறாஅத் திசையெழுந் தொலிப்ப”

என்று மதுரைக்காஞ்சியில் சொல்லப்பட்டிருப்பதிலிருந்து பல இட விசேடங்களை அறியலாம்.

மேற்காட்டின பாட்டிற் போர்க்கதவென்றிருப்பதற்கு இரட்டைக் கதவென்பது பொருள். காலபேதத்தால் இந்நாளில் வையை வற்றிக் கிடப்பதுபோலல்லாமல் அக்காலத்தில் எப்பொழுதும் தண்ணீர் நிரம்பி இருந்ததாகத் தெரிகிறது. பட்டணங்களின் அழுக்குநீரைக் கண்ணிற்படாமற் செலுத்துதற்கு 'கர்துபடை' என்பதொன்று இருந்தது. அது தெருவெறிற் கட்டப்பட்டு யானை விழுந்து விடாதபடி கருங்கல்லால் மூடப்பட்டிருக்கும். அந்நீர் சென்று அகழியில் விழுந்து விடும். அங்ஙனம் நீர் விழுவதற்குக் கட்டிய ஒருதுப்பிற்கு யானைத் துதிக்கையை உவமம்குறியிருக்கிறது.

திருப்பரங்குன்றத்துள்ள ருமாவேள் கோயிலின் பக்கத்திற் சித்திரச் சாலையொன்று இருந்தது. கோயில்களுக்குப் போவோர்களுக்கு நல்ல புத்தியைப் புகட்டக்கூடிய சித்திரங்கள் அதில் எழுதப் பெற்றிருந்தன. இந்நிரன் அகலிகையை விரும்பிப் பூனையானது, சரபமடைந்தது, அகலிகை கல்லானது முதலியவற்றைச் சித்திரங்கள் மூலம் ஞாபகப்படுத்தியதாகப் பரிபாடல் தெரிவிக்கின்றது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் ஒரு பூந்தோட்டத்திற் பளிக்கறை மண்டபம் ஒன்று இருந்ததாக மணிமேகலையிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கண்ணடி மண்டபமே அது. தன்னுட் புருந்தோரின் உருவத்தைமட்டும் அது வெளிக்காட்டும்; ஆனால் அவர்களுடைய சொற்களை வெளிகிடாது என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதனாற் கண்ணடி வழியாக ஒளி செல்லாதென்பதைப் பண்டைக் காலத்தாரும் அறிந்திருந்தமை விளங்குகின்றது.

சிரமச்சாலையன் இருந்தன. அவை கருடிக் கூடங்களே. மல்யுத்தம், முஷ்டி யுத்தம் முதலியன அங்கே கற்பிக்கப்பட்டன. பழைய திருவிளையாடற்புராணத்தில் அவைகளைக் கருடிக் கூடமென்றே சொல்லி விட்டார். அதிற் கூறப்படும் யுத்தபரிபாஷைகள் இக்காலத்திற் கேட்கப் படவில்லை.

வெளவானத்தி என்று ஒருவகை மண்டபம் அக்காலத்திற் கட்டப்படுவதுண்டு. மேலே இருட்டாக இருக்குமாயினால் வெளவால் அவைகளை நத்திச் செல்லும். ஆகையால் வெளவானத்தி என்று அதற்குப் பெயருண்டாகிற்று. திருவிழிமிழலையில் வேலைப்பாட்டில் மிகச் சிறந்த வெளவானத்தி ஒன்றிருக்கிறது; அதைப்போன்ற மண்டபத்தை வேறு எங்கும் காண்பது அரிது. திருமீயச்சூரிலும் திருச்சத்தி முற்றத்திலும் அதுபோன்ற மண்டபங்களிருந்தன. இப்போது அவை இடிந்து விழுந்து கிடக்கின்றன.

யந்திரவாசிகளிருந்தன; வேண்டியபொழுது நீரைப் பெருக்குதற்கும் குறைத்தற்கும் எந்திரங்கள் அவற்றில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அவற்றைச் சூழ்ந்த சேரனைக்கு இஸ்வந்திகைமென்று பெயர்.

ஆறுகளைக் கடத்தற்குப் பலவகையான ஓடங்களிருந்தன; “பரிமுக வம்பியுன் கரிமுக வம்பியும், அரிமுக வம்பியும்” என்பது சிலப் பதிகாரம்; அம்பி-ஓடம்.

பலவகையான வண்டிகள் இருந்தன; அவற்றின் பெயர்கள் சிலப் பதிகார முதலியவற்று லுதியலாகும். எருது பூட்டப்படாமல் எந்திரத்தாலேயே இயங்கும் வண்டியும், நாண்மீன்கள் ஒன்பது கோள்கள் முதலியவற்றின் உதயாஸ்தமனங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுதற்குரிய பொறி மண்டலத்தையும் பிறவிசேடங்களை யுமுடைய வண்டிகளும், தாமரை மலர்போன்ற வண்டிகளும், பல வகையான மாடச்சிவிகைகளும், மிக்க விம்மிதத்தை விளைவிக்கும் நீர்மாடங்களும், நீர் விளைவாட்டிற் குரிய பலவகை யந்திரக் கருவிகளும், பிறவும் இருந்தனவென்று பெருங்கதை தெரிவிக்கின்றது.

வாசவதத்தை கருப்பமுற்று ஆகாய வழியே சென்று பொதியில் மலை முதலிய பல இடங்களையும் பார்க்க விரும்பிய பொழுது, உரியவர்களைக்கொண்டு செய்கிக்கப்பெற்ற எந்திரவிமானத்தில் உதயணன் முதலியவர்களுடன் ஏறிச் சம்புத்தியிலுள்ள பல இடங்களையும் அதிலிருந்தே பார்த்துவந்தனவென்று பெருங்கதை கூறுதலால் மனிதர் ஏறிச்செல்லுதற்குரிய ஆகாய விமானமும் அக்காலத்திலிருந்த தென்று தெரிகின்றது.

வாழைக்குருத்தினால் விசித்திரமான சிற்ப வேலைகளைச் செய்வதுண்டென்றும், மலர்களைக் கொண்டு எழுத்து வடிவமாக அலங்கரிப்பதால் ஒருவர் கருத்தை ஒருவருக்குத் தெரியப்படுத்திக் கொள்வதுண்டென்றும் அந்நூல் கூறும். இன்னும் பல அருமையான வித்தைகளை யவனிடமிருந்து தமிழர் அறிந்திருந்தனர்; இன்னும் செசால்ல வேண்டிய விஷயங்கள் இவைபோல் பல உள்ளன.

VIII. பண்டை உரையாசிரியர்கள்.

தொல்காப்பியம், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண்
மீழ்க்கணக்கு, ஐம்பெருங்காப்பியம் முதலியவைகளின் உரையாசிரியர்
களைப்பற்றிச் சொல்லுவேன்.

தொல்காப்பியத்துக்கு உரைசெய்தவர்கள் இளம்பூரணர், பேரா
சிரியர், சேனாவரையர், நச்சினர்க்கினியர், கல்லாடர், தெய்வச்சிவையார்.

குறுந்தொகைக்குப் பேராசிரியரும் நச்சினர்க்கினியரும் உரை
செய்தனர். ஐங்குறுநூற்றுக்கு உரை செய்தவர் பெயர் தெரியவில்லை.
பரிபாட லுரையாசிரியர் பரிமேலழகர். அகநானூற்றின் முதல் 90-
பாடல்களுக்குப் புறநானூற்றுக்கும் பழைய உரை உண்டு. உரையாசிரி
யர்கள் பெயர் தெரியவில்லை.

நாலடியாரில் அதிகாரங்களை வகுத்தவர் பதுமனார்; அதற்கு அப்
பதுமனாரும் வேறு சிலரும் செய்த உரைகளுண்டு. குறளுக்குப் பதுமர்
முதல் பதினமர் உரை செய்திருக்கின்றனர்; அவருள் பரிமேலழகர்
உரை சிறப்புடையது.

சீவகசிந்தாமணிக்கு உரை செய்தவர் நச்சினர்க்கினியர். அவ
ருக்கு முன்பு ஒருவர் உரைசெய்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. சிலப்பதி
காரத்துக்கு அரும்பத உரையாசிரியரும் அடியார்க்கு நல்லாரும் உரை
இயற்றினர். யாப்பருங்கலக்காரிகைக்கு உரையியற்றியவர் குணசாகரர்.
நன்னூலுக்கு மயிலைநாதர், சங்கரநமச்சிவாயர் முதலியோர் உரை
சியற்றினர். நேமிநாதத்திற்கு உரையொன்றுண்டு. வீரசோழியத்துக்கு
உரை இயற்றியவர் பெருந்தேவர். வச்சணந்திமாலைக்கு உரையொன்
றுண்டு; உரையாசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. நீலகேசிக்கு விருத்தி
புரை இயற்றியவர் சமயதிவாகரவாமனமுனிவர். சைவ வைஷ்ணவ நூல்
களுக்கு உரையியற்றியவர்கள் அநேகர்.

நூலாசிரியர்களைக் காட்டிலும் உரையாசிரியர்கள் பாஷையில்
மிக்க பசித்தி யுள்ளவர்களென்பதும் மிக்க உபகாரிகளென்பதும் ஒரு
சாரர் கொள்கை. தாம் அறிந்தவற்றை யாதொரு தடையுமின்றிச்
சொல்லுமு பொருளழகுநகை அங்கங்கேயமைத்து ஒன்பது சுவைக
ளாள் ஏற்றவற்றை அங்கங்கே புலப்படுத்திக்கொண்டு செய்யுள் செய்து
கொண்டு சொல்லுவார் நூலாசிரியர்.

உரையாசிரியர் தூலின்பொருளை தூலாசிரியர்பால் நேரே அதிர் தவராரிருப்பின் அந்நூற் கருத்தை விளக்கத் தெரியித்தலில் அவர்களுக்கு அதிக வருத்தமிராது. அங்ஙனம் தெரிந்துகொள்ளாதவராக இருந்தால் கருத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாததிலும் இன்னதற்குப்பொருள் இன்னதென்றும் இதற்கு ஆதாரமின்னதென்றும் ஆராய்ச்சி செய்தலிலும் அதற்காகப் பலநூல்களைப் படித்தலிலும் காலப்போக்கும் அதிக வருத்தமும் அவர்களுக்குண்டாகும். நடுவுநிலைமையை யுடையாரிருந்தல் உரையாசிரியருக்கு இன்றியமையாததென்று பெரியோர் கூறுவர். அவர்கள் பல சமய நூல்களையும் பலகலைகளையும் முறையே கற்று உலக வழக்கத்தையும் நன்குநீர்த்திருத்தல் வேண்டும். கல்விபுடன் கேள்வியிலும் சிந்திந்திருத்தல் வேண்டும்.

ஒரு மதத்திற்குரிய நூலுக்குப் பரம்பரையாக வேறு மதத்தைத் தழுவிப் புலவர்கள் உரைசெய்வாராயின் தம்முடைய கொள்கையை அடியோடே மறந்துவிட்டு நூலாசிரியர் கொள்கையையே மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு பொருளுழைவோராவேண்டும். அந்நூற்கருத்துத் தம்முடைய மதக்கொள்கைக்கு முரணாக இருந்தாலும் சரிப்பின்றி அதையே நன்கு விளக்கவேண்டும்.

ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்தில் இவையே பண்டையுரையாசிரியர்களின் இயல்பென்று தெரிகின்றது. நூலாசிரியர்பால் உண்மைப் பொருளை அதிர்ந்து கொள்ளாதவர்களுக்கு உண்டாகும் துன்பத்திற்கும் ஒரு செய்புருக்கு உரிய பொருளை யொழித்துவிட்டுத் தமது கருத்தின் படியே பொருள் செய்தவருடைய பெரு முயற்சி பயன்படாமற்போனதற்கும் உதாரணங்கள் அநேகங்களுள்ளன.

அவற்றுள், யான் கண்டடாக அதிர்ந்த இரண்டை இங்கே சொல்லுவேன்.

“ஊறுதெரி தனுர்தவிர்த்தோ ருடம்புதளி யுப்புருந்து, மாறுதவிர் காரோண வள்ளலா ரெதிர்நின்று, வேறுமல ரிலுபுனைந்துவேண்டு பலன் கருமுதவிப், பேறுதவு சிவமேயாய்ப் பிறங்கிவிடை மேற்கொளுமே.” இச்செய்யுள் மகாவித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களியற்றிய திருநாளைக்காரோணப்புராணத்துள்ள செய்யுட்களுள் ஒன்று. இது துவசஸ்தம்ப வர்ணனை.

அந்தப் புராணத்தைப் பிள்ளையவர்களுடைய மாணக்கரிற் சிறந்த ஒரு பண்டிதர் ஒரு கனவானுக்குப் பாடஞ்சொல்லி வந்தனர். வருகையில் மேற்படி செய்யுளுக்கு அந்தப் பண்டிதர் கூறிய உரை அந்தக் கனவானுக்குச் சரியென்று தோற்றவில்லை. அதனாற் பிள்ளையவர்க

னைச் சந்தித்தபொழுது அந்தப் பிரபு, “இச்செய்யுளுக்குப்பொருளென்ன?” என்று கேட்ட காலத்தில் அவர்கள், “பாடஞ் சொல்லுகிறவர் இதற்கு என்ன பொருள் கூறினார்?” என்று கேட்டார்கள். “அவர் சொல்லியது சிற்றும் பொருத்தமாகத் தோற்றமுமையால் நான் மனத்திற்கொள்ளவில்லை” என்று அக்கனவான் சொன்னதுடன் விரைவில் சரிபாண பொருளைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று வினயத்துடன் விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டனர். பிள்ளையவர்கள் அச்செய்யுளின் பொருளை வினங்கச் சொல்லிக் கொண்டுப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் இயல்பாகவே முன்பு பாடஞ்சொல்லிய பண்டிதர் அங்கேவந்து பிள்ளையவர்களைக் கண்டு அச்சுக்குறிப்புப் புலப்படும்படியாக அஞ்சலி செய்துகிட்டு அவர்களுடைய குறிப்பின்படி அயலிரிந்து செனக்கியத்தை விசாரித்துக்கொண்டிருக்கையில், பிள்ளையவர்கள், “இச்செய்யுளுக்கு நீ கூறிய பொருள் யாது?” என்று கேட்டபொழுது தம்முடைய அறிபாமையை இவர்கள் தெரிந்து கொண்டார்களென நானமுற்று, “பொருள் விளங்காதபடி நீங்கள் இப்படிப் பாடலாமா? யாருக்கு விளங்கும்? உலகத்துக்கு இப்படிப் பாடுவது என்ன பயனை அளிக்கக் கூடியது? அவசியம் பாடவேண்டி நேரிட்டால் அச்செய்யுளின் பொருளை யெழுதிக் கீழே குறித்திருத்தல் வேண்டுமன்றோ?” என்று கடுஞ்சொற்கள் சொல்லத் தொடங்கியிட்டனர். இவர்கள் என்ன சமாதானஞ் சொல்லியும் அவர் கேட்கவில்லை.

மற்றொன்று: “திருமாலுக்கடிமை செய்” என்னும் நீதிவாக்கியத்திற்குப் பாமசிவனுக்கடிமைசெய் என்று வலிந்து பொருள் செய்து கொண்டு அதை வற்புறுத்தற்காக வினாவிடையாகத் தொடுத்து இருந்து பக்கத்திற்குக் குறைபாதபடி வசன நடையாக நாலொன்றெழுதி அதனை அச்சிற் பதிப்பிக்க நினைந்து ஒரு பண்டிதர் சிறப்புப் பாயிரம் பெறுவதற்கு ஒருவரிடம் வந்தனர். வசன நடை மிகத்திருத்தமாகவே இருந்தது. கேட்டுக்கொண்டிருந்த இங்கிலிஷ் தர்க்க கித்துவான் ஒருவர், “திருமாலென்பதற்குப் பாமசிவன் என்ற அர்த்தம் தமிழில் எங்கேனும் பிரயோகம் கண்டதுண்டா? இருந்தால் சொல்லவேண்டும். இல்லாவிட்டால் இவ்வளவும் பயனில்லை” என்று சொல்லவே, அவர் அதற்கு ஆதாரஞ் சொல்வதற்கு நெடுநேரம் யோசித்துப் பார்த்தும் ஒன்றுத் தோற்றமுமையால் அப்புத்தகத்தை வாங்கிக்கொண்டு சென்றனர். அப்பால் அதை வெளிப்படுத்தவில்லை.

தொல்காப்பியத்துக்கு மேற்சொல்லியபடி அதுவருரை இப்போது உள்ளன.

“ஒல்காப் பெருந்தவத் தொல்காப் பியமுனி, தன்பெய ராலுல கின்புறத் தருதால், உளக்க ருரையா மிளம்பூ ரணமும், ஆனா வியல்பிற்

சேனாவரையமும், உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினூர்க் கினியமும், மற்று மற் திடப்பொருள் முற்று முணர்ந்து” என்னும் இலக்கணக் கொத்துப் பாயிரத்தால் இளம்பூரணம், சேனாவரையம், நச்சினூர்க்கினியம் என்னும் இம்மூன்றுகாகளே தொல்காப்பிய மூலத்தோடு சில இடங்களில் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் வழங்கி வந்தன வென்று தெரிகின்றது. இம் மூன்றுகையன்றிப் பேராசிரியர், கல்லாடர், தெய்வச்சிலையாரென்பவர்களும் அந் நூலுக்கு உரைசெய்திருக்கின்றார்களென்று சில ஆதாரங்களால் தெரியவருகின்றது. இவற்றிற் சில பாகங்கள் இப்போது கிடைக்கின்றன. இந்த ஆறு உரைகளில் இளம்பூரணரும் பேராசிரியரும் நச்சினூர்க்கினியரும் செய்த உரைகளே தொல்காப்பிய முழுமைக்கு முன்னன.

சேனாவரையர், கல்லாடர், தெய்வச்சிலையார் என்னும் மூவரும் சொல்லதிகாரத்திற்குச் செய்துள்ள உரைகள் இப்போதுள்ளன. கல்லாடர் இயற்றிய உரைமுற்றும் கிடைக்கவில்லை.

இளம்பூரணர்: இவர் தொல்காப்பியத்துக்கு முதலில் உரைசெய்தவராக நினைக்கப் படுகிறார். அதனால், இவர் உரையாசிரியரென்ற பெயராலும் வழங்கப்படுவர். மூவாசிர வகுடங்களுக்கு முன்னர்த் தேன்றிய தொல்காப்பியத்திற்கு இவர்காலம் வரையில் உரை இராமலிசாதென்றும் சுருக்கமாக ஏதேனும் ஒருரை இவர் காலத்திற்கு முன்பு இருந்திருக்க வேண்டுமென்றும் சிலர் கருதுவதுண்டு. இளம்பூரணவடிகளென்றும் அடிகளென்றும் புலவுத்துறந்த பெரியோரென்றும் பேராசிரியர் அடியார்க்கு கல்லார் முதலியோரால் இவர் பாராட்டப் பெறுவர். நன்னூல் மயிலைநாதருரை இவருரையைத் தழுவினே இயற்றப்பெற்றதென்று விளங்குகின்றது. மயிலைநாதர், “பெயர்வினையும்மை” என்னும் சூத்திரவுகாசிற் பத்தெச்சங்களைபுங் கூறிவிட்டு, “இஃது ஒல்காப்புலமைத் தொல்காப் பியத்துள் உளங்கூர் கேள்வி யிளம்பூ ரணசெனு மேதமின் மாதவரோதிய வுரையென் றுணர்க” என்று எழுதியிருத்தலால் இவர் பெருமை நன்குவிளங்கும். ஆனாலும் உரையாசிரியரென்று சிறப்புப் பெயர் வாய்ந்தவர் இவர்க்குமுன்பு வேறொருவர் இருந்திருக்கக் கூடுமோ என்று சிலபெரியோர்கள் எண்ணுவதுண்டு. அவ்வையம் மிக ஆராய்ந்து நீக்கற்பாலது.

திருக்கோவையாருக்குப் பேராசிரியர் இயற்றிய உரையும் கல்லாடத்திற்குத் திருநெல்வேலி மயிலேனும் பெருமாள்பிள்ளை செய்த உரையும் நச்சினூர்க்கினியருரை பென்று கருதப்பட்டு வந்தமையும் பதினெண் கீழ்க்கணக்குக்களுள் - சிலவற்றின் உரைகள் நச்சினூர்க்கினியர் உரை பெய்றே பதிப்பிக்கப்பட்டு வந்தமையும் பலர் அறிந்தனவே.

இளம்பூரணருடைய உரையாற்பழைய நூற்பெயர்களிற் சில தெரிய வந்ததன் திச் சில பழைய செய்யுட்களின் சுத்தமான முழுவடிவமும், சில பாடல்களின் சிதைந்த பகுதிகளும் விளங்க வெளிப்பட்டதுண்டு.

பேராசிரியர்: இவர் நச்சினர்க்கினியருக்கு முந்தியவர். நச்சினர்க்கினியர் இவரை மிகப்பாராட்டிக் கூறுவர். தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியலுக்கும் உவமவியலுக்கும் இவர் எழுதிய உரையும் காட்டிய மேற்கோள்களும் அவற்றை விளக்கிய பகுதிகளும் அதிர்ந்து மிக இன்புறற்பாலன. குறுந்தொகையில் முதல் 380 - பாடலுக்கும் இவர் உரை எழுதியிருந்தார்; இப்போது அது கிடைக்கவில்லை. திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாருக்கும் இவர் உரை எழுதியிருக்கின்றனர்; அஃது இப்போது உளது. இவர் காட்டியிருக்கும் உரை நயங்கள் மிகப்பாராட்டற்பாலன.

சேனாவரையர்: இவர் வடமொழியிலக்கணம் நன்கு கற்றவர். ஸ்ரீ சிவஞான யோகிகள் முதலியோர்களால் மிகவும் பாராட்டப் பெற்றவர். ஆனேடி சமாதானங்களைவிடக் கூடி மிக அழகாக இருக்கும் இவருரை.

நச்சினர்க்கினியர்: இவர் சரித்திரம் சீவகசிந்தாமணி, பத்துப்பாட்டு முகவுரைகளில் மிகவிரிவாக எழுதப் பெற்றுள்ளது. இவருரையில் 82-பழைய நூல்கள் மேற்கோள்களாக எடுத்துக் காட்டப்பெற்றுள்ளன. குறுந்தொகையிற் பேராசிரியர் உரையெழுதாதொழிந்த 20-பாடல்களுக்கு இவர் உரையியற்றினார். இவருடைய உரையங்கள் சீவகசிந்தாமணி முதலிய நூல்களின் உரையிற் பல காணப்படும்.

கல்லாடர்: இவர் வேறு; சங்கப்புலவராகிய கல்லாடர் வேறு; கல்லாடம் என்னும் நூலை இயற்றிய புலவர் வேறு.

இறையனார் அகப்பொருளுக்கு இப்பொழுதுள்ள உரை நக்கீரரால் இயற்றப்பட்டதன்று. சிலப்பதிகாரப் பாடல்கள் அதில் மேற்கோள்களாக வந்துள்ளன. ஆகையால் நக்கீரர் அதை இயற்றியிருக்க மாட்டாரென்று நினைக்கிறேன். அவர் மாணுக்கர் பரம்பரையில் உரை மட்டும் வந்ததென்று தோன்றுகின்றது; மேற்கோள்கள் பிற்காலத்து ஒருவரால் சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

பதினெண்டீழ்க்கணக்குக்களில் நாலடியார்க்கு உரையியற்றிய பதுமனார் நாலடியாரில் திருக்குறளிற்போல அதிகாரம் வருத்தவர். குடத்துக்குள் யானையைப் புழுத்துவது போல் பல பாடல்களைச் சில அதிகாரங்களில் அவர் புழுத்தியிருக்கிறார். பதினெண் தீழ்க்கணக்குக்களில் மற்றவற்றிற்கும் திருத்தமான பழைய உரைகளுண்டு. தீழ்க்

கணக்கிற் குறளைச் சேர்க்கக் கூடாதென்று சிலர் சொல்வர். தன்மை யால் குறள் உயர்த்ததானாலும் அடிவளவாற் குறைந்தது. அதனாலேயே அது கீழ்க்கணக்குக்களுடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. குறளுக்கும் நச்சினுர்க்கினியருரை இருத்ததாகச் சொல்வார்கள். இருக்கும் உரைக ளுள் பரிமேலழகர் உரையே சிறந்ததாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

எலாதி என்பது ரைனர் இயற்றிய நூல். அது பாடலாகவைக் கப்பட்டபொழுது அதன் காப்பிலுள்ள, “அதுநால்வர்” என்பதற்கு அவரவர் மனம் போனபடி முன்பு உரையெழுதி வந்தார்கள். 23-ஆட சாங்கனையுடைய கையத்திரியைஐடுப்பவர் என்பதும், காமக் குரோதங் களை நீக்கியவர் என்பதும், பத்து ஆழ்வார்களைன்பதும், பற்றற்ற சைவ சமயாசாரியர் நால்வரென்பதும், பிறவும் அவர்கள் எழுதிய உரைகள். இவற்றால் ஐயமுற்றுப் பொருளுண்மை காலமல் வருந்திய ஒருவருக் குக் கும்பகோணத்தில் ஒரு சைனர் வீட்டிலிருந்த திருக்கலம்பகக் காப் ின் உரையிலிருந்துதான் “அதுநால்வர்” என்பது 24-தீர்த்தங்கரர்களைக் குறிப்பிடுவது என்று விளங்கிற்று.

பரிமேலழகர் குறளுக்கும் பரிபாடலுக்கும் உரை இயற்றினு றென்று முன்பு சொன்னேன். நச்சினுர்க்கினியருக்கு அவர் முந்தின வர். “வண்புகழ் நிறைந்து வசித்து வாங்கு நிமிர்ந்தோள்” (திருமுரு காற்றுப் படை, 106) என்புழி, ‘வசித்து’ என்பதற்குப்பின்னது என்று பொருள் கூறி, படைக்கலங்களால் வடுப்பட்டென்று பொருளுரைத் தல் இறைவனாதலிற் பொருந்தாதென்று வீசேட வுரையுமெழுதிய ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியர் மறுப்பு, “வாண்மிகுவயமொய்மின்” (பரிபா டல், 9: 57) என்பதற்கு வாட்டமும்பு நெருக்கிய வெற்றி மொய்ம் பென்று பரிமேலழகர் பொருளெழுதியதைச் சுட்டியதாயின், இவர் இந்நூலுக்கு உரையியற்றிய காலம், அவர் பத்துப்பாட்டிற்கு உரையியற் றிய காலத்திற்கு முற்பட்டதென்று கொள்ளலாம்.

சிலப்பதிகாரத்திற்கு உள்ள அரும்பதவுரை மிகச் சிறந்த உரை யாகும். அடியார்க்கு நல்லா அரும்பத உரை யாசிரியருரையை மேற் கோனாகக் காட்டியிருத்தல் அரும்பதவுரையே முற்பட்டதாகும். அடியார்க்கு நல்லார் உரை உரியமான உரை. நாடகநூல், இசை நூல் முதலியவைகளிலிருந்து மேற்கோள்கள் காட்டியிருப்பதால் அந்நூல் கள் அவர்காலத்தில் இருந்தன என்று தெரிகிறது. மற்ற உரையாசிரி யர்கள் போலன்றிப் பெரும்பாலும் மேற்கோள் காட்டும் இடங்களி லெல்லாம் இஃது இன்ன நூலென்றாவது, இஃது இன்ன நூலாசிரியர் வாக்கு என்றாவது அடியார்க்குநல்லார் புலப்படுத்திச் செல்லுவார்.

இவருடைய உரையிலிருந்தே பெருங்கதை என்னும் ஒரு காவியமுண்டென்று நான் அறிந்தேன்.

அவியனா லுரையாசிரியர்: மலிகாரதர், “இந்தப்பத்தெச்சமும், புதிபுகழ் புலமை யவியனா லுட டண்டலக் கிழவன் தகைவருநேமி யெண்டிசைநிறைபெய ரிராசபவித்திரப் பல்லவ தரையன் பகர்ச்சி” (நன்னூல், ரூ. ௩௫௯ - உரை) என்று எழுதி கிருப்பதிலிருந்து அவியனா லின் உரை ஆசிரியர் பெயர் வெளியாகின்றது.

தண்டியலங்கார உரை அநபாய சேரமுன் காலத்தில் இயற்றப் பட்டதென்று அந்நூலினுரையிலுள்ள மேற்கோள்களால் தெரியவருகின்றது. அந்நூலுரையாசிரியர் பெயர் வினங்க வில்லை.

கீரசோழிய உரையாசிரியர் பெருந்தேவர்; பழைய இலக்கணச் சூத்திரங்களும் பழைய இலக்கியச் செய்யுட்களும் அவ்வுரையில் நிறைந்துள்ளன. அவ்வுரையிற் காணப்படும் மேற்கோள் பல இக்காலத்திற் கிடைக்கவில்லை.

தக்கயாகப்பாணி உரையாசிரியர்: இவர் பெயர் தெரிய வில்லை; எல்லா இயல்புகளிலும் அடியார்க்கு நல்லாரைப் போன்றவர். இவருடைய உரையினால் இவர் இருமொழிகளினும் சிறந்த புலமை வாய்ந்தவரென்று தெரிகின்றது.

தீலகேசி விருத்தி சமயதிவாகரம்: இது தீலகேசியென்னும் சைனநூலினுரை; இவ்வுரையாசிரியர் சமயதிவாகரவாமன முனிவரென்பார்; இவருடைய பிம்பம் சைனகாஞ்சியில் உள்ளது. அருமையான பதப் பிரயோகங்களை அவ்வுரை தன்பாற் கொண்டது; அரியவிஷயங்கள் பலவும் இக்காலத்திற் கிடைத்தற்கரிய சில நூல்களின் பெயர்களும் அதனால் தெரியவருகின்றன.

சைவ சாஸ்திரங்களின் உரையாசிரியர் மறைஞான சம்பந்தர் முதலியோர். அவர்களில் மிகச்சிறந்த உரையாசிரியர் திருவாவடு துறையாதினத்து ஸ்ரீ சிவஞான யோகிகளென்பது யாவருமறிந்ததே.

திவ்யப் பிரபந்த உரை ஆசிரியர்கள் ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை, நஞ்சியர் முதலியவர்கள். அவர்களுடைய உரையில் ஒரு பாடலுக்கு உரை கேட்டுவிட்டால் மனம் வேறென்றிற் செல்லாது.

IX. சங்ககாலத்திற்குப் பிறகு தமிழை ஆதரித்த பிரபுக்களும் புலவர்களும்.

இன்று சொல்ல எடுத்துக்கொண்ட விஷயம் சங்க காலத்திற்குப் பிறகு தமிழை ஆதரித்த பிரபுக்களும் புலவர்களும் என்பது. இன்று வரையில் தமிழை ஆதரித்து வந்திருக்கிற பரம்பரையில் தோன்றிய ஸ்ரீ சேதுமன்னர் அவர்கள் இங்கே வந்திருப்பது பொருத்தமுடையதே. சங்க காலத்திற்குப் பிறகும் முடிமன்னர்கள் இருந்தனர். அவர்களும், சிற்றரசர்களும், மந்திரிகளும், சேனைத் தலைவர்களும், இராசப் பிரதிநிதிகளும், பிராமணர்களும், வைசியர்களும், வேளாளர்களும், மடாதிபதிகளும், வித்துவான்களும் பிறரும் தமிழை ஆதரித்து வந்திருக்கிறார்கள். உணவிலுள்ள அறுசுவையிலும் தமிழிலுள்ள நவரஸம் சிற்றதன என்ற வர்கள் பலர். அறுசுவை அற்றசுவை என்றும், தமிழ்ச் சுவை கேட்கக் கேட்கப் புதிது புதிதாக இருந்தலால் நவரஸமென்பது பொருத்தமுடையது என்றும் சொல்வார் சிலர்; (நவம்-புதுமை.) “சொற்பாவும் பொருடெரிந்து தூய்மை நோக்கித் தூங்காதார் மணத்திருளை வரங்கர நானை” என்று கீழ்வெணூர்த் தேவாரத்தில் திருநாவுக்கரசுநாயனார் கட்டினாயிட்டுருக்கின்றனர். சொல்லிற் பரவியிருக்கும் பொருளையறிந்து அதன் தூய்மையை நோக்கி இன்பத்தை அனுபவிக்கிறவர்களின் அஞ்ஞானத்தை வாங்குகிறவன் என்பது இதன் பொருள்; “ஆபுந்தொறுத்தொறு மின்பந் தருந்தமிழ்” என்று ஸ்ரீ கச்சியப்ப முனிவரும் சொல்லியிருக்கிறார்; “நவிரெறு துனயம் பேரலும் பவிரெறுதும், பண்புடையாளர் தொடர்பு” என்று திருக்குறளிற் சொல்லியிருப்பதும் இங்கே கவனிக்கத் தக்கது. “உன்னுதோ ழுள்ளுதோ ழுணுவமு துறைக்கும், திருமுத்தமிழ்” என்பது கல்லாடம்.

புலவர்களை ஆதரித்த பிரபுக்கள், அவர்களிடம் குற்றங்களிருப்பினும் அவற்றைக் கவனிக்கமாட்டார்கள். ஆயினும் சில சமயங்களில் வித்துவான்கள் பிரபுக்களை மதியாது பேசுவதுமுண்டு. கம்பர் ஒருசமயத்தில் சோழராசனைப்பார்த்து, “மன்னவனு றீயோ” என்று அலட்சியமாகச் சொன்னதுண்டு. வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல் தூல்களிற் குறிப்பாகவும் காட்டுவர்; ஒரு புலவர் அரசனுக்குச் செலுத்தவேண்டிய இறைபைச் செலுத்தாமையால் அவரைப் பிடித்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் சிறைக்குக்கொண்டு போனார்கள். வழியில், திருப்புகளூரில்

அவர் பூசைசெய்ய அனுமதி பெற்றனர். அவர் தங்கிய இடம் திருக் கோயில் பக்கத்துள்ள ஓராசமாந்தின் நெழிருந்த ஸ்ரீ வீராயகர் சந்திதி. அப்பொழுது அங்கிராயகர் மீது அவர் இயற்றிய ஒரு பாடலில் தம் துன்பத்தைக் குறிப்பிட்டார். கோயில் திருப்பணி செய்துகொண்டிருந்த ஓர் உருத்திரசுனிகை அதை அறிந்து புலவர் செலுத்தவேண்டிய இறையைச் செலுத்தி அவரை மீட்டு அவர் பாடிய பாடலைக் காப்பாக வைத்துக்கொண்டு ஓர் அந்தாதி பாடும்படி செய்தான். அந்தாலே திருப்புகளு ரந்தாதியென்பது. ஒரு புலவர் ஒரு துலை இயற்றி அதை அரங்கேற்றப் பலரிடம் போய்ப்போய் அலுத்துப்போனார். உன்னொன்று புறம் பொன்று பேசுகிறவர்கள் பால் பலகாலுஞ்சென்ற பாவம் எப்பொழுது தொலைமென்று அவர், “திடம்பாவ மென்று குறிப்பார் மனைதொழுஞ் சென்றுழன்ற, பறம்பாவ மென்று மறிதரும்” என்று தொடங்கும் ஒரு பாட்டை இயற்றித் தமது வருத்தத்தைத் தெரிவித்திருக்கின்றனர்.

பிற்காலத்திலுங்கூடப் பிரபுக்கள் ஒவ்வொருவரும் தமிழ்ப்புலவர் களை ஆதரித்து வந்ததால் தமிழ்க்கலவி வளர்ச்சி அடைந்தது. ஆயினும் சில சமயங்களில் புலவர்களின் பெருமையை அதிபாத பிரபுக்களு மிருந்ததுண்டு. கவிக்கத்துப்பராணி பாடிய சயங்கொண்டாரிடம் சோழன் ஒருசமயத்தில் மகிப்புனைவாமறிஞ்நான். மிகப் புகழ்பெற்றவர் களுங்கூட மிடியால் வருந்தினதுண்டு. கம்பர் தரித்திரத்தின் கொடு மையை நன்கறிந்தவர் என்பது கங்கையைக் கடந்த ஸ்ரீராமன் தன் தம்பி பர்ணசாலை கட்டியதைப்பற்றிச் சொல்லியிருப்பதாகப் பாடியிருப்பதி லிருந்து கிளங்குகிறது.

ஒட்டக்கத்தர் என்ற புலவர் வீக்கிரம சோழன், குலோத் துங்கசோழன், இராசராசசோழன் ஆகிய மூவர்காலத்திலும் இருந் தவர். அம்மூவரையும் அவர் பாடியிருக்கிறார். சிவபக்திமான்; திருப் பணிகள் பல செய்கிறதார்; குலோத்துங்கனுடைய ஆசிரியராகவும் இருந்தார்.

சேக்கிழார் அகபாய சோழன் காலத்திலிருந்தவர். பெரியபுரா ணத்தை இயற்றும்படி அவரை அம்வரசன் கேட்டுக்கொண்டான். புரா ணத்தில் அவர் அவனைப் பாராட்டியிருக்கிறார். அவருடைய முயற்சிக ளால் பல தர்மங்களை அரசன் செய்கிறதான். திருநாகேச்சரத்தில் சேக் கிழார் பிற்பழம் அவர் பெயருடைய மண்டபம் ஒன்றும் இருக்கின்றன. சேக்கிழார் அவதரித்த குன்றத்தூரில் திருநாகேச்சரமென்று மாலைய மொன்று அவரால் கட்டுகிக்கப்பட்டது. தொண்டை நாட்டில் சேக் கிழாருக்கு விரோட அன்புண்டு. பெரியபுராணத்தில் திருக்குறிப்புத்

தொண்ட நாயனார் புராணத்தில் தொண்டை நாட்டின் சிறப்பை மிக விரிவாக வர்ணித்திருக்கிறார். திருவாவடுதுறை ஸ்ரீ சிவஞானயோகிகள் அதை மிகவும் பாராட்டியுள்ளார்.

கம்பர், சடையப்பர் என்ற பிரபுவால் ஆதரிக்கப்பட்டார் என்பதும் அவர் வெண்ணெய் நல்லூரிலிருந்தார் என்பதும் எல்லோருக்கும் தெரிந்தவை. அந்த வெண்ணெய்நல்லூரைப்பற்றிப் பலர் பலவாறு சொல்லுகிறார்கள். குற்றாலம் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு வாயுமூலைவிலுள்ள வெண்ணெய் நல்லூரை சடையப்பவள்ளல் இருந்த ஊர். நாயனார் என்ற பட்டம் ஒருவகை வேளாளர்க்குச் சோழநாட்டில் வழங்கி வருகின்றது. அது பிறகு நயினார் என்று மருவிவிட்டது. சோழநாட்டு வேளாளர்களுக்குரிய 64-கோத்திரங்களில் சடையப்ப நயினார் கோத்திரம் என்று ஒரு கோத்திரத்திற்குப் பெயர் இருக்கிறது.

இவ்வுபகாரியைக் கம்பர் இராமாயணத்திற் பல இடங்களிற் பாராட்டியிருக்கிறார். வெண்ணெய்ச் சடையன் புகழ்போல் நிலாப்பரவிய தென்றும், நான் எந்தமலையைவும் அலட்சியமாகத் தாங்கியது சடையன் தஞ்சமென்றவரைத் தாங்குவது போலிருந்ததென்றும், வெண்ணெய் நல்லூரை அடைந்தவர்களின் பசி நீங்குவதுபோல் நாகபாசம் நீங்கிய தென்றும், இன்னும் வேறு பலவாறுகளும் சடையப்பரை அவர் புகழ்ந்திருக்கிறார்.

கம்பர் பாண்டிநாட்டிற்குப் போயிருந்தபோது பாண்டியன் அவரை மதிக்கவில்லை என்றும் பிறகு அவனுடைய பெருந்தேவியாருடைய வேண்டுகோளால் அவரைக் கௌரவப்படுத்தினான் என்றும் தெரிகிறது. அந்த அரசி கல்கிகேள்விகளில் விசேஷஞானம் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

கொங்குநாட்டில் தலைக்காடு என்ற இடத்தில் கங்கர்கள் என்ற ஒருவகையரசர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் புலவர்களை ஆதரித்து வந்தார்கள். தளக்காடு என்பது பிற்காலத்தில் தலைக்காடு என்று வழங்கப்படுகிறது. நன்னூல் இயற்றிய பவணந்தியாரை ஆதரித்த சீயகங்கன் அந்தக் கங்கர்களில் ஒருவனே. அவர்கள் சைனர்கள். நன்னூல், அதற்குரிய மயிலைநாதர் உரை, நெமிநாதம், யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, நம்பியகப்பொருள், இவற்றின் உரைகள், பெருங்கதை, வச்சணந்திமலை முதலியன அவர்கள் இயற்றுவதில் துல்களாகும். சீவகசிந்தாமணியும், ஞானாமணியும் சில உபகாரிகள் வேண்டுகோளால் சைன பண்டிதர்கள் இயற்றிய காப்பியங்களே.

கனத்தைப் புகழேந்தியைச் சந்திரன்கவர்க்கி என்ற அரசன் ஆதரித்தான். நளவெண்பாயில் சில இடங்களில் இவர் அவனைப் புகழ்ந்

திருக்கிறார். இவருடைய ஊர் பொன்னினந்தகளத்தூர் என்றும், முதுகளத்தூர் என்றும், சேரமாரட்டுள்ள களப்பாழ் என்றும் பலவாறு சொல்லுகிறார்கள். முதுகளத்தூராக இருக்கலா மென்பதே விலாறுணிபு. களந்தையென்பது மருஉ மொழி.

தஞ்சைவாணன் கோவை பாடிய பொய்யாமொழியாரை ஆதரித்த பிரபுவாகிய தஞ்சைவாணனென்பவர் பாண்டியனிடத்தில் மந்திரியாகவும் சேனைத் தலைவராகவுமிருந்தவர். இங்கே தஞ்சை என்பது சேரமாரட்டுத் தஞ்சாவூர் அன்று. பாண்டிநாட்டில் தஞ்சாக்கூர் என்று ஓர் ஊர் இருக்கிறது. அதுவே அந்தத் தஞ்சை. பொய்யாமொழிப்புலவர் மதுரைக்குப் பேரண்போது பொற்றாமரைமீது பண்டைக்காலத்திற் பேரடப்பட்ட சங்கப்பலகை மிதந்து மேல் வரும்படி பாடவேண்டுமென்று அங்கேயிருந்த பாண்டிய அரசன் கேட்டதாகவும், “பூவேந்தர் முன்போல்” என்ற பாட்டை அவர் பாடியதாகவும் சங்கப்பலகை வெளிப்பட்டதாகவும் சொல்வர். பொய்யாமொழியார்மேல் முருகக்கடவுளே பாடியிருப்பதாகவும் சொல்வர். அவரை ஆதரித்த அரசுர்ச் சீனக்கன் என்னும்பிரபு இறந்தவுடன் அதைப்பொருமல் அவரும் உயிர் துறந்தார். கோப்பெருஞ்சேரமான் இறந்ததும் பிரசாரத்தையார் அப்படியே உயிர் துறந்தாரென்பது இங்கே அறியற்பாலது.

அம்பர்ச் சேர்தன் என்ற பிரபு ஒருவர் இருந்தார். திவாகர முனிவரைக்கொண்டு திவாகரம் இயற்றுகிறதவர் அவரே. இதனாலேயே இந் தூல் சேர்தன் திவாகரம் என்று வழங்கலாகிற்று. ஒளவை பாடிய அம்பர்ச்சேர்தன் என்றும் இவர் பாராட்டப்பெற்றுள்ளார். இந்த அம்பர், பூர்தோட்டம் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு அருகிலுள்ளது. கோச்செங்கட்சேரமுனல் திருப்பணி செய்யப்பட்டதும் தேவாரம் பெற்றதும் ஆகிய சிவாலயமொன்று அங்கேயுண்டு. திவாகரமே முதல் நிகண்டாகும். பிங்கலம் அதற்குப்பின் இயற்றப்பட்டது.

ஊற்றுமலை மருதப்பத்தேவர் என்ற பிரபு ஒருவர் இருந்தார். கல்விச்சுவையை யுணர்ந்தவர். சங்கரநமச்சிவாயப் புலவரைக்கொண்டு என்னுதுக்கு ஓர் உரை செய்கித்தார்.

திருநெல்வேலியில் மயிலேறும்பெருமான் பிள்ளை என்று ஒரு வேளாளப்பிரபு கல்விகேள்விகளில் மிகச்சிறந்தவராக இருந்தார். கல்லாடம் என்னும் தூறுக்கு அவர் உரை இயற்றினார். நச்சினார்க்கினியர் இயற்றிய உரை என்று ஒருகாலத்தில் தன்னை அது நினைக்கச் செய்தது. அவரிடத்திலே தான் இலக்கணக்கொத்துச் சுவாமிநாததேசிகர் கல்வி கற்றார். தேசிகர் அவரைப் பெரிதும் பாராட்டியிருக்கிறார்.

திருவண்ணாமலையில் பிரபுட தேவர் என்று ஓர் அரசர் இருந்தார். அவர் திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரிநாதரை ஆதரித்தவர்.

வக்கபாகை பென்னும் ஊரிலிருந்த வரபதியாட்கொண்டான் என்னும் உபகாரி பாரதம் பாடிய கில்லிபுத்தூரழ்வாரை மிக்க அன்புடன் ஆதரித்தவரென்பது யாவரும் அறிந்ததே.

நாகநீர்த்த செழியன் என்று ஒரு பிரபு சின்னச்சேலத்திலிருந்தார். அந்தக்கவிவிரசாகவ முதலியார் முதலியோரை அவர் ஆதரித்தார்.

அரிசிலூரில் கிருஷ்ணைய சூப்பில்லாத மழவராயர் என்று ஒரு பிரபு இருந்தார். அவர் பல புலவர்களை ஆதரித்தவர்; சங்கதேத்திலும் பிரியமுடையவர்.

வரதுங்கராம பாண்டியர், அதிவிரசாமபாண்டியர் என்ற இருவரும் பெரிய தமிழுமாமானிகள். புலவர்களை ஆதரித்தார்கள். அவர்கள் பெரிய பண்டிதர்கள். அவர்களே ஞால்களும் இயற்றினார்கள். வரதுங்கராமபாண்டியர் மணியாரும் தமிழில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். அவரும் சில பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார்.

இராமநாதபுர அரசர்கள் பரம்பரையாகத் தமிழை ஆதரித்து வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தமிழ்ப் புலவர்களுக்குச் சம்மானமாக ஒவ்வொருகாலத்திற் கொடுத்த இராமங்கள் இன்னும் வழிவழியாகப் புலவர்களால் அனுபவிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ரகுநாத சேதுபதி என்பவர் காலத்தில் அந்த கவிராயர், அமுத கவிராயர் என்று இரண்டு புலவர்கள் இருந்தனர். அமுத கவிராயரியற்றிய ஒருதுறைக்கேசவை அரசர் முன் அரங்கேற்றப்பட்டபோது ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் ஒவ்வொரு பொன் தேங்காய் கொடுக்கப்பட்ட தென்பர்; ஒரு பாட்டு மறைப் பாட்டுக்களைவிடச் சுவையுள்ளதாக இருந்ததாம். அந்தப்பாட்டுக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட பொற்றேங்காயும் அதிக விசேடமுடையதாக உள்ளே மாணிக்கத்தைப் பெற்றிருந்ததென்பர்.

மதுரைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி அந்த கவிராயர் பாடினது. மாணார் என்னும் ஊர் அதற்குப் பரிசாக ஒரு சேதுபதியரசராகொடுக்கப்பட்டது. இவர் மாணார்க்குக் கலை வேண்டாமா வென்றபோது கலைஞரென்ற ஒருரும் அவ்வரசரால் இவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டதாம்.

சவ்வாதுப்புலவர், சர்க்கரைப் புலவர் முதலிய வேறு சில புலவர்களும் ஸ்ரீசேது ஸமஸ்தானத்தில் இருந்தனர். சேது புராணம் பாடியவர் கிரம்ப அழகிய தேசிகர். அவர் துழாஜர் மடத்துத்தலைவர்.

மிதிலைப் பட்டியைச் சேர்ந்த 22½-விராமங்கள் அழகிய சிற்பம்பலக் கவிராயரென்பவருக்கு மேற்கூறிய சேதுபதிகளாலும் வெண்களப்ப நாயகரென்பவராலும் நன்கொடையாகக் கொடுக்கப்பட்டன.

கயிருஞ்சரம் என்றபெயருடைய பிராமண பண்டிதர் இருவர் இருந்தனர்; ஒருவர் பாட்டனார்; மற்றவர் அவருடைய பேரார். பேராராகிய கயிருஞ்சரபாரதி கந்தபுராணக் கீர்த்தனையை இயற்றினார்.

செந்நெற்குடி கப்பராயரென்ற ஒரு மாத்துவப்பண்டிதர் இருந்தார். அவர் விஷ்ணுபுராணத்தைச் செய்யுள் வடிவமாக இயற்றினார். வெண்பாப்புலி என்ற பட்டம் பெற்ற கவி ஒருவர் இருந்தார். இவர்களும் வேறு பல புலவர்களும் சேதுபதி மன்னர்களாலும் அவர்களுடைய நாட்டிலுள்ள பிரபுக்களாலும் ஆதரிக்கப் பெற்றவர்கள். இப்பொழுது இங்கே வந்து விரிந்துக்கும் சேதுபதி அரசரவர்களும் பல புலவர்களை ஆதரித்து வருவதல்லாமல் தமிழ்ச் செய்யுட்களை விரைவிற்பாடவும் ஆற்றலுடையவர்கள். இவர்கள் பல வருடங்களாகத் தமிழ் அபிவிருத்திக்குச் செய்துவரும் உதவி மிகப் பாராட்டற்பாலது.*

சொக்கம்பட்டி ஜயின்தார்களும், மேலகரம், செங்கோட்டை, கிருஷ்ணாபுரம் முதலிய இடங்களிலிருந்த வித்துவான்களை ஆதரித்து வந்திருக்கிறார்கள்.

எட்டயபுர அரசர்களும் மிக்க தமிழ்பிரமணிகள். அந்தச் சமஸ்தானத்திலிருந்த கடினமுத்துப்புலவர் இறந்துபோருந் தனுவாமிசிருந்தபோது வருந்திய தமது மக்களை நோக்கி, “வருந்தாதீர்கள்; இந்த ஓரப்பன் போனால் எட்டப்பன் இருக்கிறான்” என்றாராம். பால் கசர்தால் மாணம் நெருங்கி விட்டதென்று நினைப்பது வழக்கம்; அப்புலவருக்குப் பாலைக்கொடுத்து அவருண்ணுமையைக் கண்டு பால் கசர்து விட்டதோவென்று கொடுத்தவர் கேட்டபோது, “பாலும்கசக்கவில்லை. அதை வடிக்கட்டின துணியும் கசக்கவில்லை” என்று சொன்னாராம். மாண காலத்திலும் அவருக்கிருந்த அறிவாற்றல் இதனால் விளங்குகிறது.

பாண்டிநாட்டிள்ள வேம்பத்துர் என்பதற்குக் குலசேகர சதுர்வேதி மங்கலம் என்று ஒரு பெயருண்டு. குலசேகர பாண்டிய ராஜாவால் பிராமணத் தமிழ்ப் பண்டிதர்களுக்கு இது கரோத்திரியமாகக் கொடுக்க

* தமிழ்ச் சுவையை நன்கறிந்தனுபவித்தும், வித்வான்களை யாதரித்து ஊக்கமளித்தும் வந்த ஸ்ரீ பா. இராஜ ராஜேசுவர சேதுபதி மகாராஜா அவர்களாகிய இவர்கள் தேவ விமோசனடைத்தமை தமிழ் படித்தவர்களுக்கு மிக்க வருத்தத்தை விளைவித்து வருகின்றது.

கப்பட்டது. இதில் 2,008-பிராமணர்களுடைய வீடுகள் இருந்தன. எல்லோரும் தமிழ்ப் பண்டிதர்களே. இவர்கள் பிற புலவர்களை ஆதரித்ததுமுண்டு. தமிழ்க்கவிகளைய சிற்றரசர்களிற் சிலர் இவ்வூரார் சிலரிடத்துப் பாடம் கேட்டவர்களென்றும் தெரிகின்றது. பாகவதமியற்றிய செவ்வைச் சூடுவாரும் பழைய திருவிளை யாடலியற்றிய பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பியும் வேம்பத்தூரர்களே. வேம்பத்தூரார் திருவிளை யாடலின் முகவுரையைப் படித்துப்பார்த்தால் இவ்வூரானுடைய பிரபாவம் நன்கு விளங்கும்.

பிற்காலத்தில் மடங்கள் தமிழ்ப்புலவர்களைப் பெரிதும் ஆதரித்து வந்திருக்கின்றன. அவற்றுள், திருவாவடுதறை மடம், தருமபுரம் மடம், திருப்பணந்தான்மடம், காஞ்சி ஞானப்பிரகாசர் மடம், மதுரைத் திருஞானசம்பந்தமடம், திருநெல்வேலியைச்சார்ந்த செங்கோல்மடம் முதலியவைகளும், ரும்புகோணம், சிதம்பரம், திருவண்ணாமலை, துறைமூர், மயிலம் முதலிய இடங்களிலிருந்த கிராம மடங்கள் முதலியவைகளும் முகவியமானவை. திருவாவடுதறையில் ஆதினகர்த்தாக எழும் தருவியிருந்த மேலகரம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேவிகரவர்கள் மகா வித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சுசுந்தரம்பிள்ளையவர்களை ஆதரித்துப் பாடஞ் சொல்லுவித்தும், தாமே பாடஞ் சொல்லியும் பலரை முன்னுக்கு வரச்செய்தார்கள். சசான தேவிகர், சிவஞான யோகிகள், கச்சியப்ப முனிவர், தொட்டிக்கலைச் சுப்பிரமணியமுனிவர் முதலியவர்கள் இவ்வாதினத்தவர்களுள் மிக்க தமிழ்ப்புலமை படைத்தவர்கள். சிவஞானயோகிகளுடைய பெருமை யாவரும் அறிந்ததே.

தருமபுரம் மடத்தில் மிகச் சிறந்த கல்விமான்களாக விளங்கிய புலவர் பலர். கந்தபுராணச் சுருக்கம் இயற்றிய சம்பந்த சாணாலய முனிவரும், துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் முதலியவர்களுக்குத் தொல் காப்பியம் பாடம் சொன்ன வெள்ளியம்பலவாண முனிவரும், சிகாழி சிதம்பரநாத முனிவர் முதலியவர்களும் இவ்வாதினத்தைச் சார்ந்தவர்களே. திருப்பணந்தான் மடத்தைஸ்தாபித்தவர் ஸ்ரீ குமர குருபாசுவாமிகளென்பது யாவருக்கும் தெரிந்ததே.

வெங்கணூர் அண்ணாமலை செட்டியார் என்பவர் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் முதலியவர்களை ஆதரித்தவர்.

தீராத வினைநிர்த்த திருமேனி கவிராயர் என்பவர், ஆழ்வார் திருநகரியில் ஸ்ரீசடகோபாழ்வார் சங்கிதியிலேயேயிருந்து ஆரந்தத்துடன் பல நூல்களியற்றி வாழ்ந்தார். இவரைப்போலவே இவர்பரம்பரையினர் பலரும், இவ்வூரிலும் இதனைச்சார்ந்த ஸ்ரீ வைகுண்டம் வெள்ளூர் முதலிய ஊர்களிலிருந்த பல கவிராயர்களும், அவர்கள் பரம்பரையினரும் தமிழ்

மடத்தைக்கு அணிகலமாகப் பல நூல்களை இயற்றினார்கள். ஆழ்வார் திருநகரிலில் சுப்பிரமணிய தீட்சிதசென்ற ஒரு பெரிய பண்டிதரிருந்தார். அவர் 'பிரயோகவிவேகர்' என்ற இலக்கண நூலையும் அதற்கு உரையையும் இயற்றினார்; அவர் வடமொழி தென்மொழி நூல்களில் மிக்க பயிற்சியுடையவரென்பது அந்நூலாலும் உரையாலும் நன்றாக விளங்கும்.

திருநெல்வேலிச் சீமையை யாண்ட வடமலைப் பிள்ளையன் என் பவர் மச்ச புராணமும் திருநீர்ப் புராணமும் இயற்றினார்.

திருநெல்வேலியில் ஒரு பெரிய அதிகாரியாக முன்பு விளங்கிய திருவேங்கட நாதையரென்பவர், திருவாரூர் ஸ்ரீ வைத்தியநாத தேசிகரைக் கொண்டு இலக்கண கிளக்கமென்ற பெரியதோரிலக்கண நூல் இயற்றுவதென்றதன் தாமே தமிழிற் பிரபோதசுத்திரோதயமென்ற கார்பியமுதலியவற்றையு மியற்றி யிருக்கின்றனர்.

காஞ்சிபுரம் மணியப்ப முதலியார், குளத்தூர்ச் சிதம்பர முதலியார், தொட்டிக்கலைக் கேசவ முதலியார், வேதாசல முதலியா ரென்பவர்கள் திருவாவடுதுறைச் சிவஞானபோகத்தையும், கச்சியப்ப முனிவரையும், சுப்பிரமணிய முனிவர் முதலியவர்களையும் ஆதரித்துப் பெரிய தமிழ்க் கார்பியங்களையும் பிரபந்தங்களையும் செவ்வித்துப் புகழ்பெற்றார்கள்.

இதுகாறும் கூறிவந்த புலவர்களுடைய வரலாறுகள் விரைவிற்கு நேர்த்தமையின் காலவரையறைப்படி அமைத்துச் சொல்லப்பட்டன அல்ல.

X. ஆராய்ச்சி.

ஆராய்ச்சி அனுபவத்தைப் பொறுத்தது. சுவடிகளைப் பிரதி செய்கிறது ஒப்பு கோக்கி ஒழுங்கு செய்தல் முதலியனவும் ஆராய்ச்சி யில் அடங்கும். நான் படித்தபோது திருவாவடுதுறை ஆதீன கர்த்தர்களாக இருந்த மேலகரம் ஸ்ரீசுப்பிரமணிய தேசிகர் அவர்கள், ஷே. ஆதீன வித்வான் ஸ்ரீமான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள், ரும்ப கோணம் காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்த ஸ்ரீமான் தியாகராச செட்டியார் அவர்கள் முதலியவர்கள் எனக்குச் சொன்ன விஷயங்களை யும் பிறகு நான் அதிர்ந்த விஷயங்களையும் சொல்லுவேன்.

ஒரு நூலை அப்படியே பிரதி செய்யக் கூடியவர்கள் இந்நாளி லில்லை. முன்னாலில் அவ்விதப்படியுடையோர் ஒவ்வோர் ஊரிலுமிருந் தனர். சுவடியைக் கண்டால் இந்நூலத்தில் ஒட்டம் எடுக்கிறார்கள். நான் ரும்பகோணம் காலேஜிலிருந்தபோது சுவடிகளைப் படிக்கவும் கடிதத்தில் அவற்றைப் பிரதி செய்யவும் மாணவர்கள் பழகி வந்தார் கள். அன்புடையவர்களுக்கே அந்த வேலையைச் செய்வது சாத்தியம். ஒப்புநோக்கும்போது சரியாக இருக்கிறதா என்று கேட்டால் அன்பில் லாதவர்கள் சரியென்று சொல்லி விடுவார்கள். சிந்தாமணியைப் பரிசோ திக்கையில் நான் படித்த ஒவ்வொரு வரியும் பாட்டும் சரியாக உள்ளன வென்றே ஒவ்விலாமல் ஒருவர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவர் பால் ஐயமுற்றுச் சிந்தாமணியிலிராத வேறு நூலிலுள்ள பாட்டொன் றைச் சொல்லிச்சரியாக இருக்கிறதா என்று கேட்டேன். அவர் சரி யென்று மிக்க துணிவாகச் சொன்னார். அதன் பின் அவரை மெல்ல னிலக்கி விட்டேன்.

சுவடிகளில் மூலம் இன்னது உரைஇன்னது என்றுதெரியாம லிருக்கும். ஒற்றைப்புள்ளி இரட்டைப்புள்ளி முதலிய அடையாளங் களை இரா. நச்சினார்க்கினியர், “சான்றோ னுக்குதல் தந்தைக்குக் கடனை என்றார் பிறரும்” என்று எழுதி விடுவார். அது மேற்கோளென்பதும் இன்ன நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட தென்பதும் கிளங்கா. ‘கொற் துறைக் குற்றின்போல்’ என்று மாத்திரம் உரையில் காணப்பட்டால் என்ன செய்வது? சில உரையாசிரியர்கள் மேற்கோளைக் கூறியிட்டு ஆசிரி யர் பெயரைச் சொல்லாமல் நூற் பெயரை மாத்திரம் சொல்வதுண்டு. பத்துப் பாட்டுரையிலிருந்துதான் பரிபாடல் என்ற நூலை அதிர்ந்து கொண்டேன்.

கனகமாலையாரிலம்பக உரையில், 'கொற்றதைக் குற்றில்போல' என்பது காணப்பட்டது. அதிலிருந்துதான் புறநானூற்றிற்கு உரை இருப்பதை அறிந்தேன். உரையைக் கொண்டு மூலத்தையும் மூலத்தைக் கொண்டு உரையையும் பல சமயங்களில் அறிந்துகொண்டதுண்டு.

ஸ்ரீமான் சி. தியாகராச செட்டியார் கண்டவாதி. ஒருவர் நன்னூலையும் உரையையும் தமது மனம்போனவாறே குறைத்து 200-ருத்திரங்களை நீக்கி அச்சிட்டுப் பாடமாக வைக்கும்படி அவருக்கு அனுப்பியிருந்தார். நன்னூற் பாடநூல் சொல்லுதலில் அவருக்கு விசேஷ பாண்டித்தியம் இருந்தது. குறிப்பிட்ட பதிப்புக் கிடைத்ததும் அதைப், பார்த்துவிட்டுக் கிழித்தெறிய வேண்டுமென்று அவர் சொன்னார். பதிப்பித்தவர் தரக்கம்பாடியிலிருந்த ஒருகனவான். அங்கிருந்து அவர் ஒருநாள் கும்பகோணத்துக்கு வந்து தியாகராச செட்டியாரைக் கண்டார். "உதாரணச் செய்யுட்களின் சில அடிகளை நீக்கி ஏன் பதிப்பித்தீர்கள்?" என்று தியாகராச செட்டியார் கேட்டார். அவை அதிகமாக இருந்தமையால் அவற்றைத் தரம் நீக்கிப் படிப்பவர்களுக்கு வசியில் விளக்கும்படி சுருக்கிப்பதிப்பித்து உபகரித்ததாகச் சொன்னார். அதனைக்கேட்ட செட்டியார், "வலித்தல் மெலித்தல்" என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் உதாரணச் செய்யுளான 'தண்டையினினக்கினி' என்பதில் இரண்டாவடியாகிய 'பண்டையனல்வன் மாடுனோக்கினவே' என்பது இருந்தாலன்றோ எதுகைக்காகத் தட்டையென்பது தண்டையென்றாயிற்று என்றறியலாம். முதலடியை மட்டும் பதிப்பித்தலாற் பயனென்ன? இன்னோரன்ன முறைகளை அறிந்துகொள்ளாத நீங்கள் நன்னூலைப் பதிப்பித்திருக்கவே கூடாது" என்று அறிவுறுத்தி அவர் தம்பிமையை ஒப்புக்கொண்டு இரங்குமாறு செய்தனர்.

சூறளைப் பதிப்பித்த ஒருவர், "இனிய வுனவாக வின்னுத கூறல், கனியிருப்பக் காய்கவர்க் தந்து" என்பதன் உரையிலுள்ள, 'ஒளவை யுண்ட நெல்லிக்கனி' என்பதற்குப் பொருத்தமில்லாத குறிப்பொன்றையெழுதி அதை அடிக்குறிப்பாகப் போட்டுவிட்டார். சிலர் இயற்றியவர் பெயர் காணப்படாத பழைய உரைகளைத் தம்பெயரால் பதிப்பித்து விடுவர். வேறு சிலர், "சிதம்பரம் கருணாநந்த ஸ்வாமிகள் இயற்றிய உரை" என்று பதிப்பித்து விடுவர்.

சிலப்பதிகாரத்தின் மூலத்தைமட்டும் பதிப்பித்த ஒருவர் அதுசேர மான் பெருமான் நாயனாராலியற்றப்பெற்றதாகப் பதிப்பித்துவிட்டார்.

கீரவணப்புராமென்ற ஒருதூல் ஸ்ரீ மீனாட்சுசுந்தரம் பிள்ளை யவர்களால் இயற்றப்பட்டது. அச்சிடப்படாமலிருந்த காலத்தில்

ஒருவர் அதைத் தாம் பாடியதாக வெளியிடலாமென்று தம்முள் நிச்சயித்து அதற்காகப்பணம் பேசிக்கொண்டார். ஆனால் அவ்வெண்ணம் கிறைவேறவில்லை. பிறகு ஒருவர் உள்ளவாரே அதைப்பிரகாரம் செய்து விட்டார்.

ஒரு நூலுக்குப் பல உரைகள் இருக்கின்றன. உரையாசிரியர்கள் இன்னொன்று விளக்குவதில்லை; ஆகையால் பதிப்பித்தவர்கள் அவ்வுரைகளைத் தம் பெயரால் பதிப்பித்துவிடுவது வழக்கமாக இருந்தது. நூல்களைப் பிரதி செய்வோர் தங்கள் கொள்கைகளுக்கேற்ப மூலத்தை யோ உரையையோ திருத்திவிடக் கூடாது. சிலர் அப்படிச் செய்துண்டு. பெரியபுராணம், கம்பராமாயணம் முதலிய நூல்களில் வெள்ளியம்பலவாணர் என்றவர் சில பாடல்களை நூதனமாக இயற்றி இடைவிடையே செருகிவிட்டார். காலக்கிரமத்தில் அச்செயல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. சென்னையில் முன்பிருந்த காஞ்சிபுரம் மகாவித்துவான் ஸ்ரீ சபாபதி முதலியார் அவர்கள் சிலவற்றை அச்சிட்டபோது, “இவை வெள்ளி பாடல்கள்” என்று அவற்றை நீக்கி விட்டு அச்சிட்டார்கள்.

சிந்தாமணி உரையில் ஒரிடத்திற் பஞ்சாட்சரம் உபதேசிக்கப்பட்டதாக எழுதியிருந்தது. சிந்தாமணியோ சைனர்களுடைய நூல். இதற்கும் நிலையிலிருந்த ஒரு நாயின் காதில் மந்திரம் உபதேசிக்கப்பட்டதென்பது சந்தர்ப்பம். உரையைப் பிரதிசெய்தவர் உரையாசிரியர் எழுதியிருந்த “பஞ்ச நமஸ்காரம்” என்பதை, “பஞ்சாட்சரம்” என்று எண்ணிவிட்டாரென்று தோற்றியது. அந்தப் பிரதி சைவ சொருவருடைய பிரதி. பஞ்ச நமஸ்காரம் என்பது சைனர்களுடைய மந்திரம். தமிழ் படித்த ஓர் அன்னிய தேசத்தார், குறளில், “தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவ, ரெச்சத்தாற் காணப் படும்” என்ற பாடலிலுள்ள ‘எச்சத்தால்’ என்பதை ‘மக்களால்’ என்று திருத்திவிட்டார். எதுகை சரியாகவிருக்கும்படி. தாம் திருத்திவிட்டதாக அவர் ஸ்ரீமான் தியாகராச செட்டியாரிடத்திற் சொல்லி அவமதிப்புற்றுச் சென்றார்.

“ஆயன் குன்று மறதொழிலோர் தன்மறப்பர்
காவலன் காவா னெனின்”

என்ற குறளிலுள்ள ‘அறுதொழிலோர்’ என்பதனை, ‘அறிதொழிலோர்’ என்று தவறிவிட்டப்படி ஒருவர் மாற்றி விட்டார்.

மிஸ்ச்சரென்பதற்கு ஆரியரென்று பொருள்கொண்டு சிலர் பெரிய விஷயங்களை எழுதத் தொடங்கினர். “மிஸ்ச்சரே யநாரியர்க்கா மிலேச்சரும் விதித்த பேரே” என்பது ரூடாமணி நிகண்டு.

வடமொழிச்சொற்களிற் சில வேறுபட்டுத் தொன்று தொட்டுத் தமிழில் வழங்குகின்றன. அவற்றைப் பிழையென்று ரீக்காது கொள்ளவேண்டும்; திருத்தலாகாது. அவை ஐராபதம், ஆதவன், தவன், கோகனகம், மானிடன் முதலியன. அவை தமிழில் 800-வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தே யமகம், திரிபு, சிலேடைகளில் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்பாய சோழன் காலத்தில் இயற்றப்பெற்ற தண்டியலங்காரத்தில், 'கோகனகம்' என்ற சொல்லை எழுத்து வருத்தனமென்னுஞ் சொல்லணிக்கு உதாரணமாகக் காட்டியிருக்கிறார். மாணுஷன் என்பது தமிழில் மானிடன் என்று உபயோகிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. திருவாசகத்தில் ரீத்தல் விண்ணப்பத்தில்,

“மழைநகு கண்டன் குணமிலீ மானிடன் தேய்மதியன்”

என்ற அடியில் மானிடன் என்றே சிலேடையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பலதூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் யமகத்தில் சில புலவர்கள் மானிடன் என்ற வார்த்தையை உபயோகித்திருக்கிறார்கள். அதனை எப்படி திருத்தமுடியும்? தமிழிலும் வடிவவாதிச் சொற்கள் வந்திருக்கின்றன. சிலப்பதிகாரத்தில் திருமகள் கூத்துக்குப் பாவைக் கூத்து என்றும் பெயர் காணப்படுகின்றது. பின்னர், பாவை என்பதைப் பாவை என்று நிச்சயித்து அதனை எதுகையிலமைத்துப் பிற்காலத்தார் பாடிவிட்டார்கள். அப்படிப்பாடியவர்கள் பெரியோராகையால் அனாதநாம் திருத்த முற்படாமல் அப்படியே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதுதான்முறை. கொடை குடை என்றும்; எடை இடை என்றும் செய்யுட்களிற் சிலேடையில் அமைக்கப்பட்டவழங்கி வந்திருக்கின்றன.

தவறான மொழிபெயர்ப்பும் சில ஈட்டங்களிற் காணப்படுகின்றன. அவற்றை விளக்கலாகாது. இஃகுவாரு என்றபெயரைக் கருப்புத்தோளான் என்றும், சூர்ப்பாகை என்றதை முறப்பல்லி என்றும் சில கவிகள் பண்டைக்காலத்தில் மொழி பெயர்த்துப் பாடிவிட்டார்கள். இன்னம்பர் என்ற தலப்பெயர் இன்னம்பர் என்று வழங்கி வந்திருக்கிறது. தேவரத்திலும் இன்னம்பர் என்றே காணப்படுகின்றது; அதைத் திருத்தலாமா? காராகரு அல்லது காரகில் என்ற ஒரு தலத்தின் பெயர் காராயலென்று மருவி வழங்குகிறது; அத்தலத்தின் கிருட்சம் அகில், சொற்பொருளை உள்ளவாறு அறிய வேண்டும். துச்சாதனன் திரௌபதியை இழுத்துக்கொண்டு போனபோது செண்டாற் கொண்டுபோனான் என்று ஸ்ரீ கில்லிபுத்தூராவார் பாடியிருக்கிறார். இங்குச் செண்டென்பது பூச்செண்டன்று; ஒருவகை ஆயுதம் என்று கொள்ளவேண்டும்; இதனை யறியாமல் அச்சொல்லுக்குப் பொருள் பூச்செண்டென்றே முன்பு எழுதி

வந்தார்கள். கொற்றம் என்ற சொல்லுக்கு வெற்றி என்பதும்படும் பொருளன்று; அரசரிமை என்றும் பொருள் உண்டு. திருவள்ளுவ மாலைில், “ஆயிரத்து முன்னுற்று முப்பதருங்குறையும்” என்னும் செய்யுளில் உள்ள, ‘வீற்றிருக்கலாம்’ என்ற சொல்லிற்கு, ‘ஒருசபை நடுவிலே உயர்வாகிய ஆதனத்தில் ஏறியிருக்கலாம்’ என்று ஒருவர் எழுதி விட்டார். கவலையற்றிருக்கலாம் என்பதே அதன் பொருள்; சிந்தாமணி உரையிலும், திருமுருகாற்றுப்படைதிலும் வீற்றிருத்தல் என்பதற்குக் கவலையற்றிருத்தல் என்று நச்சினூர்க்கினியர் பொருள் கூறியிருக்கிறார். மத்தவாரணம் என்ற சொல் இரட்டையருலாவில் வந்திருக்கிறது. அதற்குப் பொருள் யாவையென்றார் ஒருவர். பல வருஷங்களுக்கு முன்னும்பேரணம் கவர்ன்மெண்டு கலாசாலையில் ஆசிரியராகியிருந்த மகாமகோபாத்தியாய பெருகவாழ்ந்தான் ஸ்ரீமத் ரங்காசாரியார் அவர்கள் சொல்லத்தான் அதன் உண்மைப் பொருள் எனக்குத் தெரிந்தது; மேற்கட்டிடத்தின் ஒரு பாகத்திற்கு மத்தவாரணம் என்பது பெயராம்.

வாக்ஷியப் பொருளையும் பிறவற்றையும் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்; “சிறியிலே வெதிரி நெல்கினை யும்மே” என்பதற்கு மூங்கில்போல நெல் கிளையுமென்று பொருள் கூறப்பட்டு வந்தது; அது சரியன்று; மூங்கில் நெல்லையே குறிக்கிறது. உரற்றலைப்பன்றி என்பதற்கு உரல் போன்ற தலையையுடைய பன்றி என்று பொருள் கொள்ளல் மரபு; இப்பொருளிலேயே இலக்கியங்களில் இத்தொடர் காணப்படுகின்றது; பன்றியின் தலைபோலவே உள்ள ஒருவரை உரலுண்டு. இங்ஙனங்கொள்ளாது இதற்கு உரலின் தலையிலுள்ள பன்றியென்று பொருள் கொண்டாருமுனர்.

பாடுதுறை இயற்றிய தத்துவராயர் என்பவர் ஒரு மாத்துவயப் பிராமணர் என்று ஒருவர் முன்பு எழுதிவிட்டார்; ‘ராயர்’ என்பதைக் கொண்டு இங்ஙனம் எழுதினார்போலும்.

சயங்கொண்டார், செந்தமிழ்நாடு பாண்டிய நாடென்றென்றும், சோழநாடே என்றும் வாதம்செய்து வெற்றி கொண்டமையால் அவர் அப்பெயர் பெற்றார் என்று ஒருவர் கற்பனை செய்துவிட்டார். கங்கை கொண்டான் மண்டபம் என்பதற்குப் பரமசிவன்கட்டிய மண்டபமென்று பொருள் கூறுவாருமுனர்; கங்கை கொண்டான் என்ற பல்லவன் கட்டுகித்தமையின், அப்பெயரைப் பெற்றது. பரமேச்சுர கிண்ணகரம் என்பது பரமசிவன் வழிபட்ட கிஷ்ணுகோயிலென்பர்; பரமேச்சுரனென்ற பல்லவன் வழிபட்ட கிண்ணகரம் என்பதே அதன் பொருள். திரிருலம் என்று வழங்கும் தலத்தின் சரியான பெயர் திருச்சுரமென்பது. மழபாடி என்பது மழவர்பாடி. சினகரம் என்

பது ஜினக்கிருகம். விண்ணகரம் என்பதற்கு கிஷ்ணுக்கிருகம் என்பது பொருள். அரமணை என்பது அரண்மனை. குற்றாலம் என்பது குறுமை யான ஆலமரம் அன்று; குத்தாலம் என்பது ஒரு கிருட்சம். மெலட் டீர் என்று சேழநாட்டில் ஓர் ஊர் இருக்கிறது. அதன்பழைய பெயர் மேட்டீர்; ஸ்ம்ஸ்கிருதத்தில் உன்னதபுரி என்று அவ்ஹூரின் பெயர் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; மேட்டீர் என்பது மோட்டீராகிற்று; மோட் டீர் எழுதுவோருடைய தவறால் மோட்டீராகி அது மொட்டீரெனப் படிக்கப்பெற்றுப் பிறகு மெலட்டீராகிவிட்டது. அத்தாளம் என்பது அற்றாலம்; இராத்நிரி உணவென்பது இதன் பொருள். முற்றாலமென் பது பகலுணவு; முத்தாளமென்பது சரியன்று. பாண்டவக்ருழியென் பது பாண்டக்ருழி; இறந்துபோனவர்களைப் பாண்டங்களிலடக்கிப் புதைத்த இடத்தைக் குறிப்பது. பாண்டவர்களுக்கும் அதற்கும் சம் பந்தமில்லை.

சில ஊர்ப் பொதுப் பெயர்களாகிய மருஉ மொழிகளின் பொரு ளைச் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப அறியவேண்டும். குன்றை என்பது கிருத் தாசலம், சேக்கிழார் ஊராகிய குன்றத்தூர், கரகிரியின் வடக்கேயுள்ள குன்ற மென்னுமும் முதலியவற்றைக் குறிக்கும். களந்தை என்பது களக்காடு, பொன் கிளைந்த களத்தூர், களப்பாழ், வைகளத்தூர், முது களத்தூர் ஆகிய ஊர்களைக் குறிக்கும்.

நூலில் வந்துள்ள சில சொற்களால் ஆசிரியர் இன்ன நாட்டினர் என்பதை உணரக்கூடும்.

தேரணம் என்ற சொல்லிற்குப் பாண்டிநாட்டில் கிசேஷப் பொருள் உண்டு. ஓர் ஊரை ஒருவர் வசப்படுத்திக் கொண்டு அங்கே முத லிற் செய்யும் சடங்குகளுக்குத் தேரணம் வைத்தலென்று சொல்வது வழக்கமாக இருக்கிறது. ஸ்ரீ குமாருருபா ஸ்வாமிகள் காசிக்கலம்பகத் தில், “ஆர்க்கும் படைவே ளரசிருப்பென் நஞ்சை தடிக ளருட்காசி, யூர்க் கும் புதுத்தோ ரணம்வைத்தால்” எனவரும் செய்யுளில் தேரண மென்னும் சொல்லை இப்பொருளில் உபயோகித்திருக்கிறார். காஞ்சிப் புராணத்தில் ஸ்ரீ சிவஞான ஸ்வாமிகளும் இந்தச் சொல்லை இதே பொரு ளில் உபயோகித் திருக்கிறார். அவர்கள் இருவரும் பாண்டிநாட்டினர். இனந்தலை என்பது இளப்பம் அல்லது தாழ்வு என்ற பொருளில் பாண்டி நாட்டில் வழங்குகிறது. ஒரு புலவர் ஒரு பிரபு விடத்திற் போய் அலைந்து பலநாள் காத்திருந்து பயனொன்றும் பெறாமையின், “இத்தலை வந்து கடைத்தலை காப்ப தினந்தலையே” என்று இந்தப்பொருளில் இனந்தலை என்ற சொல்லை உபயோகித்திருக்கிறார்.

தூலாசிரியர்களுள் இருவர் பெயர் ஒன்றாக இருக்கும். அதனை அறியவேண்டும். சிவப்பிரகாசர், பரஞ்சோதியார் என்பன இதற்கு உதாரணங்கள்.

கால ஆராய்ச்சி செய்வோர் தகுந்த ஆதாரங்களைக் கொண்டு காலத்தை நிர்ணயிக்கவேண்டும். நீதிவேண்பா மிக்க அழகான தூல். அதனை அச்சிட்ட ஒருவர் பிற்காலத்தில் அதற்கு ஒரு கௌரவத்தைக் கொடுக்க நினைந்து அதை ஒளவையார் இயற்றினார் என்று பதிப்பித்து விட்டார். அதை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஒருவர் அதிலுள்ள பாடல்கள் சில கலேகங்களின் மொழிபெயர்ப்பென்று காட்டி ஒளவையார் சில தூற்றுகளுக்கு முன்புதான் இருந்தார் என்று சித்தார்த்தம் செய்துவிட்டார்.

ஆசிரியர்களுள் தனிச்செய்யுள் அல்லது தூலுக்கு உரியவரை அறியவேண்டும்.

“சோனையுங் காத்தால் லானையுங் காத்துத் துரோபதைநன்
ருனையுங் காத்தடைத் தானையுங் காத்துத் தடத்தகலி
மானையுங் காத்தனு லானையுங் காத்து மடுவில்விழும்
ஆனையுங் காத்தவ னேயெனைக் காப்ப தரிதல்வவே”

இப்பாடலின் இறுதியடியைக் கவித்தலத்தில் முன்பிருந்த முதலைய மூப்பனாரென்பவர் கொடுத்து மற்ற அடிகளை முடிக்கும்படி சொன்னபோது கவித்தலம் வேலையென்னும் வீரசைவ வித்துவான் பாடியது இச்செய்யுள். அந்த ஊர்ப் பெருமாளுக்குக் கசேந்திர வசதென்றுபெயர். இது கவி வீரசாகவ முதலியார் பெயரால் இக்காலத்தில் வழங்குகிறது.

“பாணமணங் கமழுகின்ற” என்ற தொடக்கத்துப் பாடல் காளமேகத்தின் பெயரால் வழங்குகிறது; இயற்றியவர் ஆண்டன்கனிராயர்.

சொல்லின் சரியான வடிவம் தெரியாமலே சில கவிகள் பிழைபட்ட சொற்களைப் பாட்டில் அமைத்திருப்பர். உதாரணம்: “செத்த ரூங்கைத் தலைமேற் கமந்து திரிந்தனனே” என்பதில் செத்த ரூங்கென்பது சாமந்திப்பூவை உணர்த்துகிறது. அப்பூவின் சரியானபெயர் செவ்வந்தி யென்பது.

சில மருஉவின் உண்மை வடிவத்தை அறியவேண்டும். மன்னார் சாமி கோவில்களெல்லாம் புத்தன்கோயில்கள் என்றும் சைவரும் வைஷ்ணவரும் கெடுத்து விட்டனர் என்றும் ஓர் ஆராய்ச்சியாளர் கோபித்துக்கொண்டார். மன்னார்சாமி என்ற சொல் தருமராசனைக் குறிக்கும் மாம். புத்தனுக்குத் தருமராசன் என்று ஒரு பெயருண்மையால் மன்னார்சாமி கோயில் புத்தன்கோயில் என்று அந்த ஆராய்ச்சியாளர் வாதித்

தார். மன்-ராஜா; ஆர்-தருமமென்பது அவரெண்ணம். அறத்திற்கும் ஆர்க்கும் வேறுபாடுண்டென்று அவர் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. தம்பாச்சியா பின்னை என்ற பெயர் தருமராஜ பின்னை என்பதன் மூலம்.

யாப்பருங்கலக்காரிகை புரையைப் பல வருடங்களுக்கு முன்னரே பதிப்பித்த ஒருவர், “பொருளோ டடிமுத னிற்பது கூன்” என்ற கவித்துறையின் உரையில் செந்தமிழ் நாடு இன்னதென்று கூறுமிடத்து, “மன்ற வானன் மலர்திரு வருளால்” என்னும் அகவலொன்றைப் பாடுகித்து அதனிடையிலே புருத்திப் பதிப்பித்துக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு துறைசை, மேலகரம் சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்களிடம் வந்து புத்தகத்தைக்காட்டி, “இப்பாடல் ஒருபழைய ஏட்டுப் பிரதிகிலிருந்தது; அதை நான்சேர்த்துப் பதிப்பித்திருக்கிறேன். மன்றவானனென்பதனாற் சிவபெருமானையும் சைவ மாதவருமென்றதனாற் சைவ மடங்களை யும் இச்செய்யுள் தெரிவிக்கின்றது” என்று சொல்லிப் பெருள்பெற முயன்றார். அந்நூல் உரையாசிரியர் சைனராதலால் மன்றவானனையும் சைவ மாதவரையும் எடுத்துப் பாராட்ட இடமில்லை யென்பதை அவரறிந்திலர் போலும். சுப்பிரமணிய தேசிகர் அவர்கள் ஏட்டுப்பிரதியில் அந்த நூலைப் பலமுறை பாடஞ் சொன்னவர்களானமையால் அவர் சொல்லை நம்பாமல் ஏதோ சிறிது உதவி செய்தனுப்பிக் கொண்டு பின்னர் உடனிருந்தவர்களிடத்தில் இக்காலத்தார் எதையுஞ் செய்யத் துணிவாரென்று சொல்லி வருத்தமடைந்தார்கள். இங்ஙனம் அவர்கள் கண்டு பிடித்த பிழைகள் பல உண்டு.

ஆராய்ச்சி செய்பவர்கள் கவனிக்கவேண்டிய பலவற்றுள் இதுவும் இன்றியமையாததே.

கார்காத்தார் என்ற பெயர் காசாக்காட்டார் என்பதன்மூலம் என்பர். காசாக்காடு என்பது காஞ்சிபுரத்திற்கருகிலுள்ளது; திருநெழிக் காசாக்காடு என்று இக்காலத்து வழங்கப்படுகின்றது; அது மிகப்பழமையானதொரு சிவஸ்தலம். திருவிளையாடலில், தலைப்பட்ட மேகத்தைப் பிணைகொடுத்து கிடிகித்துக் காத்தமையால் அவர்களுக்குக் கார் காதாரென்ற பெயர்வந்ததென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அக்கருத்து முதலூலில்லை. கிதோத ரஸ மஞ்சரியில் பொருத்தமிராத நகைகள் பல சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. கம்பரும் ஒளவையும் வேவ்வேறு காலத்திலிருந்தவர்கள். அவர்கள் ஒரே காலத்தவர்களென்று சிலர் சொல்வது பொருத்தாது. சங்கத்தமிழ் நன்றியிருந்த தென்னும் பிற்காலத்தில் வடமொழிச் சம்பந்தத்தால் தமிழ் கெட்டுப்போய்விட்டதென்றும்

சிலர் சொல்வர். பிற்காலத்தில் வேறு பானைகளின் சம்பந்தம்பெற்றுத் தமிழ் அதிக இனிமை பெற்றிருக்கிறதென்பது பெரியோர் கொள்கை.

பின்னூரை.

முதலில், அரியலூர் ஸ்ரீ சடகோப ஐயங்காரவர்கள் முதலியோரிடத்தும் புண்பு திரிசிரபுரம் மகாவித்வான் ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்களிடத்தும் நான் படித்தேன். அப்பால், திருவாவடுதறை ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்கள் பாடம் சொன்னார்கள். அந்நான் முதல் நான் சருகரித்துக் கொண்டிருந்தேன்; குளிக்காய் நேரயில்லை. நான் அதிர்ந்து கொண்ட விஷயங்களை இங்கு எடுத்துச் சொல்லும்படி அவுகாசம் கொடுத்த ஸர்வகலா சங்கத்தாருக்கும் தமிழாராய்ச்சி விஷயத்தில் வெறுகாலமாகச் சகாயம் செய்துவரும் சேது மன்னர்களாகிய மாட்சிமை பொருந்திய மஹாராஜ ராஜ ஸ்ரீ. பா. இராஜ ராஜேசுவர சேதுபதி மஹாராஜா அவர்களுக்கும், வேண்டியபொழுது எனக்கு ஏட்டுச் சுவடிகளைக் கொடுத்துப் பேருதவி புரிந்து வந்திருக்கும் திருவாவடுதறை ஆதீனம் முதலிய ஆதீனங்களின் தலைவர்களுக்கும் பின்னும் உள்ள பற்பல உபகாரிகளுக்கும் என் மனப்பூர்வமான நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

இப்போது கும்பகோணத்தில் ஆசாரிய மூர்த்திகளாக எழுந்த குளியிருக்கும் ஸ்ரீமத் சங்கராசாரிய சுவாமிகளவர்கள் தேவராதிருவாசகங்களில் சுடுபட்டிருப்பதன்றி மற்றவர்களைப் போலவே தமிழ்ப்புலவர்களையும் ஆதரித்தருளி வருவது யாவராலும் கொண்டாடத் தக்கது.

1880-ஆம் வருஷத்திற் கும்பகோணத்தில் டிஸ்ட்ரிக்ட் முன்ஸீபராக இருந்தவரும் என்னை யறிவொழுக்கங்களாற் சிறந்தவருமான சேலம் ஸ்ரீமான், இராமசாயி முதலியாரவர்கள், கம்ப ராமாயண முதலிய பிற்காலத்து நூல்களைப்படித்து ஆராய்ச்சி செய்து இன்புறுவதைக் காட்டிலும் வழங்காமலே யிருக்கும் சிவக சிந்தாமணி முதலிய காப்பியங்களையும் சங்கநூல்களையும் படித்து ஆராய்ச்சி செய்தலும் கூடுமானால் அவற்றை அச்சிற் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்தலும் உத்தமமென்று கூறித் தம்பாலிருந்த சிவசிந்தாமணி முதலியவற்றின் கையெழுத்துப் பிரதிகளைக் கொடுத்து அடிக்கடி ஊக்கமளித்துவந்தார்கள். அவர்களையும், தம்முடைய மரணபரியந்தம் அவர்களைப்போலவே என்ன ஆதரித்துப்பாராட்டி ஊக்கமளித்து வந்த ஸ்ரீமான், பூண்டி அரங்கராஜமுதலியாரவர்களையும் என்னுடைய உள்ளம் ஒருபொழுதும் மறவாதென்பதை இங்கே தெரிவிப்பாமலிருக்க முடியவில்லை.

ஆங்கிலம் தெரியாத பண்டிதர்களுக்கு முன்னுளில் இந்தச் சர்வகலாச்சாலையில் யாதொரு விதமான சம்பந்தமும் இல்லை. அக்குறையை

ரீக்கிய மகா புருஷர்சன் ஸ்ரீமான், வி. கிருஷ்ணசாமி ஐயரவர்கள், ஸ்ரீமான், எச். பி. எஸ். சிவசுவாமி ஐயரவர்கள், ரிஸ்டர், ஜே. எச். ஸ்டோன் முதலியவர்களே.

சென்டிரல்மாதர் பண்டிதர்களுடைய சம்பளம் மிகவும் குறைவாக இருந்த விஷயத்தைச் சட்ட சபையில் விடுத்துக்கூறி அதனைக் கவர்ன்மெண்டார் கவனிக்கும்படி செய்த ஸ்ரீமான் திவான் பகதூர், பி. கேசவப் பிள்ளையவர்களுக்கும் சட்ட சபையில் அவர்களை ஆதரித்துப்போசிய ஸ்ரீமான், எம். ஏ. கோவிந்தசரகவ ஐயரவர்களுக்கும் பண்டிதர்களெல்லோரும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிறார்கள்.

தூலாராய்ச்சி சம்பந்தமாக முக்கியமாக நான் சொல்லவேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு. அதைமட்டும் சொல்லிவிட்டு உபயோகத்தை நிறுத்திக் கொள்கிறேன்.

சென்ற ஐர்பது வருஷங்களுக்கு மேலாக தூலாராய்ச்சி செய்வதிலேயே பொழுது போக்கிக்கொண்டிருந்த எனக்குள்ள பொருள் முட்டுப்பாட்டையறிந்து மதுரை அட்டேவாடுட் ஸ்ரீமான், டி. ஸி. ஸ்ரீனிவாசையங்கரவர்கள் பெருமூலற்சியெடுத்துக்கொண்டு பல கணவான்களுக்கும் தெரிவித்து 1925-ஆம் வருஷத்தில் அக்குறையை ரீக்கி நான் சிற்றுருகவியுலாவுண்ணம் செய்வித்தார்கள். இவ்வரியபேருதவி ஒரு கிரிஷ்ணமூர்த்தமதக்காரரான தன்மென்பதை இப்போதும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

“மூலாத் தமிழ்பயர்த முன்னுன் முனிவாழி
ஆவாழி வாழி வருமறையோர்—காகிதசட்
டண்ண லபபாயன் வாழி வவன்குடைக்கீழ்
மண்ணுலகில் வாழி மறை.”

